

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

III kadencja

Prezes Rady Ministrów

RM 10-81-01

Druk nr 3123

Warszawa, 21 czerwca 2001 r.

Pan
Maciej Płażyński
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku.

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

- o zmianie ustawy o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych, ustawy o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt, badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa oraz o Inspekcji Weterynaryjnej oraz ustawy o organizacji hodowli i rozrodzie zwierząt gospodarskich.

co do którego Rada Ministrów zadeklarowała, że ma na celu dostosowanie polskiego ustawodawstwa do prawa Unii Europejskiej.

Jednocześnie, zgodnie z wymogami art. 31 ust. 3b Regulaminu Sejmu, przekazuję, przetłumaczone na język polski, teksty przepisów Unii Europejskiej, do których ma być dostosowane prawo polskie.*

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Ponadto uprzejmie informuję, że do reprezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi.

Z poważaniem

(-) Jerzy Buzek

* Z tekstami przepisów UE do projektu ustawy można zapoznać się w Sekretariacie komisji nadzwyczajnej - Komisji Prawa Europejskiego, pokój 17, bud. G oraz w Sekretariacie Posiedzeń Sejmu, pokój 117, bud. K.

USTAWA
z dnia 2001 r.

**o zmianie ustawy o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych,
ustawy o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt, badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa oraz o
Inspekcji Weterynaryjnej oraz ustawy o organizacji hodowli i rozrodzie zwierząt
gospodarskich.**

Art. 1.

W ustawie z dnia 21 grudnia 1990 r. o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych (Dz.U. z 1991 r. Nr 8, poz. 27, z 1995 r. Nr 120, poz. 576, z 1997 r. Nr 60, poz. 369, z 1998 r. Nr 106, poz. 668 oraz z 2000 r. Nr 114, poz. 1189) w art. 2:

1) w ust. 2 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) posiada dyplom lekarza weterynarii wydany przez polską uczelnię realizującą program nauczania określony, w drodze rozporządzenia, przez ministra właściwego do spraw rolnictwa lub posiada dyplom lekarza weterynarii wydany przez uczelnię zagraniczną uznany za równorzędny na podstawie odrębnych przepisów,”

2) dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 2 pkt 1, minister właściwy do spraw rolnictwa będzie miał na względzie obowiązujące w tym zakresie przepisy Unii Europejskiej.”

3) dodaje się ust. 5a w brzmieniu:

„5a. Cudzoziemiec, który posiada prawo wykonywania zawodu lekarza weterynarii na terenie krajów członkowskich Unii Europejskiej, uzyskuje wpis na listę lekarzy weterynarii po przedłożeniu okręgowej radzie lekarsko-weterynaryjnej dokumentów potwierdzających prawo do wykonywania zawodu w krajach Unii Europejskiej i po złożeniu oświadczenia, że będzie wykonywał zawód, przestrzegając obowiązującego w Rzeczypospolitej Polskiej prawa.”

4) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Minister właściwy do spraw rolnictwa, po zasięgnięciu opinii Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej, określi, w drodze rozporządzenia, tryb postępowania w sprawach o stwierdzenie prawa wykonywania zawodu lekarza weterynarii oraz szczegółowe zasady prowadzenia listy lekarzy weterynarii posiadających prawo wykonywania zawodu, mając na względzie obowiązujące w tym zakresie przepisy Unii Europejskiej.”

Art. 2.

W ustawie z dnia 24 kwietnia 1997 r. o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt, badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa oraz o Inspekcji Weterynaryjnej (Dz.U. z 1999 r. Nr 66, poz. 752 oraz z 2001 r. Nr 29, poz. 320) wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 1 otrzymuje brzmienie:

„Art. 1. Ustawa określa zasady zwalczania chorób zakaźnych zwierząt, badania zwierząt rzeźnych i mięsa, wymagania weterynaryjne dotyczące produkcji towarów i obrotu nimi oraz organizację, zasady i tryb działania Inspekcji Weterynaryjnej.”

2) w art. 2:

a) pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) zwierzęta - zwierzęta gospodarskie, zwierzęta domowe i udomowione, ryby, skorupiaki i mięczaki, zwierzęta laboratoryjne, zwierzęta łowne i inne wolno żyjące, zwierzęta znajdujące się w parkach zwierzęcych, w ogrodach zoologicznych, cyrkach, w obrocie oraz zwierzęta dzikie utrzymywane przez człowieka,”

b) dodaje się pkt 1a w brzmieniu:

„1a) zwierzęta dzikie utrzymywane przez człowieka - ssaki lądowe lub ptaki, które nie są uważane za udomowione, lecz które są utrzymywane jak zwierzęta gospodarskie, z wyłączeniem dzikich ssaków żyjących na terytorium zamkniętym w warunkach zbliżonych do życia na wolności, które nie są uważane za zwierzęta dzikie utrzymywane przez człowieka,”

c) w pkt 2 po wyrazie „nutrie” dodaje się wyrazy „jelenie i daniela utrzymywane w warunkach fermowych oraz zwierzęta dzikie utrzymywane przez człowieka,”

d) pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) zwierzę chore – zwierzę, u którego organ Inspekcji Weterynaryjnej stwierdził za życia lub po śmierci chorobę zakaźną lub inną chorobę mającą wpływ na ocenę przydatności do spożycia mięsa pochodzącego od niego,”

e) pkt 6 i 7 otrzymują brzmienie:

„6) niejadalne produkty zwierzęce – nieprzeznaczone do spożycia przez ludzi produkty w stanie naturalnym pochodzące od zwierząt lub ze zwierząt inne niż materiał biologiczny i środki żywienia zwierząt,

7) materiał biologiczny:

a) nasienie, komórki jajowe, zarodki oraz tkanki użyte do ich produkcji, pochodzące od zwierząt gospodarskich należących do gatunków: bydło, świnie, konie, owce, kozy oraz od zwierząt udomowionych i dzikich, a także od innych zwierząt, przeznaczone do wykorzystania w rozrodzie zwierząt,

b) jaja wylęgowe oraz ikrę, mlecz i ikrę zaoczkowaną (zarodki ryb),”

f) w pkt 9 po wyrazach „chorobą zakaźną” dodaje się przecinek i wyrazy „dokonany w wyznaczonej rzeźni lub, jeżeli lekarz weterynarii uzna to za konieczne, poza rzeźnią,”

g) w pkt 11 po wyrazach „zwierząt łownych” skreśla się wyrazy „, a także ryb, mięczaków i skorupiaków” i dodaje się wyrazy „oraz innych zwierząt przeznaczonych do spożycia przez ludzi”

h) pkt 14 otrzymuje brzmienie:

„14) rzeźnia - zakład, w którym dokonuje się uboju zwierząt i obróbki poubojowej, w tym podziału półtuszy wieprzowej lub wołowej odpowiednio na nie więcej niż dwie lub trzy części, w celu uzyskania mięsa przeznaczonego do spożycia przez ludzi,”

i) dodaje się pkt 16–47 w brzmieniu:

„16) towary - zwierzęta, mięso, środki spożywcze pochodzenia zwierzęcego, materiał biologiczny, niejadalne produkty zwierzęce, środki żywienia zwierząt,

17) wprowadzanie na rynek – przechowywanie, oferowanie do sprzedaży, sprzedaż bezpośrednią, dostawę towarów lub każdy inny sposób dysponowania nimi,

18) handel - wymianę towarów pomiędzy krajami członkowskimi Unii Europejskiej,

19) stado – zwierzęta tego samego gatunku przebywające na terenie tego samego gospodarstwa posiadające ten sam status epizootyczny,

20) produkty – towary inne niż zwierzęta,

21) posiadacz zwierzęcia – właściciela albo każdą osobę fizyczną lub prawną odpowiedzialną za zwierzę, nawet tymczasowo,

22) gospodarstwo - gospodarstwo rolne, przedsiębiorstwo, obiekty budowlane i inne obiekty lub przestrzenie wolne, gdzie utrzymywane są zwierzęta,

23) odpady kuchenne – odpady z placówek żywienia zbiorowego, w tym z restauracji, szpitali i zakładów przetwarzających do celów spożywczych produkty pochodzenia zwierzęcego, przeznaczone do żywienia świń,

24) partia towaru – ilość produktów tego samego rodzaju lub pewną liczbę zwierząt tego samego gatunku objętą tym samym świadectwem zdrowia lub innym dokumentem weterynaryjnym,

dokumentem handlowym, znakiem weterynaryjnym, przewożoną tym samym środkiem transportu oraz pochodzącą z terytorium jednego państwa lub jego części,

25) chów – zespół zabiegów zmierzających do pełnego wykorzystania założeń genetycznych zwierząt, w celu uzyskania od nich określonych produktów lub innych korzyści,

26) odpady zwierzęce - materiały niskiego, wysokiego i szczególnego ryzyka, z wyjątkiem ekskrementów i odpadów kuchennych,

27) materiał niskiego ryzyka - ryby złowione na otwartym morzu przeznaczone na mączkę rybną; odpady z ryb pochodzące z zakładów przetwórstwa rybnego; wszystkie odpady pochodzenia zwierzęcego, które nie stanowią zagrożenia dla zdrowia ludzi i zwierząt pochodzące od zwierząt uznanych za zdatne do spożycia, w tym skórę, wełnę, sierść, pióra, rogi, racice, krew,

28) materiał wysokiego ryzyka - zwłoki zwierząt, z wyjątkiem wymienionych jako materiał szczególnego ryzyka, w tym zwierząt zabitych ze względów humanitarnych i w trakcie likwidacji choroby zakaźnej; płody i zwierzęta martwo urodzone; odpady zwierzęce poubojowe, w tym krew, pochodzące od zwierząt, u których stwierdzono objawy choroby zakaźnej niebezpiecznej dla ludzi lub zwierząt; niebadane części zwierząt rzeźnych, z wyjątkiem skóry, włosów, sierści, piór, rogów, wełny i krwi; zwierzęta rzeźne, ryby, dziczyznę i produkty pochodzenia zwierzęcego niewłaściwej jakości; zwierzęta rzeźne, dziczyznę, mięso, ryby, produkty mleczne importowane z innych krajów, niespełniające wymagań polskich; odpady zwierzęce i produkty żywnościowe zawierające pozostałości stanowiące zagrożenie dla zdrowia ludzi i zwierząt; ryby wykazujące objawy kliniczne choroby przenoszącej się na zwierzęta; zawartość przewodu pokarmowego przeżuwaczy; osad z oczyszczalni zakładów przetwarzających materiał wysokiego i niskiego ryzyka,

29) materiał szczególnego ryzyka:

a) czaszka łącznie z mózgiem, gałkami ocznymi i migdałkami z wyłączeniem języka oraz rdzeń kręgowy, pozyskiwane od bydła powyżej dwunastego miesiąca życia, a także otrzymane z nich produkty,

b) jelita pozyskiwane od bydła niezależnie od wieku,

c) głowa łącznie z mózgiem, gałkami ocznymi i migdałkami z wyłączeniem języka oraz rdzeń kręgowy, pozyskiwane od owiec i kóz powyżej dwunastego miesiąca życia lub od tych, u których wyróżnił się pierwszy stały siekacz, a także otrzymane z nich produkty,

d) śledziona owiec i kóz bez względu na wiek,

e) zwłoki przeżuwaczy,

f) stałe odpady powstające przy uboju i obróbce poubojowej bydła, owiec i kóz,

g) osad z oczyszczalni ścieków w zakładach przetwarzających materiał szczególnego ryzyka,

30) region - obszar administracyjny kraju nie mniejszy niż powiat,

31) miejsce odpoczynku zwierząt - zatwierdzone przez powiatowego lekarza weterynarii miejsce, w którym zwierzęta są pojone i karmione w czasie przerwy w transporcie,

32) miejsce gromadzenia zwierząt - zatwierdzone przez powiatowego lekarza weterynarii miejsce, w którym zwierzęta są przygotowywane do wprowadzenia do obrotu,

33) kontrola weterynaryjna - kontrolę fizyczną lub kontrolę dokumentów odnoszącą się do towarów, zmierzającą bezpośrednio lub pośrednio do ochrony zdrowia ludzi i zwierząt,

34) weterynaryjna kontrola graniczna - kontrolę przeprowadzaną przez granicznego lekarza weterynarii w punkcie kontroli granicznej w celu ochrony zdrowia ludzi i zwierząt,

35) kontrola dokumentów - sprawdzenie świadectw zdrowia oraz innych dokumentów towarzyszących przesyłce, w tym dokumentów handlowych,

36) świadectwo zdrowia - dokument weterynaryjny określający stan zdrowotny zwierzęcia lub grupy zwierząt albo jakość zdrowotną produktu pochodzenia zwierzęcego,

37) kontrola tożsamości - sprawdzenie zgodności pomiędzy świadectwami zdrowia lub innymi dokumentami towarzyszącymi przesyłce, a towarami oraz sprawdzenie obecności i zgodności stempli lub znaków, ze znakami lub stemplami, które powinny występować na partiach towarów, lub oznaczeń na zwierzętach, a gdy jest to wymagane - plomb założonych przez urzędowego lekarza weterynarii,

38) kontrola fizyczna - sprawdzenie towaru i jego otoczenia, w tym pobranie próbek i przeprowadzenie badań laboratoryjnych, a w przypadku zwierząt - także dodatkowych kontroli weterynaryjnych podczas kwarantanny, jeżeli zachodzi taka potrzeba,

39) punkt kontroli granicznej - punkt inspekcyjny wraz z granicznym inspektorem weterynarii, znajdujący się na przejściu granicznym, na którym dokonywana jest weterynaryjna kontrola graniczna,

40) osoba zainteresowana ładunkiem - osobę fizyczną lub prawną właściciela, przewoźnika, spedytora albo ich przedstawiciela lub osobę zgłaszającą towary podlegające weterynaryjnej kontroli granicznej,

41) właściwy organ - organ kraju członkowskiego Unii Europejskiej, który jest kompetentny do dokonywania kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych lub jakiegokolwiek inny organ, któremu te kompetencje zostały przekazane przez organ władzy publicznej,

42) urzędowy lekarz weterynarii - lekarza weterynarii zatrudnionego lub wyznaczonego przez właściwy organ,

43) eksport - wywóz towarów do krajów niebędących członkami Unii Europejskiej,

44) import - przywóz towarów z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej,

45) obrót - wprowadzanie na rynek towarów, handel nimi, ich przywóz, wywóz i przewóz,

46) premiks leczniczy - każdy weterynaryjny produkt leczniczy lub mieszaninę weterynaryjnych produktów leczniczych, przeznaczone do wytwarzania paszy leczniczej,

47) weterynaryjny numer identyfikacyjny - numer nadawany podmiotom przez organ Inspekcji Weterynaryjnej służący do identyfikacji produktów pochodzenia zwierzęcego wytworzonych przez te podmioty.”;

3) art. 3 otrzymuje brzmienie:

„Art. 3. 1. Obowiązkowi zgłaszania i zwalczania podlegają choroby zakaźne zwierząt wyszczególnione w załączniku nr 1 do ustawy.

2. Obowiązkowi rejestracji podlegają choroby zakaźne zwierząt wymienione w załączniku nr 2 do ustawy.

3. Minister właściwy do spraw rolnictwa może określić, w drodze rozporządzenia, inne choroby zakaźne zwierząt niewymienione w załączniku nr 1 i 2 do ustawy podlegające zgłaszaniu i zwalczaniu albo rejestracji na obszarze całego kraju lub jego części, mając na względzie rozwój sytuacji epizootycznej i epidemiologicznej, jak również ochronę zdrowia ludzi i zwierząt oraz wymagania sanitarno-weterynaryjne obowiązujące w międzynarodowym obrocie towarami.”;

4) w art. 5:

a) w ust. 1:

- po wyrazie „Podmioty” dodaje się wyrazy „podejmujące działalność lub”,

- pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) zarobkowym przewozem zwierząt lub ich skupem i sprzedażą”,

- pkt 3-5 otrzymują brzmienie:

„3) produkcją, przechowywaniem niejadalnych produktów zwierzęcych oraz obrotem nimi i ich przewozem,

4) wytwarzaniem lub obrotem środkami żywienia zwierząt oraz dodatkami paszowymi, z wyjątkiem premiksów leczniczych,

4a) wytwarzaniem pasz leczniczych,

4b) prowadzeniem miejsc odpoczynku i gromadzenia zwierząt,

5) produkcją, pozyskiwaniem, konserwacją, obróbką, przechowywaniem, wprowadzaniem do obrotu lub wykorzystywaniem materiału biologicznego,”

- w pkt 7 skreśla się wyrazy „i narybku”,

- dodaje się pkt 7a w brzmieniu:

„7a) wylęganiem ryb oraz hodowlą ryb, skorupiaków i mięczaków,”

- pkt 9 otrzymuje brzmienie:

„9) zbieraniem, przetwarzaniem, grzebaniem lub spalaniem materiału niskiego, wysokiego i szczególnego ryzyka,”

- dodaje się pkt 9a i 9b w brzmieniu:

„9a) prowadzeniem składów celnych lub działalnością w wolnych obszarach celnych i składach wolnocłowych w zakresie obrotu towarami podlegającymi weterynaryjnej kontroli granicznej,

9b) utrzymywaniem zwierząt dzikich,”

- dodaje się pkt 12 w brzmieniu:

„12) zaopatrywaniem środków transportu morskiego w produkty podlegające kontroli weterynaryjnej, które są niezgodne z przepisami dotyczącymi przywozu, a są przeznaczone do konsumpcji przez załogę i pasażerów,”

- po pkt 12 wyrazy „co najmniej 7 dni” zastępuje się wyrazami „co najmniej 30 dni”,

b) dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio w przypadku prowadzenia gospodarstwa, w którym są utrzymywane zwierzęta gospodarskie.”

c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Prowadzenie działalności, o której mowa w ust. 1 i 1a, wymaga spełnienia warunków lokalizacyjnych, technicznych, sanitarnych, technologicznych i organizacyjnych zabezpieczających przed zagrożeniem epizootycznym lub epidemicznym i zapewniających właściwą jakość zdrowotną towarów, zwanych dalej „warunkami weterynaryjnymi.”

d) dodaje się ust. 3a-3f w brzmieniu:

„3a. Powiatowy lekarz weterynarii właściwy ze względu na miejsce prowadzenia działalności, o której mowa w ust. 1 pkt 4 - 5, 7, 7a, 9, 9a i 12, wydaje decyzję administracyjną stwierdzającą spełnienie warunków weterynaryjnych do prowadzenia tej działalności albo ich niespełnienie. Odwołanie od decyzji przysługuje w trybie przewidzianym w art. 39 ust. 2.

3b. Powiatowy lekarz weterynarii może w każdym czasie kontrolować, czy spełnione są warunki, o których mowa w ust. 3.

3c. Powiatowy lekarz weterynarii prowadzi rejestr podmiotów, o których mowa w ust. 1 i 1a,

3d. Rejestr podmiotów, o których mowa w ust. 3c, powinien zawierać w szczególności:

1) nazwę podmiotu, a w przypadku osoby fizycznej imię i nazwisko,

2) adres podmiotu,

3) określenie rodzaju i zakresu prowadzonej działalności,

4) informacje dotyczące przeprowadzonych kontroli oraz decyzji, o których mowa w ust. 3a i art. 6.

3e. Główny Lekarz Weterynarii prowadzi wykaz podmiotów zajmujących się działalnością, o której mowa w ust. 1 pkt 9 i 12.

3f. Wykaz podmiotów, o których mowa w ust. 3e, powinien zawierać w szczególności:

1) nazwę podmiotu,

2) adres podmiotu,

3) zakres prowadzonej działalności.”

e) w ust. 4 wyrazy „pkt 1-9” zastępuje się wyrazami „pkt 1-9b oraz pkt 12, a także sposób prowadzenia rejestru, o którym mowa w ust. 3c, oraz otrzymywania z niego wypisu, mając na względzie obowiązujące w tym zakresie przepisy Unii Europejskiej”;

f) dodaje się ust. 5 w brzmieniu:

„5. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki weterynaryjne, jakie muszą spełniać gospodarstwa i stada zwierząt poszczególnych gatunków w przypadku, gdy zwierzęta lub produkty pochodzące od tych zwierząt są wprowadzane na rynek, oraz wzór świadectwa zdrowia dla tych stad, mając na względzie zapobieganie rozprzestrzenianiu się chorób ludzi i zwierząt oraz obowiązujące w tym zakresie przepisy Unii Europejskiej.”;

5) art. 6 otrzymuje brzmienie:

„Art. 6. 1. W razie stwierdzenia, że działalność, o której mowa w art. 5 ust. 1 pkt 1-10 i 12 oraz ust. 1a, jest prowadzona niezgodnie z warunkami weterynaryjnymi, powiatowy lekarz weterynarii może wydać decyzję administracyjną nakazującą usunięcie uchybień lub wstrzymującą prowadzenie działalności do czasu ich usunięcia.

2. W razie stwierdzenia, że prowadzenie działalności, o której mowa w art. 5 ust. 1 pkt 11, stwarza zagrożenie epizootyczne lub epidemiczne, powiatowy lekarz weterynarii nakazuje, w drodze decyzji administracyjnej, niezwłoczne usunięcie uchybień, zawiadamiając o tym właściwą okręgową izbę lekarsko-weterynaryjną.

3. Jeżeli podmiot prowadzący działalność nie stosuje się do zaleceń wynikających z decyzji, o której mowa w ust. 1 i 2, powiatowy lekarz weterynarii może zakazać, w drodze decyzji, dalszego prowadzenia działalności określonej w art. 5 ust. 1 i 1a.”;

6) art. 7 otrzymuje brzmienie:

„Art. 7. 1. Bydło, owce, kozy, świnie oraz jelenie i danielę utrzymywane w warunkach fermowych podlegają oznakowaniu.

2. Bydło i konie, z wyjątkiem koni wolno żyjących, są zaopatrywane w dokumenty identyfikacyjne, zwane dalej „paszportami zwierząt”.

3. Oznakowanie, o którym mowa w ust. 1, polega w szczególności na zakładaniu kolczyków z numerem identyfikacyjnym zwierzęcia lub na wytatuowaniu numeru identyfikacyjnego zwierzęcia, ustalonego przez Agencję Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa, zwaną dalej „Agencją”.

4. Posiadacz zwierzęcia jest zobowiązany do jego oznakowania i zgłoszenia tego faktu Agencji przed opuszczeniem przez zwierzę gospodarstwa, nie później jednak niż:

1) w terminie 7 dni od dnia urodzenia zwierzęcia, w przypadku bydła,

2) w terminie 21 dni od dnia urodzenia zwierzęcia, w przypadku pozostałych gatunków zwierząt.

5. Posiadacz konia jest obowiązany do zgłoszenia Agencji w terminie 21 dni faktu urodzenia się tego zwierzęcia.

6. Po otrzymaniu zgłoszenia, o którym mowa w ust. 4 lub 5, Agencja wydaje zgłaszającemu paszport zwierzęcia.

7. Paszport zwierzęcia powinien zawierać w szczególności:

1) miejsce oraz datę urodzenia zwierzęcia, a w przypadku koni również ich opis,

2) imię i nazwisko lub nazwę posiadacza zwierzęcia oraz jego adres zamieszkania lub określenie jego siedziby,

3) numer identyfikacyjny zwierzęcia.

8. Agencja prowadzi rejestr zwierząt oznakowanych i zaopatrzonych w paszporty.

9. Rejestr prowadzi się przy użyciu elektronicznych nośników informacji.

10. Rejestr zawiera w szczególności:

1) miejsce oraz datę urodzenia zwierzęcia, a w przypadku koni również ich opis,

2) imię i nazwisko lub nazwę posiadacza zwierzęcia oraz adres zamieszkania lub określenie jego siedziby,

3) numer identyfikacyjny zwierzęcia.

11. Posiadacz zwierząt, o których mowa w ust. 1, jest obowiązany do prowadzenia księgi zwierząt, zwanej dalej „księgą rejestracji”, do której wpisuje się w szczególności:

1) datę urodzenia zwierzęcia,

2) numer identyfikacyjny zwierzęcia,

3) miejsce przebywania zwierzęcia,

4) imię, nazwisko lub nazwę poprzedniego posiadacza zwierzęcia.

12. Księgę rejestracji prowadzi się odrębnie dla poszczególnych gatunków zwierząt. Księgę rejestracji wydaje Agencja.

13. Księga rejestracji jest udostępniana organom Inspekcji Weterynaryjnej i Agencji.

14. Zwierzęta, o których mowa w ust. 1 i 2, mogą być wprowadzone do obrotu, jeżeli są:

1) oznakowane, z wyjątkiem koni,

2) zaopatrzone w paszport, w przypadku bydła i koni,

3) wpisane do księgi rejestracji, z wyjątkiem koni,

4) zaopatrzone w świadectwo zdrowia wystawione przez powiatowego lekarza weterynarii.

15. Zwierzęta inne niż wymienione w ust. 1 i 2 mogą być wprowadzane do obrotu, jeżeli są zaopatrzone w świadectwa zdrowia, wystawiane przez powiatowego lekarza weterynarii oddzielnie dla każdej partii zwierząt lub dla poszczególnego zwierzęcia.

16. Świadectwa zdrowia są wystawiane dla zwierząt pochodzących z gospodarstw lub stad spełniających warunki weterynaryjne.

17. Posiadacz zwierzęcia, o którym mowa w ust. 1 i 2, sprowadzonego z zagranicy jest obowiązany zgłosić Agencji fakt wwozu zwierzęcia w terminie 7 dni od dnia przeprowadzenia granicznej kontroli weterynaryjnej.

18. Posiadacz zwierząt sprowadzonych z zagranicy, z wyjątkiem koni i zwierząt sprowadzanych z krajów będących członkami Unii Europejskiej, jest zobowiązany oznakować je w terminie, o którym mowa w ust. 17.

19. Bydło i konie sprowadzane z zagranicy po dokonaniu zgłoszenia, o którym mowa w ust. 17, zaopatrywane są w paszporty. Dokonując zgłoszenia bydła i koni sprowadzanych z zagranicy, należy okazać Agencji paszporty tych zwierząt wystawione za granicą.

20. Posiadacz zwierzęcia, o którym mowa w ust. 1 i 2, jest zobowiązany zgłosić Agencji w terminie 7 dni fakt:

1) padnięcia zwierzęcia,

2) zbycia zwierzęcia poza granice kraju,

3) uboju zwierzęcia.

21. Posiadacz paszportu zwierzęcia jest obowiązany w terminie 7 dni do zwrotu paszportu do Agencji w przypadku padnięcia lub uboju zwierzęcia.

22. W przypadku zmiany posiadacza zwierzęcia poprzedni i nowy posiadacz są obowiązani zawiadomić Agencję w terminie 7 dni o tej zmianie.

23. Poprzedni posiadacz obowiązany jest przekazać nowemu posiadaczowi wraz ze zwierzęciem jego paszport.

24. Za czynności związane z oznakowaniem, wydawaniem paszportów zwierząt Agencja pobiera opłaty.

25. Agencja może zlecać wykonywanie czynności związanych z oznakowaniem zwierząt lub wydawaniem paszportów zwierząt innym podmiotom, w szczególności izbom rolniczym i związkom hodowców.

26. Organy Inspekcji Weterynaryjnej prowadzą nadzór nad oznakowaniem i rejestracją zwierząt i mają prawo do bezpłatnego dostępu do danych zawartych w rejestrze, o którym mowa w ust. 8, oraz do zgłaszania korekt i uzupełnień w tym rejestrze.

27. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia:

1) szczegółowe zasady:

- a) prowadzenia rejestru, o którym mowa w ust. 8, w tym tryb zgłaszania zwierząt do rejestru,
- b) oznakowania zwierząt, w tym wzory znaków identyfikacyjnych,
- c) wydawania i zwracania paszportów zwierząt,
- d) prowadzenia księgi rejestracji,

2) szczegółowe warunki weterynaryjne przy wprowadzaniu na rynek zwierząt, o których mowa w ust. 1, 2 i 15, oraz wzory świadectw zdrowia,

3) wzory księgi rejestracji oraz paszportu zwierząt

- mając na względzie potrzebę zapewnienia kontroli przemieszczania się zwierząt, a także ochronę zdrowia ludzi i zwierząt,

4) wysokość opłat za oznakowanie, wydawanie paszportów zwierząt i ksiąg rejestracji, uwzględniając koszty ponoszone przez Agencję, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych,

5) harmonogram wdrażania systemu znakowania i rejestracji zwierząt w poszczególnych województwach.”;

7) w art. 8:

a) w ust. 1 wyraz „dwóch” zastępuje się wyrazem „trzech”,

b) w ust. 2:

- w zdaniu wstępnym po wyrazach „doprowadzać psy” skreśla się wyrazy „na smyczy”,

- w pkt 1 wyraz „dwóch” zastępuje się wyrazem „trzech”,

c) w ust. 4:

- po wyrazie „rolnictwa” dodaje się wyrazy „ , mając na względzie zmniejszenie ryzyka wystąpienia niektórych chorób zakaźnych zwierząt na określonych obszarach kraju”,

- w pkt 2 po wyrazie „wściekliznie” dodaje się wyrazy „oraz psów przeciwko nosówce”;

8) art. 9 i 10 otrzymują brzmienie:

„Art. 9. 1. Materiał szczególnego, wysokiego i niskiego ryzyka, o ile nie zachodzi podejrzenie o chorobę zakaźną, należy niezwłocznie zgłosić i przekazać podmiotom zajmującym się jego zbieraniem lub przetwarzaniem, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3.

2. Obowiązek przekazania materiału wysokiego ryzyka podmiotom, o których mowa w ust. 1, nie dotyczy pojedynczych zwłok zwierząt domowych, zwłok prosiąt, królików, owiec i kóz poniżej czwartego tygodnia życia oraz pojedynczych sztuk drobiu, które mogą być zagrzebane lub spalone w warunkach nienaruszających przepisów o ochronie środowiska.

3. Mieszanina materiału wysokiego i niskiego ryzyka jest uznawana za materiał wysokiego ryzyka, natomiast mieszanina, w skład której wchodzi materiał szczególnego ryzyka, stanowi materiał szczególnego ryzyka.

4. Posiadacz materiału szczególnego ryzyka lub osoba kierująca zakładem, w którym ten materiał powstaje, są obowiązani do segregowania i oznakowania tego materiału.

5. Materiał szczególnego ryzyka spala się lub grzebie po uprzednim przetworzeniu.

6. W wyjątkowych przypadkach, materiał wysokiego i szczególnego ryzyka może zostać przekazany na grzebowisko lub zostać spalony bez przetworzenia, po uzyskaniu decyzji powiatowego lekarza weterynarii wyrażającej na to zgodę.

7. Do dokonania zgłoszenia i przekazania materiału szczególnego i wysokiego ryzyka jest obowiązana osoba kierująca zakładem, w którym powstał materiał wysokiego lub szczególnego

ryzyka, posiadacz tego materiału, a jeżeli posiadacza takiego nie można ustalić – zarządca terenu, na którym znajduje się ten materiał.

8. Tworzenie i utrzymywanie grzebowisk oraz miejsc spalania zwłok zwierzęcych i ich części określają przepisy o utrzymaniu czystości i porządku w gminie. Koszty budowy grzebowisk i przygotowania miejsc spalania zwłok zwierzęcych i ich części są refundowane gminie ze środków budżetu państwa.

9. Odpady kuchenne pochodzące z zakładów zajmujących się żywieniem zbiorowym mogą być przeznaczane na karmę dla trzody chlewnej jedynie po obróbce cieplnej.

10. Minister właściwy do spraw rolnictwa:

1) określi, w drodze rozporządzenia:

a) sposób przekazywania, zbierania, składowania i bezpiecznego unieszkodliwiania materiału niskiego, wysokiego i szczególnego ryzyka oraz segregowania i oznakowania materiału szczególnego ryzyka,

b) warunki przekazywania i przetwarzania odpadów kuchennych oraz obrotu gotową paszą wytworzoną z tych odpadów,

2) może określić, w drodze rozporządzenia:

a) inny sposób postępowania z materiałem wysokiego i szczególnego ryzyka niż ten, o którym mowa w ust. 1,

b) inne odpady jako materiał szczególnego, wysokiego i niskiego ryzyka

- w celu dostosowania zasad postępowania z odpadami kuchennymi, materiałami niskiego, wysokiego i szczególnego ryzyka do wymogów Unii Europejskiej.

Art. 10. Weterynaryjnej kontroli granicznej podlega:

1) wprowadzanie lub zamiar wprowadzenia towarów na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, zwane dalej „przywozem”,

2) wyprowadzanie lub zamiar wyprowadzenia towarów poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, zwane dalej „wywozem”,

3) przewóz towarów lub zamiar przewozu w procedurze tranzytu w rozumieniu przepisów Kodeksu celnego przez terytorium Rzeczypospolitej Polskiej do innych krajów, zwany dalej „przewozem”.”;

9) dodaje się art. 10a w brzmieniu:

„Art. 10a. Zabrania się:

1) przywozu lub przewozu zwierząt chorych, podejrzanych o zakażenie, produktów, surowców i odpadów pochodzących od takich zwierząt oraz materiału wysokiego i szczególnego ryzyka,

2) przywozu mięsa niezdatnego do spożycia lub mięsa warunkowo zdatnego do spożycia,

3) przywozu lub przewozu rzeczy, w stosunku do których istnieje podejrzenie o możliwość przeniesienia przez nie zakażenia, z wyłączeniem hodowli materiału zakaźnego przeznaczonego do badań naukowych,

4) przywozu lub przewozu zwierząt niezdolnych do kontynuowania podróży w rozumieniu przepisów o ochronie zwierząt,

5) przywozu towarów zawierających niedopuszczalne pozostałości chemiczne i biologiczne,

6) przywozu lub przewozu towarów bez wymaganej dokumentacji,

7) przewozu zwierząt bez pisemnego potwierdzenia, że zostaną one przyjęte przez pierwszy kraj sąsiadujący z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,

8) przewozu produktów bez pisemnej deklaracji osoby zainteresowanej ładunkiem, że w przypadku nieprzyjęcia przesyłki pokryje ona wszelkie koszty związane ze zniszczeniem lub odesłaniem przesyłki do miejsca pochodzenia,

9) przywozu i przewozu towarów przez inne przejścia graniczne niż określone na podstawie przepisów art. 14 ust. 14 pkt 1,

10) przywozu lub przewozu towarów, które niespełniają innych warunków weterynaryjnych określonych niniejszą ustawą lub przepisami szczególnymi.”;

10) art. 11 otrzymuje brzmienie:

„Art. 11. 1. Zwierzęta mogą być przywożone, jeżeli:

1) są zaopatrzone w oryginał świadectwa zdrowia sporządzony w co najmniej dwóch językach - w języku polskim i w języku kraju ich pochodzenia lub w języku polskim i angielskim, wydany przez właściwy organ państwa, z którego pochodzą, oraz w inne dokumenty towarzyszące przesyłce,

2) w dniu wystawienia świadectwa zdrowia państwa, z których pochodzą, lub ich części są wpisane do rejestru prowadzonego przez Głównego Lekarza Weterynarii,

3) są oznakowane w sposób umożliwiający ich identyfikację,

4) osoba zainteresowana ładunkiem poinformuje, z wyprzedzeniem przynajmniej jednego dnia roboczego, w formie pisemnej lub za pomocą elektronicznych nośników informacji, granicznego lekarza weterynarii z właściwego przejścia granicznego, przez które zwierzęta będą przewożone, o przewidywanym czasie przywozu zwierząt, ich gatunku i liczbie,

5) importer uzyska decyzję właściwego powiatowego lekarza weterynarii w sprawie ustalenia miejsca kwarantanny lub uboju zwierząt.

2. Mięso, środki spożywcze pochodzenia zwierzęcego, materiał biologiczny, niejadalne produkty zwierzęce oraz środki żywienia zwierząt mogą być przywożone, jeżeli:

1) są zaopatrzone w oryginał świadectwa zdrowia sporządzony w co najmniej dwóch językach - w języku polskim i w języku kraju ich pochodzenia lub w języku polskim i angielskim, wydany przez właściwy organ państwa, z którego pochodzą, oraz w inne dokumenty towarzyszące przesyłce. W przypadku rozładunku świeżej ryby lub świeżych produktów rybnych pochodzących bezpośrednio z połowów ze statków pod banderą innego kraju świadectwo zdrowia wydawane jest przez urzędowego lekarza weterynarii na podstawie pisemnej deklaracji kapitana, która spełnia rolę świadectwa pochodzenia ryb, mięczaków i skorupiaków,

2) w dniu wystawienia świadectwa zdrowia państwa, z których pochodzą, lub ich części są wpisane do rejestru prowadzonego przez Głównego Lekarza Weterynarii, a ponadto jeżeli pochodzą z zakładów uprawnionych do eksportu lub dopuszczonych do handlu na terytorium Unii Europejskiej,

3) osoba zainteresowana ładunkiem poinformuje, w formie pisemnej lub za pomocą elektronicznych nośników informacji, z wyprzedzeniem przynajmniej jednego dnia roboczego, granicznego lekarza weterynarii z właściwego przejścia granicznego, przez które produkty będą przewożone, o ilości, rodzaju i przewidywanym czasie ich przywozu,

4) importer uzyska decyzję właściwego powiatowego lekarza weterynarii w sprawie ustalenia miejsca ich składowania,

5) osoba zainteresowana ładunkiem zadeklaruje w świadectwie przekroczenia granicy, że produkty spełniają wymagania przywozowe.

3. Trofea łowieckie oraz nawóz naturalny pochodzące od zwierząt jednokopytnych i drobiu mogą być przywożone, jeżeli:

1) są zaopatrzone w oryginał świadectwa zdrowia sporządzony w co najmniej dwóch językach - w języku polskim i w języku kraju ich pochodzenia lub w języku polskim i angielskim, wydany przez właściwy organ państwa, z którego pochodzą, oraz w inne dokumenty towarzyszące przesyłce wymagane odrębnymi przepisami,

2) pochodzą z terenu nieobjętego, w dniu wystawienia świadectwa zdrowia, restrykcjami z powodu występowania chorób zakaźnych zwierząt,

3) osoba zainteresowana ładunkiem poinformuje, w formie pisemnej lub za pomocą elektronicznych nośników informacji, z wyprzedzeniem granicznego lekarza weterynarii z

właściwego przejścia granicznego, przez które produkty będą przewożone, o ilości, rodzaju i oczekiwanym czasie ich przywozu,

4) importer uzyska decyzję właściwego powiatowego lekarza weterynarii w sprawie ustalenia miejsca ich składowania.

4. Przywóz towarów niespełniających warunków, o których mowa w ust. 1 pkt 2 i ust. 2 pkt 2, oraz hodowli materiału zakaźnego przeznaczonego do badań naukowych, o których mowa w art. 10a pkt 3, wymaga zezwolenia Głównego Lekarza Weterynarii. Zezwolenie określa szczegółowe wymagania, jakim powinno odpowiadać świadectwo zdrowia, w które towar ma być zaopatrzony, oraz inne warunki, w zależności od rodzaju towaru, po spełnieniu których towar może być przywieziony.

5. Wniosek o wydanie zezwolenia powinien zawierać, w szczególności:

1) adres oraz imię i nazwisko lub nazwę importera,

2) nazwę i ilość towaru,

3) określenie kraju zakupu towaru, a w przypadku importu jadalnych produktów pochodzenia zwierzęcego lub materiału biologicznego - numer weterynaryjny producenta,

4) nazwę przejścia granicznego,

5) kopię decyzji powiatowego lekarza weterynarii o ustaleniu: w przypadku zwierząt - miejsca kwarantanny lub uboju, w przypadku jadalnych produktów pochodzenia zwierzęcego - miejsca składowania, a w przypadku materiału biologicznego miejsca składowania lub wykorzystywania,

6) kopię dowodu opłaty za zezwolenie.

6. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia, warunki weterynaryjne dla towarów, o których mowa w ust. 1-3, oraz wzory świadectw zdrowia, o których mowa w ust. 1 pkt 1, ust. 2 pkt 1 i ust. 3 pkt 1, mając na względzie ochronę zdrowia ludzi i zwierząt, a także możliwość przemieszczania towarów między terytorium Rzeczypospolitej Polskiej a terytoriami innych państw.

7. Główny Lekarz Weterynarii ogłasza, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi rejestry państw i ich części, o których mowa w ust. 1 pkt 2 i ust. 2 pkt 2.

8. Produkty:

1) przeznaczone dla kraju członkowskiego Unii Europejskiej lub obszarów, na których obowiązują specjalne warunki weterynaryjne określone w prawie Unii Europejskiej,

2) z których pobrano próbki, ale wyniki badań nie są znane w czasie, w którym środki transportu opuszczają punkt kontroli granicznej,

3) przywożone dla specjalnych potrzeb w przypadkach określonych w prawie Unii Europejskiej,

4) zwierzęta dzikie nieoskórowane po odstrzeleniu

- są objęte specjalnymi wymogami.

9. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia:

1) procedury dotyczące weterynaryjnej kontroli granicznej towarów, o których mowa w ust. 6, oraz dalsze postępowanie z tymi towarami,

2) warunki kontroli weterynaryjnej produktów przy ich przeładunku, wwożonych drogą morską lub powietrzną na terytorium krajów członkowskich Unii Europejskiej przez punkt kontroli granicznej inny niż punkt kontroli granicznej przeznaczenia,

3) w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych - procedury kontroli weterynaryjnej produktów, niespełniających wymagań określonych w przepisach dotyczących przywozu, a przeznaczonych do spożycia przez załogę i pasażerów korzystających z transportu morskiego

- mając na względzie obowiązujące w tym zakresie przepisy Unii Europejskiej.

10. Minister właściwy do spraw rolnictwa, w drodze rozporządzenia:

1) określi sposoby postępowania w zakresie kontroli weterynaryjnej w przypadku wprowadzania i wyprowadzania towarów do składu celnego, wolnego obszaru celnego lub składu wolnocłowego,

2) określi, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych, listę składów celnych, w których mogą być składowane produkty podlegające kontroli weterynaryjnej,

3) może określić, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych, listę składów celnych, w których mogą być składowane produkty podlegające kontroli weterynaryjnej niespełniające wymagań określonych w prawie Unii Europejskiej

- mając na względzie zapewnienie przestrzegania warunków weterynaryjnych przy wprowadzaniu i wyprowadzaniu produktów do składu celnego, wolnego obszaru celnego lub składu wolnocłowego oraz zapewnienie odpowiednich warunków składowania produktów pochodzenia zwierzęcego.”;

11) art. 12 otrzymuje brzmienie:

„Art. 12. 1. Towary mogą być przewożone do krajów członkowskich Unii Europejskiej, jeżeli na przewóz została uprzednio wyrażona zgoda urzędowego lekarza weterynarii kraju przeznaczenia, w którym towary te mogą być poddane kontroli, a także gdy na przewóz uzyskano zezwolenie krajów, przez które są przewożone, jeżeli jest ono wymagane przepisami tych krajów.

2. Zwierzęta mogą być przewożone, jeżeli:

1) są oznakowane w sposób umożliwiający ich identyfikację,

2) są zaopatrzone w oryginał świadectwa zdrowia wystawiony przez właściwy organ państwa, z którego pochodzą, oraz urzędowe tłumaczenie tego świadectwa na język polski,

3) w dniu wystawienia świadectwa zdrowia państwa, z których pochodzą lub ich części są wpisane do rejestru prowadzonego przez Głównego Lekarza Weterynarii lub jeżeli spełniają wymagania określone w zezwoleniu Głównego Lekarza Weterynarii,

4) osoba zainteresowana ładunkiem poinformuje z wyprzedzeniem granicznego lekarza weterynarii z właściwego przejścia granicznego, przez które zwierzęta będą przewożone, o przewidywanym czasie przywozu zwierząt, ich gatunku i liczbie.

3. W przypadku przewozu zwierząt graniczny lekarz weterynarii może zlecić przeprowadzenie badań zwierząt na stacji kwarantanny.

4. Produkty mogą być przewożone, jeżeli:

1) są zaopatrzone w oryginał świadectwa zdrowia wystawiony przez właściwy organ państwa, z którego pochodzą oraz urzędowe tłumaczenie tego świadectwa na język polski i inne wymagane dokumenty towarzyszące przesyłce,

2) osoba zainteresowana ładunkiem poinformuje z wyprzedzeniem lekarza weterynarii z właściwego przejścia granicznego, przez które produkty będą przewożone, o ich ilości, rodzaju i przewidywanym czasie ich przywozu,

3) osoba zainteresowana ładunkiem zgłosiła towar do weterynaryjnej kontroli granicznej w wymaganej formie i w sposób, o których mowa w art. 14 ust. 14 pkt 5.

5. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia:

1) procedury kontroli produktów w przewozie między krajami trzecimi,

2) warunki weterynaryjnej kontroli granicznej zwierząt nie objętych przepisami Unii Europejskiej

- mając na względzie ochronę zdrowia ludzi i zwierząt oraz ujednolicenie warunków przeprowadzania weterynaryjnej kontroli granicznej zgodnie z przepisami Unii Europejskiej.”;

12) w art. 13 po wyrazach „powiatowego lekarza weterynarii” dodaje się wyrazy „lub właściwego granicznego lekarza weterynarii”;

13) art. 14 otrzymuje brzmienie:

„Art. 14. 1. Towary przywożone oraz przewożone podlegają weterynaryjnej kontroli granicznej.

2. Osoba zainteresowana ładunkiem jest obowiązana zgłosić towar do weterynaryjnej kontroli granicznej w wymaganej formie i w sposób, określone na podstawie przepisów ust. 14 pkt 5.

3. Towary przywiezione bez weterynaryjnej kontroli granicznej zostaną zatrzymane do czasu wydania przez właściwego granicznego lub powiatowego lekarza weterynarii decyzji o ich zniszczeniu lub powrotnym wywozie, w rozumieniu przepisów celnych, do kraju pochodzenia.

4. Weterynaryjna kontrola graniczna obejmuje:

1) w przypadku przywozu:

a) sprawdzenie, czy nie zostały naruszone przepisy art. 10a,

b) kontrolę dokumentów,

c) kontrolę tożsamości,

d) kontrolę fizyczną,

e) sprawdzenie, czy nie zostały naruszone przepisy dotyczące ochrony zwierząt podczas transportu,

2) w przypadku przewozu:

a) sprawdzenie, czy nie zostały naruszone przepisy art. 10a,

b) kontrolę dokumentów,

c) kontrolę tożsamości,

d) kontrolę fizyczną, jeżeli istnieje jakiekolwiek podejrzenie zagrożenia zdrowia ludzi lub zwierząt,

e) sprawdzenie, czy nie zostały naruszone przepisy dotyczące ochrony zwierząt podczas transportu,

f) założenie plomb weterynaryjnych na środki transportu lub partie produktów w punkcie kontroli granicznej wejścia i kontrolę tych plomb w punkcie kontroli granicznej wyjścia.

5. Kontrola graniczna, o której mowa w ust. 1, obejmuje również postawienie w świadectwie zdrowia odpowiedniej pieczęci i dokonanie wpisu przez granicznego lekarza weterynarii o przeprowadzeniu kontroli i jej wyniku.

6. Osoba zainteresowana ładunkiem deklaruje w świadectwie weterynaryjnym przekroczenia granicy przeznaczenie celne towaru. Świadectwo przekroczenia granicy jest jednocześnie dokumentem zgłoszenia towaru do weterynaryjnej kontroli granicznej.

7. W przypadku przywozu deklarowane przeznaczenie celne towaru powinno być zgodne z określonym w decyzji, wydanej przez właściwego powiatowego lekarza weterynarii, miejscem:

1) składowania, w przypadku produktów albo

2) kwarantanny lub uboju, w przypadku zwierząt.

8. W razie braku deklaracji określającej przeznaczenie celne w świadectwie weterynaryjnym przekroczenia granicy towar będzie podlegał takiej kontroli weterynaryjnej jak towar przywożony.

9. W przypadku przywozu towaru graniczny lekarz weterynarii zatrzymuje oryginalne świadectwo zdrowia lub inne dokumenty weterynaryjne towarzyszące przesyłce i wystawia świadectwo weterynaryjne przekroczenia granicy zawierające wynik przeprowadzonej weterynaryjnej kontroli granicznej oraz wydaje poświadczoną kopię zatrzymanych oryginalnych dokumentów. W przypadku przewozu towaru graniczny lekarz weterynarii wydaje weterynaryjne świadectwo przekroczenia granicy i zatrzymuje kopię oryginału weterynaryjnego świadectwa zdrowia lub innych dokumentów weterynaryjnych towarzyszących przesyłce oraz wydaje poświadczoną kopię innych otrzymanych dokumentów. Organ celny uzna za dopuszczalne tylko takie przeznaczenie celne towaru, które jest zgodne z warunkami określonymi przez granicznego lekarza weterynarii w weterynaryjnym świadectwie przekroczenia granicy.

10. Procedura, o której mowa w ust. 9, odnosi się do przywozu towarów do wszystkich państw członkowskich Unii Europejskiej.

11. Graniczny lekarz weterynarii wydaje decyzję w sprawie zakazu przywozu lub przewozu towarów albo nakazu zabicia, uboju lub uboju sanitarnego zwierząt, zniszczenia produktów lub innych rzeczy, jeżeli kontrola wykaże, że:

- 1) towary nie spełniają warunków określonych w art. 11 i 12,
- 2) zostały naruszone przepisy art. 10a.

12. Graniczny lekarz weterynarii może:

- 1) w razie zagrożenia zdrowia ludzi i zwierząt zastosować środki przewidziane w przepisach art. 22 pkt 1-10 i 13,
- 2) nakazać przeprowadzenie uboju z konieczności zwierząt, które ze względu na stan zdrowia nie nadają się do dalszego transportu, a w szczególności zwierząt, które doznały urazów lub zranień,
- 3) zakazać przywozu z zagranicy towarów nieoznakowanych zgodnie z przepisami o znakowaniu środków spożywczych lub przepisami o znakowaniu zwierząt,
- 4) w uzasadnionych przypadkach przeprowadzić kontrolę weterynaryjną w zakresie, jaki uzna za stosowny.

13. Organ celny odmówi przyjęcia zgłoszenia celnego, jeżeli towar podlegający weterynaryjnej kontroli granicznej nie został poddany takiej kontroli lub nie zostały uiszczone opłaty za przeprowadzenie weterynaryjnej kontroli granicznej.

14. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw administracji publicznej oraz ministrem właściwym do spraw transportu, wykaz przejść granicznych, na których będzie dokonywana weterynaryjna kontrola graniczna, i ich kategorie, mając na względzie ochronę zdrowia ludzi i zwierząt oraz zapewnienie spełniania wymogów określonych dla danej kategorii przejścia granicznego przez poszczególne przejścia graniczne,
- 2) wymagania, jakie powinny być spełniane dla zatwierdzenia poszczególnych kategorii przejść granicznych, na których będzie dokonywana weterynaryjna kontrola graniczna, mając na względzie ochronę zdrowia zwierząt i ludzi, a także zapewnienie szczególnych warunków, jakim powinno odpowiadać każda kategoria przejść granicznych, aby mogła być na niej przeprowadzona weterynaryjna kontrola graniczna,
- 3) wymogi, jakie powinny być spełnione dla zatwierdzenia stacji kwarantanny zwierząt, mając na względzie wyeliminowanie możliwości rozprzestrzeniania chorób zakaźnych zwierząt przez zwierzęta przywożone,
- 4) wzory i warunki stosowania pieczęci oraz plomb przez granicznego lekarza weterynarii, mając na względzie obowiązujące w tym zakresie przepisy Unii Europejskiej,
- 5) formę i sposób zgłoszenia towaru do weterynaryjnej kontroli granicznej oraz wzory weterynaryjnych świadectw przekroczenia granicy dla zwierząt i produktów, mając na względzie ochronę zdrowia ludzi i zwierząt oraz możliwość przemieszczania się towarów między terytorium Rzeczypospolitej Polskiej a terytoriami innych państw,
- 6) częstotliwość i sposób przeprowadzania kontroli fizycznej w ramach weterynaryjnej kontroli granicznej towarów, mając na względzie ochronę zdrowia ludzi i zwierząt oraz możliwość przemieszczania się towarów między terytorium Rzeczypospolitej Polskiej a terytoriami innych państw oraz obowiązujące w tym zakresie przepisy Unii Europejskiej.
- 7) w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych, szczegółowe zasady i sposób współdziałania organów Inspekcji Weterynaryjnej z organami celnymi, mając na względzie zapewnienie sprawnej kontroli granicznej towarów, zapewnienie wymogów weterynaryjnych przy ich wprowadzaniu i wyprowadzaniu do składu celnego, wolnego obszaru

celnego lub składu wolnocłowego oraz zapewnienie warunków weterynaryjnych przy składowaniu.

15. Minister właściwy do spraw rolnictwa może określić, w drodze rozporządzenia, procedury kontroli oraz listę portów morskich, w których mogą być rozładowywane świeże ryby lub świeże produkty rybne pochodzące bezpośrednio z połowów, ze statków pod banderą innego kraju, mając na względzie zapewnienie właściwej jakości zdrowotnej ryb poławianych przez statki będące pod banderą innego kraju i produktów rybnych pochodzących z tych statków.

16. Minister właściwy do spraw rolnictwa ogłasza, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” wykaz towarów podlegających weterynaryjnej kontroli granicznej, z uwzględnieniem kodów nomenklatury towarowej taryfy celnej (PCN).

17. Koszty związane z działaniami, o których mowa w ust. 11-13, obciążają w całości właściciela towarów. Koszty są pomniejszane o ewentualny dochód uzyskany ze sprzedaży surowców po uboju zwierząt lub produktów po ich uzdatnieniu.

18. Weterynaryjnej kontroli granicznej nie przeprowadza się w przypadku handlu. Organy Inspekcji Weterynaryjnej mogą jednak przeprowadzać wyrywkowe, niedyskryminujące kontrole towarów przywiezionych z krajów członkowskich Unii Europejskiej, a także przeprowadzać takie kontrole w sytuacjach, o których mowa w art. 18 ust. 2 i 3.

19. W wyjątkowych przypadkach dopuszcza się możliwość przywozu zwierząt przez porty morskie lub lotnicze, w których nie prowadzi się weterynaryjnej kontroli granicznej, pod warunkiem, że zwierzęta są transportowane tym samym statkiem lub samolotem do punktu weterynaryjnej kontroli granicznej, w którym ta kontrola zostanie przeprowadzona.”;

14) w art. 15:

a) ust. 1-3 otrzymują brzmienie:

„1. Towary przywiezione mogą być poddane kwarantannie lub badaniom w miejscu ich przeznaczenia, które określi decyzją graniczny lekarz weterynarii. Szczegółowy zakres badań ustala w instrukcji Główny Lekarz Weterynarii.

2. Uboju przywiezionych zwierząt rzeźnych dokonuje się bez zbędnej zwłoki w rzeźni wyznaczonej przez powiatowego lekarza weterynarii, stosownie do wymagań zdrowotnych zwierząt, przy czym zwierzęta muszą być ubite w tej rzeźni nie później niż 5 dni po ich przywiezieniu do rzeźni.

3. Ostateczna kontrola weterynaryjna towaru odbywa się w punkcie weterynaryjnej kontroli granicznej, a graniczny lekarz weterynarii w zależności od jej wyniku wydaje jedną z następujących decyzji:

1) o dopuszczeniu do handlu,

2) o uzdatnianiu produktów z przeznaczeniem na cele paszowe,

3) nakazującą wywóz za granicę,

4) nakazującą zniszczenie,

5) nakazującą zabicie zwierzęcia lub ubój sanitarny w wyznaczonej rzeźni albo wyładunek zwierzęcia,

6) pozwalającą na złożenie w magazynie celnym,

7) pozwalającą, na wniosek zainteresowanego, na wprowadzenie do składu celnego, wolnego obszaru celnego lub składu wolnocłowego.”;

b) w ust. 4 dodaje się zdanie drugie w brzmieniu:

„Przywóz cofniętego towaru może nastąpić tylko przez ten punkt kontroli granicznej, przez który nastąpił wywóz.”;

c) dodaje się ust. 6-9 w brzmieniu:

„6. Towary przywiezione mogą być poddane wyrywkowemu badaniu w miejscach przeznaczenia przed wprowadzeniem na rynek lub przetworzeniem zgodnie z procedurą postępowania ustaloną w instrukcji wydanej przez Głównego Lekarza Weterynarii.

7. Jeżeli graniczny lekarz weterynarii nakaże kwarantannę zwierząt, to powinna ona odbyć się, w zależności od stwierdzonego ryzyka, w jednym z następujących miejsc:

- 1) w punkcie kontroli granicznej lub w jego pobliżu,
- 2) w gospodarstwie przeznaczenia,
- 3) w stacji kwarantanny usytuowanej w pobliżu miejsca przeznaczenia zwierząt.

8. Dopuszcza się ustalenie stacji kwarantanny w kraju eksportującym, pod warunkiem że spełnia warunki weterynaryjne obowiązujące w Unii Europejskiej.

9. Właściwy powiatowy lekarz weterynarii sprawujący nadzór nad składem celnym, wolnym obszarem celnym, składem wolnocłowym, w zakresie przestrzegania warunków weterynaryjnych, kontroluje wprowadzanie i wyprowadzanie towarów ze składu celnego, wolnego obszaru celnego, składu wolnocłowego w zakresie, o którym mowa w ust. 3 pkt 1-4.”;

15) dodaje się art. 15a w brzmieniu:

„Art. 15a. 1. Przepisów o przywozie i przewozie towarów, o których mowa w art. 11-15, nie stosuje się do:

- 1) niewielkich partii towaru przeznaczonych do własnego spożycia i stanowiących część bagażu osobistego,
- 2) paczek wysyłanych przez osoby prywatne do osób prywatnych,
- 3) próbek handlowych,
- 4) produktów przeznaczonych do określonych badań lub analiz,
- 5) produktów przeznaczonych do spożycia na pokładzie międzynarodowych środków transportu, pod warunkiem że nie zostaną one wprowadzone na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,
- 6) psów i kotów towarzyszących podróżnym i nie przeznaczonych do obrotu, pod warunkiem że są zaopatrzone w świadectwo zdrowia,
- 7) spreparowanych zwierząt lub ich części nieprzeznaczonych do działalności gospodarczej.

2. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) wielkości oraz wymagania weterynaryjne w zakresie przywozu i przewozu towarów, o których mowa w ust. 1,
- 2) szczegółowe zasady kontroli przez organy celne przywożonych z zagranicy i przewożonych psów i kotów, o których mowa w ust. 1 pkt. 6

- mając na względzie obowiązujące w tym zakresie przepisy Unii Europejskiej.”;

16) art. 16 i 17 otrzymują brzmienie:

„Art. 16. 1. W razie uzasadnionego niebezpieczeństwa przeniesienia z zagranicy choroby zakaźnej zwierząt lub innego zagrożenia dla zdrowia i życia ludzi lub zwierząt Rada Ministrów, na wniosek Głównego Lekarza Weterynarii, w drodze rozporządzenia:

- 1) zakazuje przywozu do kraju lub przewozu przez terytorium Rzeczypospolitej Polskiej towarów lub innych produktów,
- 2) może określić postępowanie granicznego lekarza weterynarii w stosunku do osób przybywających z zagranicy oraz ich produktów

- mając na względzie ochronę zdrowia ludzi i zwierząt.

Art. 17. 1. Główny Lekarz Weterynarii prowadzi listy krajowych zakładów uprawnionych do produkcji na rynki innych krajów, zwanych dalej „listami Głównego Lekarza Weterynarii”. Zakłady produkujące materiał biologiczny, pozyskujące, przetwarzające i składujące mięso i inne środki spożywcze pochodzenia zwierzęcego, niejadalne produkty zwierzęce, środki żywienia zwierząt mogą zostać wpisane na właściwą listę Głównego Lekarza Weterynarii, jeżeli spełniają warunki weterynaryjne obowiązujące w produkcji na rynek krajów członkowskich Unii

Europejskiej lub określone przez właściwe organy weterynaryjne kraju, do którego przeznaczony jest produkt.

2. Nadzór nad przestrzeganiem przez producenta warunków, o których mowa w ust. 1, sprawuje powiatowy lekarz weterynarii.

3. Wpis zakładu na listę, o której mowa w ust. 1, następuje na wniosek właściciela zakładu, po przeprowadzeniu kontroli przez powiatowego lekarza weterynarii i wydaniu, na podstawie kontroli sprawdzającej, pozytywnej opinii przez wojewódzkiego lekarza weterynarii oraz po zatwierdzeniu zakładu przez właściwy organ weterynaryjny Unii Europejskiej albo kraju, do którego są przeznaczone produkty, jeżeli takie zatwierdzenie jest wymagane.

4. Jeżeli zakład nie spełnia albo nie przestrzega wymaganych warunków weterynaryjnych, albo uniemożliwia przeprowadzenie skutecznej kontroli, Główny Lekarz Weterynarii, na wniosek wojewódzkiego lekarza weterynarii, dokonuje zawieszenia uprawnień, o których mowa w ust. 1, lub skreślenia zakładu z listy Głównego Lekarza Weterynarii.

5. O wpisach i zmianach dokonywanych na listach, o których mowa w ust. 1, Główny Lekarz Weterynarii powiadamia właściwego wojewódzkiego, a także powiatowego lekarza weterynarii, którzy dokonują odpowiednich adnotacji w rejestrze, o którym mowa w art. 5 ust. 3c i art. 31 ust. 4.

6. Produkcja środków spożywczych pochodzenia zwierzęcego w zakładach posiadających uprawnienia, o których mowa w ust. 1, może być prowadzona wyłącznie z użyciem surowców pochodzących z zakładów uprawnionych do produkcji na rynek danego kraju lub obszaru, z wyłączeniem produktów niepodlegających takim wymaganiom.

7. Jeżeli zakłady, o których mowa w ust. 6, prowadzą produkcję z zastosowaniem surowców pochodzących z zakładów nieposiadających takich uprawnień, to surowce te powinny być przechowywane w oddzielnych magazynach, a proces produkcji z ich użyciem powinien być prowadzony w oddzielnych pomieszczeniach lub w wydzielonym cyklu produkcyjnym i czasie. Uzyskane w ten sposób produkty nie mogą być oznakowane inaczej niż produkty przeznaczone na rynek krajowy i mogą być wprowadzone wyłącznie do obrotu krajowego.”;

17) art. 18 otrzymuje brzmienie:

„Art. 18. 1. Towary przeznaczone do wywozu podlegają kontroli weterynaryjnej w miejscu wysyłki, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3.

2. Organy Inspekcji Weterynaryjnej mogą przeprowadzać kontrole przesyłek zwierząt w trakcie transportu, w punktach kontroli granicznej oraz w punkcie postojowym, mające na celu sprawdzenie przestrzegania przepisów o ochronie zwierząt.

3. Właściwy organ Inspekcji Weterynaryjnej może w każdym czasie zarządzić, z zachowaniem wymogów prawa celnego, weterynaryjną kontrolę graniczną przy wywozie towarów, w przypadku podejrzenia wystąpienia:

1) nieprawidłowości dotyczących przebiegu kontroli,

2) nieprawidłowości w wydanych dokumentach weterynaryjnych,

3) innych okoliczności stanowiących zagrożenie dla zdrowia ludzi lub zwierząt.

4. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia, gatunki zwierząt i produkty, którymi handel określają przepisy Unii Europejskiej, sposób prowadzenia kontroli weterynaryjnej, wymagania weterynaryjne, jakim muszą odpowiadać zwierzęta i produkty, oraz wzory wymaganych świadectw zdrowia lub dokumentów handlowych, mając na względzie swobodne przemieszczanie towarów między terytorium Rzeczypospolitej Polskiej a terytoriami innych krajów członkowskich Unii Europejskiej.”;

18) w art. 19 w ust. 1:

a) po wyrazie „zwierzęcia” dodaje się wyrazy „wymienionej w załączniku nr 1 do ustawy,”;

b) w pkt 1 wyrazy „niezwłocznego, nie później niż w ciągu 24 godzin,” zastępuje się wyrazem „natychmiastowego”;

19) dodaje się art. 20a w brzmieniu:

„Art. 20a. 1. Tworzy się system gromadzenia i przekazywania informacji dotyczących występowania chorób zakaźnych, o których mowa w art. 3.

2. Powiatowy lekarz weterynarii prowadzi księgę chorób zakaźnych zwierząt zawierającą informacje o chorobach podlegających:

1) natychmiastowemu zgłoszeniu,

2) rejestracji.

3. Lekarze weterynarii, o których mowa w art. 20 ust. 1, przekazują właściwemu powiatowemu lekarzowi weterynarii roczne informacje o chorobach podlegających rejestracji.

4. Powiatowi lekarze weterynarii przekazują wojewódzkiemu lekarzowi weterynarii:

1) informacje o chorobach zakaźnych zwierząt, o których mowa w art. 3 ust. 1, natychmiast po ich wystąpieniu oraz za każdy miesiąc w formie zbiorczej,

2) zbiorcze informacje roczne o występowaniu chorób, o których mowa w art. 3 ust. 2.

5. Wojewódzcy lekarze weterynarii, w trybie określonym w ust. 4, przekazują informacje Głównemu Lekarzowi Weterynarii, który wykonując postanowienia konwencji i umów międzynarodowych, których Rzeczpospolita Polska jest stroną, powiadamia Komisję Europejską, właściwe organizacje międzynarodowe oraz inne kraje o występowaniu chorób zakaźnych zwierząt w Rzeczypospolitej Polskiej.

6. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia, wzór księgi chorób zakaźnych zwierząt, wzory raportów oraz sposoby przekazywania informacji o występowaniu chorób zakaźnych zwierząt, mając na względzie ujednolicenie sposobu zbierania i przekazywania danych dotyczących występowania chorób zakaźnych zwierząt.”;

20) art. 21 otrzymuje brzmienie:

„Art. 21. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia:

1) sposoby postępowania przy zwalczaniu poszczególnych chorób zakaźnych zwierząt, a w szczególności procedury stwierdzania i wygaszania ognisk tych chorób oraz sposób prowadzenia dokumentacji w tym zakresie,

2) procedurę uznawania obszaru kraju lub jego części za wolne od chorób, o których mowa w pkt 1

- mając na względzie zapobieganie rozprzestrzenianiu się chorób zakaźnych zwierząt, ochronę zdrowia ludzi i zwierząt, jak również możliwość przemieszczania zwierząt i produktów pochodzenia zwierzęcego między obszarami o takim samym statusie zdrowotnym.”;

21) dodaje się art. 21a w brzmieniu:

„Art. 21a. 1. W powiatach, województwach, a także w skali całego kraju przygotowuje się i poddaje stałej aktualizacji plany gotowości zwalczania chorób zakaźnych zwierząt, o których mowa w załączniku nr 1 do ustawy, oraz innych chorób charakteryzujących się wysokim stopniem zaraźliwości, o których mowa w art. 3 ust. 2. W planach tych przydzielone zostaną zadania organom administracji rządowej i samorządowej, a także poszczególnym podmiotom na wypadek wystąpienia chorób zakaźnych zwierząt.

2. Minister właściwy do spraw rolnictwa, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw wewnętrznych i ministrem właściwym do spraw administracji publicznej, po zasięgnięciu opinii Rady Sanitarno-Epizootiologicznej, określi, w drodze rozporządzenia, warunki tworzenia i wykonywania planów gotowości, o których mowa w ust. 1, kierując się potrzebą szybkiego i skutecznego likwidowania ognisk chorób zakaźnych zwierząt.

3. Projekty planów gotowości zwalczania chorób, wyszczególnionych w załączniku nr 1 do ustawy, przygotowują odpowiednio powiatowy lekarz weterynarii, wojewódzki lekarz

weterynarii, Główny Lekarz Weterynarii, powołując w swoich strukturach organizacyjnych zespoły kryzysowe.”;

22) w art. 22:

a) w pkt 2 po wyrazach „miejsca pochodzenia” skreśla się przecinek i dodaje wyrazy „lub świadectw zdrowia zwierząt”;

b) w pkt 4 wyrazy „paszy, surowców paszowych” zastępuje się wyrazami „środków żywienia zwierząt”;

c) pkt 9 i 13 otrzymują brzmienie:

„9) wyznaczyć określone miejsca, w odniesieniu do których obowiązuje zakaz wprowadzania, przeprowadzania i wyprowadzania zwierząt lub sprowadzania i wywożenia mięsa, środków spożywczych pochodzenia zwierzęcego i niejadalnych produktów zwierzęcych, zwłok zwierzęcych i środków żywienia zwierząt,”;

13) określać sposób postępowania ze zwierzętami chorymi albo podejrzanymi o zakażenie, zwłokami zwierzęcymi, mięsem, środkami spożywczymi pochodzenia zwierzęcego i niejadalnymi produktami zwierzęcymi oraz środkami żywienia zwierząt zakażonymi lub podejrzanymi o zakażenie,”;

23) w art. 23:

a) w ust. 1 pkt 6 otrzymuje brzmienie:

„6) nakazać przegląd zwierząt, oczyszczanie, odkażanie, deratyzację i dezynfekcję miejsc przebywania zwierząt lub miejsc przechowywania i przetwarzania zwłok zwierzęcych, mięsa, środków spożywczych pochodzenia zwierzęcego i niejadalnych produktów zwierzęcych, środków żywienia zwierząt, a także oczyszczanie i odkażanie środków transportu,”;

b) dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Na wniosek wojewódzkiego lekarza weterynarii wojewoda uchyla wydane rozporządzenie, o którym mowa w ust. 2.”;

24) w art. 25:

a) w ust. 1 po wyrazie „kozy” dodaje się wyrazy „,drób, jelenie i danielę utrzymywane w warunkach fermowych”;

b) w ust. 2 wyraz „surowców” zastępuje się wyrazem „produktów”;

c) dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. Odszkodowanie przysługuje również za zniszczone z nakazów organów Inspekcji Weterynaryjnej środki spożywcze pochodzenia zwierzęcego, środki żywienia zwierząt oraz sprzęt, który nie może być poddany dezynfekcji.”;

d) dodaje się ust. 9 w brzmieniu:

„9. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi tryb i sposób ustalania odszkodowania, o którym mowa w ust. 3a uwzględniając wartość rynkową zniszczonych produktów oraz sprzętu.”;

25) dodaje się art. 25a w brzmieniu:

„Art. 25a. 1. Wprowadza się obowiązek zwalczania chorób lub infekcji, które mogą być w naturalny sposób przenoszone ze zwierzęcia na człowieka lub przez środki spożywcze pochodzenia zwierzęcego.

2. Minister właściwy do spraw rolnictwa w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw zdrowia, określi, w drodze rozporządzenia:

1) listę chorób, o których mowa w ust. 1, podlegających zwalczaniu u zwierząt,

2) programy zwalczania chorób, o których mowa w ust. 1, oraz wysokość odszkodowania w przypadku nakazu zabicia zwierząt

- kierując się potrzebą ochrony zdrowia i życia ludzi.

3. Do zwalczania chorób, o których mowa w ust. 1, stosuje się przepisy art. 19-21 i 22-25.”;

26) art. 26-29 otrzymują brzmienie:

„Art. 26. 1. Zwierzęta rzeźne i ich mięso, mięso zwierząt łownych i innych zwierząt przeznaczone do spożycia przez ludzi, środki spożywcze pochodzenia zwierzęcego oraz środki żywienia zwierząt objęte są obowiązkiem badania, które należy do zadań powiatowego lekarza weterynarii.

2. Powiatowy lekarz weterynarii organizuje i nadzoruje badania, o których mowa w ust. 1, ustala terenowe obwody badania i obwody badania dla poszczególnych rzeźni oraz wyznacza dla nich lekarzy weterynarii i inne osoby, o których mowa w art. 44, uprawnione do przeprowadzania badań.

Art. 27. 1. Ubój zwierząt rzeźnych, których świeże mięso lub jego przetwory mają być wprowadzane na rynek, wykonywany jest wyłącznie w rzeźni, przy czym ubój z konieczności może być wykonywany również poza rzeźnią za zgodą i pod nadzorem lekarza weterynarii.

2. Do uboju w rzeźni mogą być dopuszczone zwierzęta rzeźne zaopatrzone w świadectwo zdrowia oraz w przypadku bydła, owiec, kóz, świń, oznakowane zgodnie z systemem rejestracji i identyfikacji zwierząt.

3. Powiatowy lekarz weterynarii, kierując do uboju sanitarnego zwierzęta rzeźne wydaje skierowanie określające w szczególności przyczynę wydania skierowania i dane identyfikujące zwierzę lub zwierzęta oraz inne informacje istotne z uwagi na ocenę mięsa.

4. Lekarz weterynarii, kierując do uboju z konieczności zwierzęta, wydaje skierowanie zawierające dane identyfikujące zwierzę, przyczynę wydania skierowania, informację o stosowanych środkach farmaceutycznych oraz inne informacje istotne z uwagi na ocenę mięsa.

5. Dopuszcza się ubój drobiu na terenie ferm drobiu o małej zdolności produkcyjnej oraz królików na terenie gospodarstw, jeżeli mięso ma być dostarczone do sprzedaży detalicznej lub bezpośrednio do konsumenta w tej samej lub sąsiedniej miejscowości oraz po spełnieniu warunków określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 32 pkt 3.

6. Dopuszcza się:

1) ubój zwierząt dzikich utrzymywanych przez człowieka oraz jeleni i danieli utrzymywanych w warunkach fermowych na terenie gospodarstwa, w którym są chowane, pod warunkiem uzyskania zgody powiatowego lekarza weterynarii,

2) ubój świń, owiec i kóz na terenie gospodarstw, pod warunkiem wykorzystania uzyskanego mięsa wyłącznie na potrzeby własne,

3) obrót niewielką ilością mięsa zwierząt łownych, polegający na bezpośrednim dostarczaniu towaru przez uprawniony podmiot do konsumenta lub sprzedaży detalicznej,

4) przechowywanie i rozbiór mięsa zwierząt łownych w miejscach sprzedaży detalicznej lub przyległych pomieszczeniach produkcyjnych, jeżeli jest ono przechowywane i przygotowywane wyłącznie w celu bezpośredniej sprzedaży konsumentowi.

Art. 28. 1. Obowiązkiem badania są objęte:

1) przed ubojem - zwierzęta rzeźne, z których świeże mięso oraz jego przetwory mają być wprowadzane na rynek,

2) po uboju - mięso i narządy zwierząt rzeźnych, z wyjątkiem nieprzeznaczonego do wprowadzania na rynek mięsa królików i drobiu,

3) po odstrzeleniu - mięso i narządy zwierząt łownych, z wyjątkiem zwierzyny drobnej niepoddanej patroszeniu, skórowaniu lub odpierzeniu, dostarczonej bezpośrednio do konsumenta lub sprzedaży detalicznej.

2. W zależności od wyniku badania zwierzęcia, przeprowadzonego przed ubojem, może być wydane:

1) zezwolenie na ubój,

2) zezwolenie na ubój z zachowaniem określonych warunków,

3) zakaz uboju.

3. Po uboju wszystkie części zwierzęcia powinny pozostać w miejscu uboju do czasu zbadania, wydania oceny i oznakowania mięsa, z wyłączeniem prób pobranych do badań laboratoryjnych.

Art. 29. 1. W zależności od wyniku badania mięsa rozróżnia się i odpowiednio znakuje:

- 1) mięso zdadne do spożycia,
- 2) mięso warunkowo zdadne do spożycia,
- 3) mięso niezdatne do spożycia.

2. Mięso pozyskane ze świń, kóz i owiec poddanych ubojowi we własnym gospodarstwie podlega dodatkowemu znakowaniu i może być wykorzystane wyłącznie na własne potrzeby.

3. Mięso i jego przetwory przeznaczone do wprowadzania na rynek powinny być zaopatrzone w jeden z następujących dokumentów:

- 1) świadectwo zdrowia wystawione przez urzędowego lekarza weterynarii,
- 2) handlowy dokument identyfikacyjny zawierający znak weterynaryjny.

4. Przeznaczone do spożycia mięso wołowe, poza wymaganiami określonymi w ust. 3, może być wprowadzone na rynek po dołączeniu do każdego elementu lub porcji mięsa etykiety zawierającej dane pochodzące z dokumentu identyfikacyjnego zwierzęcia.

5. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia, systemy znakowania mięsa i informacje, jakie powinny zawierać etykiety, o których mowa w ust. 4, mając na względzie możliwość zidentyfikowania zwierzęcia, od którego mięso pochodzi, jak również miejsca jego pochodzenia i przebywania.

6. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia, sposób uzdatnienia mięsa warunkowo zdatnego do spożycia oraz postępowania z mięsem niezdatnym do spożycia, mając na względzie zachowanie zdrowia ludzi i zwierząt.”;

27) w art. 30:

a) w ust. 1 dodaje się zdanie drugie w brzmieniu:

„Ocena wydana w tym trybie ma charakter ostateczny.”,

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Wniosek o zmianę oceny mięsa, o którym mowa w ust. 1, składany jest na piśmie powiatowemu lekarzowi weterynarii za pośrednictwem lekarza, który dokonał badania.”;

28) art. 31 otrzymuje brzmienie:

„Art. 31. 1. Podmioty podejmujące działalność lub zajmujące się ubojem zwierząt rzeźnych lub skupem zwierząt łownych, rozbiorem i przetwórstwem mięsa oraz produkcją mięsa mielonego i wyrobów mięsnych niepoddanych obróbce termicznej, pozyskiwaniem, przetwórstwem mleka, ryb, skorupiaków, mięczaków, jaj konsumpcyjnych i innych środków spożywczych pochodzenia zwierzęcego, a także ich składowaniem i transportem, są obowiązane:

- 1) zapewnić warunki weterynaryjne, w tym wynikające z projektu technologicznego zakładu, opracowanego na etapie projektu budowlanego zaopiniowanego przez powiatowego lekarza weterynarii lub rzeczoznawcę uznanego przez Głównego Lekarza Weterynarii,
- 2) zgłosić zamiar rozpoczęcia działalności właściwemu powiatowemu lekarzowi weterynarii co najmniej 60 dni przed jej rozpoczęciem oraz zaprzestanie działalności w terminie 7 dni od jej zaprzestania.

2. Obowiązek wynikający z ust. 1 nie dotyczy podmiotów zajmujących się pozyskiwaniem mleka i jaj konsumpcyjnych dla własnych potrzeb.

3. Powiatowy lekarz weterynarii, po dokonaniu kontroli w zakresie, o którym mowa w ust. 1, wydaje decyzję w sprawie dopuszczenia lub niedopuszczenia zakładu do prowadzenia produkcji, nadaje weterynaryjny numer identyfikacyjny, o ile jest on wymagany, a także kwalifikuje zakład do prowadzenia sprzedaży:

- 1) na rynek Unii Europejskiej lub innych państw,
- 2) na rynek krajowy,

3) bezpośrednio.

4. Powiatowy lekarz weterynarii prowadzi rejestr zakładów dopuszczonych do prowadzenia produkcji na obszarze jego właściwości. Do rejestru wpisuje się informacje dotyczące przeprowadzonych kontroli oraz decyzji wydanych w trybie ust. 3 i art. 31b.

5. Powiatowy lekarz weterynarii może w każdym czasie kontrolować, czy są spełnione i utrzymywane warunki, o których mowa w ust. 1 pkt 1.”;

29) dodaje się art. 31a-31c w brzmieniu:

„Art. 31a. 1. Dla zakładów prowadzących działalność, o której mowa w art. 31, którym nadano weterynaryjny numer identyfikacyjny, wprowadza się system numeracji, który prowadzi Główny Lekarz Weterynarii.

2. Minister właściwy do spraw rolnictwa, w drodze rozporządzenia:

1) określi sposób prowadzenia systemu numeracji, o którym mowa w ust. 1,

2) może rozszerzyć zakres nadawania numeracji innym rodzajom działalności, w tym wymienionym w art. 5

- mając na względzie obowiązujące w tym zakresie przepisy Unii Europejskiej.

Art. 31b. 1. Powiatowy lekarz weterynarii w razie stwierdzenia, że działalność, o której mowa w art. 31, prowadzona jest niezgodnie z warunkami weterynaryjnymi, w zależności od zagrożenia zdrowia ludzi, zwierząt albo naruszenia przepisów o ochronie zwierząt, wydaje decyzję:

1) nakazującą usunięcie uchybień,

2) zakazującą produkcji niektórych produktów lub handlu,

3) ograniczającą wielkość produkcji lub nakazującą jej wstrzymanie,

4) ograniczającą obszar wprowadzania na rynek.

2. Powiatowy lekarz weterynarii może cofnąć decyzję o dopuszczeniu zakładu do prowadzenia produkcji oraz o nadaniu weterynaryjnego numeru identyfikacyjnego, o którym mowa w art. 31 ust. 3, jeżeli kierujący zakładem nie zastosuje się do zaleceń wydanych w celu zapewnienia wymaganych warunków weterynaryjnych w określonym terminie.

3. Przepisy art. 31 i 31b nie naruszają przepisów art. 5 i 6.

Art. 31c. 1. Podmioty, o których mowa w art. 31 ust. 1, odpowiadają za jakość i bezpieczeństwo zdrowotne środków spożywczych pochodzenia zwierzęcego w zakresie prowadzonej przez nie działalności.

2. W przypadku podejrzenia niewłaściwej jakości zdrowotnej środków spożywczych, o których mowa w ust. 1, powiatowy lekarz weterynarii podejmuje czynności kontrolne w celu sprawdzenia jakości zdrowotnej tych środków, przed wprowadzeniem ich na rynek. Przepisy art. 31b stosuje się odpowiednio.

3. Środki spożywcze pochodzenia zwierzęcego przeterminowane lub o niewłaściwej jakości zdrowotnej wprowadzone do obrotu nie podlegają zwrotowi do producenta.

4. W razie stwierdzenia, że środki spożywcze pochodzenia zwierzęcego o niewłaściwej jakości zdrowotnej zostały wprowadzone na rynek, właściwy powiatowy lekarz weterynarii powiadamia o tym właściwy organ Inspekcji Sanitarnej.

5. Postępowanie ze środkami spożywczymi pochodzenia zwierzęcego o niewłaściwej jakości zdrowotnej regulują przepisy o warunkach zdrowotnych żywności i żywienia.”;

30) art. 32 otrzymuje brzmienie:

„Art. 32. Minister właściwy do spraw rolnictwa, w drodze rozporządzenia, określi:

1) sposób badania zwierząt rzeźnych, badania, oceny i znakowania mięsa tych zwierząt oraz mięsa zwierząt łownych, wykorzystania mięsa warunkowo zdatnego do spożycia, mięsa niezdatnego do spożycia oraz prowadzenia dokumentacji w tym zakresie i wzory świadectw lub innych dokumentów identyfikacyjnych, o których mowa w art. 27 ust. 2,

2) szczegółowe warunki weterynaryjne wymagane przy prowadzeniu działalności, o których mowa w art. 31 ust. 1, oraz wzory świadectw, o których mowa w art. 29 ust. 3 pkt 1,

3) szczegółowe warunki weterynaryjne wymagane przy uboju zwierząt dzikich utrzymywanych przez człowieka, królików, jeleni i danieli utrzymywanych w warunkach fermowych na terenie gospodarstw, oraz szczegółowe warunki udzielania zgody na ubój,

4) rodzaje działalności gospodarczej i rodzaje zakładów nadzorowanych przez organy Inspekcji Weterynaryjnej, którym nadaje się weterynaryjny numer identyfikacyjny,

5) szczegółowe warunki weterynaryjne wymagane przy prowadzeniu działalności związanej ze sprzedażą bezpośrednią

- mając na względzie obowiązujące w tym zakresie przepisy Unii Europejskiej, jak również potrzebę ujednolicenia sposobów badania zwierząt rzeźnych i ich mięsa, prowadzenia dokumentacji w tym zakresie, oceny, znakowania i postępowania z mięsem oraz przestrzegania zasad ochrony zwierząt.”;

31) w art. 34 ust. 4 wyraz „Zastępcę” zastępuje się wyrazami „Zastępców, nie więcej niż dwóch”;

32) w art. 35:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Do zakresu działania Inspekcji Weterynaryjnej należy zapobieganie chorobom zakaźnym zwierząt i ich zwalczanie oraz nadzór nad jakością zdrowotną produktów pochodzenia zwierzęcego, a w szczególności:

1) badanie zwierząt rzeźnych i ich mięsa, mięsa zwierząt łownych oraz innych zwierząt, przeznaczonego do spożycia przez ludzi,

2) sprawowanie weterynaryjnej kontroli granicznej,

3) sprawowanie nadzoru nad przestrzeganiem warunków weterynaryjnych,

4) sprawowanie nadzoru nad jakością zdrowotną środków spożywczych pochodzenia zwierzęcego, w tym nad warunkami sanitarnymi ich pozyskiwania, produkcji, przetwarzania, składowania, transportu oraz sprzedaży bezpośredniej,

5) sprawowanie nadzoru nad obrotem zwierzętami i produktami pochodzenia zwierzęcego,

6) sprawowanie nadzoru nad jakością zdrowotną środków żywienia zwierząt,

7) sprawowanie nadzoru nad stosowaniem środków farmaceutycznych i materiałów medycznych przeznaczonych dla zwierząt i nad obrotem tymi środkami i materiałami,

8) kontrola występowania pozostałości chemicznych i biologicznych, leków oraz skażeń promieniotwórczych w tkankach zwierząt, środkach spożywczych pochodzenia zwierzęcego oraz środkach żywienia zwierząt,

9) sprawowanie nadzoru nad zdrowiem zwierząt przeznaczonych do rozrodu oraz nad jakością zdrowotną materiału biologicznego,

10) sprawowanie nadzoru nad przestrzeganiem przepisów o ochronie zwierząt,

11) sprawowanie kontroli nad przestrzeganiem zasad identyfikacji i rejestracji zwierząt oraz kontroli ich przemieszczania,

12) przeprowadzanie przez zakłady higieny weterynaryjnej, wchodzące w skład wojewódzkich inspektoratów weterynaryjnych, rozpoznawczych badań laboratoryjnych.

b) dodaje się ust. 1a i 1b w brzmieniu:

„1a. Inspekcja Weterynaryjna wykonuje zadania, o których mowa w ust. 1, na podstawie niniejszej ustawy oraz przepisów odrębnych w zakresie określonym tymi przepisami.

1b. Inspekcja Weterynaryjna może inicjować, organizować i prowadzić działalność oświatowo-informacyjną dla podmiotów podlegających nadzorowi Inspekcji Weterynaryjnej oraz popularyzować przepisy z zakresu zwalczania chorób zakaźnych zwierząt, higieny środków spożywczych pochodzenia zwierzęcego i środków żywienia zwierząt oraz ochrony zwierząt.”;

33) w art. 36:

a) w ust. 1 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) powiatowy lekarz weterynarii, jako kierownik powiatowej inspekcji weterynaryjnej, wchodzącej w skład zespolonej administracji powiatowej, pod zwierzchnictwem starosty,”

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Funkcje wojewódzkiego, powiatowego i granicznego lekarza weterynarii i ich zastępców mogą pełnić wyłącznie osoby będące lekarzami weterynarii, posiadające prawo wykonywania zawodu oraz:

1) w przypadku wojewódzkiego lekarza weterynarii i jego zastępcy co najmniej 5-letni staż pracy w administracji weterynaryjnej,

2) w przypadku powiatowego i granicznego lekarza weterynarii i ich zastępców co najmniej 3-letni staż pracy w administracji weterynaryjnej.”

c) dodaje się ust. 4a w brzmieniu:

„4a. Dodatkowo na stanowisko wojewódzkiego, powiatowego i granicznego lekarza weterynarii i ich zastępców wymagane jest posiadanie tytułu specjalisty z jednej z wymienionych dziedzin:

1) epizootiologii i administracji weterynaryjnej,

2) higieny zwierząt rzeźnych i żywności pochodzenia zwierzęcego.”;

34) w art. 37:

a) w ust. 3 skreśla się wyrazy „lub za jego zgodą”,

b) w ust. 5 po wyrazach „Granicznego lekarza weterynarii” dodaje się wyrazy „i jego zastępcę”,

c) po ust. 5 dodaje się ust. 6 i 7 w brzmieniu:

„6. Główny Lekarz Weterynarii może w każdym czasie zawiesić lub odsunąć od wykonywania obowiązków wojewódzkiego, powiatowego i granicznego lekarza weterynarii, jeżeli działalność tego lekarza lub podległej mu jednostki może zagrozić prawidłowemu wykonywaniu zadań Inspekcji Weterynaryjnej, a zwłaszcza naruszyć bezpieczeństwo sanitarno-weterynaryjne na obszarze właściwości danego organu. Zawieszenie lub odsunięcie od wykonywania obowiązków następuje w drodze decyzji i wymaga niezwłocznego powiadomienia odpowiednio wojewody lub starosty. Doręczenie decyzji wraz ze szczegółowym uzasadnieniem powinno nastąpić bez zbędnej zwłoki.

7. Kompetencje Głównego Lekarza Weterynarii, o których mowa w ust. 6, przysługują wojewódzkiemu lekarzowi weterynarii w stosunku do granicznego i powiatowego lekarza weterynarii.”;

35) art. 39a otrzymuje brzmienie:

„Art. 39a. 1. Główny Lekarz Weterynarii:

1) ustala ogólne kierunki działania Inspekcji Weterynaryjnej,

2) koordynuje i kontroluje wykonywanie zadań przez wojewódzkich, powiatowych i granicznych lekarzy weterynarii,

3) może wydawać wojewódzkim, powiatowym i granicznym lekarzom weterynarii polecenia dotyczące podjęcia czynności w zakresie ich merytorycznego działania oraz żądać od nich informacji o całym zakresie działania Inspekcji Weterynaryjnej,

4) w przypadku stwierdzenia w trakcie prowadzonej kontroli uchybień, może wydać decyzję o czasowym zawieszeniu lub odebraniu uprawnień, uchylając decyzję powiatowego, granicznego lub wojewódzkiego lekarza weterynarii,

5) współpracuje z właściwymi organami weterynaryjnymi krajów członkowskich Unii Europejskiej i krajów trzecich, Komisją Europejską, Międzynarodowym Urzędem do Spraw Epizootii oraz innymi organizacjami międzynarodowymi, których Polska jest członkiem, w zakresie swoich właściwości,

- 6) dokonuje analiz i ocen sytuacji epizootycznej, jakości zdrowotnej środków spożywczych pochodzenia zwierzęcego i stanu sanitarnego ich produkcji,
- 7) opracowuje programy i plany dotyczące zapobiegania chorobom zakaźnym zwierząt i ich zwalczania,
- 8) wydaje instrukcje określające sposób postępowania organów i inspektorów Inspekcji Weterynaryjnej,
- 9) organizuje szkolenia dla pracowników Inspekcji Weterynaryjnej,
- 10) inicjuje zmiany przepisów prawnych z dziedziny weterynarii oraz opiniuje projekty aktów normatywnych,
- 11) utrzymuje niezbędną rezerwę szczepionek i biopreparatów niezbędnych do diagnozowania i zwalczania chorób zakaźnych zwierząt,
- 12) wykonuje inne zadania określone w ustawie i przepisach odrębnych.

2. Główny Lekarz Weterynarii składa Prezesowi Rady Ministrów oraz ministrowi właściwemu do spraw rolnictwa coroczne sprawozdanie o stanie bezpieczeństwa sanitarno-weterynaryjnego kraju.

3. Uprawnienia, o których mowa w ust. 1 pkt 1-4 i 9, przysługują wojewódzkiemu lekarzowi weterynarii w stosunku do powiatowych i granicznych lekarzy weterynarii.

4. Wojewódzki lekarz weterynarii i powiatowy lekarz weterynarii raz na rok, a na żądanie w każdym czasie, przekazują odpowiednio wojewodzie i staroście informacje o stanie bezpieczeństwa sanitarno-weterynaryjnego na obszarze województwa lub powiatu.

5. Informacje, o których mowa w ust. 4, wojewódzki lekarz weterynarii przekazuje również Głównemu Lekarzowi Weterynarii.

6. W przypadku bezpośredniego zagrożenia bezpieczeństwa sanitarno-weterynaryjnego odpowiednio wojewoda lub starosta (prezydent miasta na prawach powiatu) może wydać właściwemu organowi Inspekcji Weterynaryjnej polecenie podjęcia działań zmierzających do usunięcia tego zagrożenia.

7. Polecenie wydane na podstawie ust. 6 nie może dotyczyć wykonania konkretnych czynności służbowych ani określać sposobu wykonania zadania przez organy Inspekcji Weterynaryjnej. Polecenie powinno ustalać przedmiot działania lub wskazywać stan niezgodny z prawem, którego usunięcie dotyczy.”;

36) w art. 39b w ust. 1 wyrazy „art. 39a ust. 5” zastępuje się wyrazami „art. 39a ust. 6;

37) w art. 39c:

a) dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1,

b) dodaje się ust. 2 w brzmieniu:

„2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio, jeżeli między organami powiatu a powiatowym lekarzem weterynarii zachodzą rozbieżności co do stanowisk dotyczących przedmiotu kontroli i działań podejmowanych na podstawie niniejszej ustawy.”;

38) w art. 41 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Uzyskane w wyniku kontroli informacje, dokumenty i inne dane, dotyczące w szczególności stosowanej przez kontrolowanego technologii, są objęte tajemnicą służbową i nie mogą być przekazywane innym organom ani ujawniane, jeśli nie wymaga tego dobro publiczne.”;

39) dodaje się art. 41a w brzmieniu:

„Art. 41a. 1. Urzędowy lekarz weterynarii nie może poświadczać w świadectwie zdrowia zwierząt lub innym dokumencie weterynaryjnym danych, których sprawdzenie nie jest możliwe, oraz podpisywać świadectw zdrowia lub innych dokumentów weterynaryjnych in blanco, lub dokumentów dotyczących towarów, których nie kontrolował lub których kontrola nie należała do jego właściwości.

2. Urzędowy lekarz weterynarii może wystawić świadectwo zdrowia na podstawie wyników badań kontrolnych, a także badań wykonanych w trakcie kontroli wewnętrznej, kontroli epizootycznej lub epidemiologicznej oraz na podstawie wyników innych urzędowych kontroli, jeżeli są prowadzone systematycznie.

3. Organy Inspekcji Weterynaryjnej oraz osoby, o których mowa w art. 44, nie mogą pracować na rzecz gospodarstw lub zakładów, wobec których wykonują czynności urzędowe.

4. Kopie wystawianych świadectw zdrowia powinny być przechowywane przez wystawiającego przez okres 3 lat w celu umożliwienia identyfikacji podpisów.

5. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe zasady wystawiania świadectw zdrowia mając na względzie utworzenie jednolitego systemu certyfikacji w miejscach produkcji i wysyłki towarów.”;

40) art. 43 otrzymuje brzmienie:

„Art. 43. 1. Dla oceny stanu epizootycznego oraz zapewnienia zdrowia ludzi i zwierząt na obszarze kraju lub jego części organy Inspekcji Weterynaryjnej prowadzą badania kontrolne zakażeń zwierząt, w tym zoonoz.

2. Minister właściwy do spraw rolnictwa, w drodze rozporządzenia:

1) określi rodzaj jednostek chorobowych, sposób prowadzenia kontroli, zakres badań oraz zasady ich finansowania,

2) może wprowadzić zakaz przeprowadzania ochronnych szczepień zwierząt przeciwko określonym chorobom zakaźnym

- mając na względzie zapewnienie bezpieczeństwa sanitarnego kraju.”;

41) dodaje się art. 43a w brzmieniu:

„Art. 43a. 1. Dla zapewnienia właściwej jakości zdrowotnej żywności i ochrony zdrowia publicznego organy Inspekcji Weterynaryjnej prowadzą badania kontrolne pozostałości chemicznych, biologicznych, leków i skażeń promieniotwórczych u zwierząt żywych, w tkankach lub narządach zwierząt po uboju i w produktach spożywczych pochodzenia zwierzęcego.

2. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia, wykaz substancji objętych badaniami kontrolnymi, zakres i sposób prowadzenia programu badań, sposób pobierania próbek, zakres badań, rodzaj i wielkość próbek, sposób dokumentowania, tryb postępowania wyjaśniającego w przypadku stwierdzenia obecności substancji zakazanych lub przekroczenia dopuszczalnego maksymalnego poziomu pozostałości, o których mowa w ust. 1, kierując się potrzebą zapewnienia właściwej jakości zdrowotnej żywności oraz ochrony zdrowia publicznego.

3. Dopuszczalne maksymalne poziomy pozostałości, o których mowa w ust. 1, określają odrębne przepisy.”;

42) art. 44 otrzymuje brzmienie:

„Art. 44. 1. Organ Inspekcji Weterynaryjnej może:

1) wyznaczać na czas określony lekarzy weterynarii niebędących pracownikami Inspekcji Weterynaryjnej do wykonywania niektórych czynności, w tym:

a) ochronnych szczepień i badań rozpoznawczych,

b) nadzoru nad spędami i innymi miejscami gromadzenia zwierząt,

c) badania zwierząt wprowadzanych na rynek i wystawiania świadectw zdrowia,

d) badania zwierząt rzeźnych i ich mięsa, mięsa zwierząt łownych oraz nadzoru nad jego rozbiorem, przetwórstwem i składowaniem, wraz z wystawieniem wymaganych świadectw zdrowia,

e) nadzoru nad warunkami pozyskiwania mleka, punktami skupu i przetwórstwem mleka,

f) nadzoru nad przetwórstwem i składowaniem ryb i jaj konsumpcyjnych,

g) kontroli i nadzoru nad gospodarstwami,

2) wyznaczać inne osoby, niebędące pracownikami Inspekcji Weterynaryjnej, posiadające odpowiednie kwalifikacje do wykonywania niektórych czynności pomocniczych.

2. W przypadkach, o których mowa w ust. 1, organ Inspekcji Weterynaryjnej określi rodzaj i zakres czynności oraz prowadzi listę osób wyznaczonych do ich wykonywania.

3. Wykonywanie czynności, o których mowa w ust. 1, może nastąpić po zawarciu umowy, określającej w szczególności sposób, zakres i miejsce wykonywania tych czynności, wysokość wynagrodzenia za ich wykonanie oraz termin płatności.

4. Wykonywanie czynności, o których mowa w ust. 1, nie stanowi zatrudnienia na podstawie stosunku pracy.

5. Wyznaczenie, o którym mowa w ust. 1, następuje w drodze decyzji.

6. Minister właściwy do spraw rolnictwa, na wniosek Głównego Lekarza Weterynarii, po zasięgnięciu opinii Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej, określi, w drodze rozporządzenia:

1) kwalifikacje osób wyznaczonych do wykonywania czynności, o których mowa w ust. 1,

2) warunki wynagradzania i wysokość wynagrodzenia za wykonywanie czynności, o których mowa w ust. 1 oraz w art. 44b

- mając na względzie zapewnienie odpowiedniego poziomu i jakości wykonywanych czynności.

7. Główny Lekarz Weterynarii prowadzi listę lekarzy weterynarii upoważnionych do wystawiania świadectw zdrowia dla towarów wywożonych za granicę, z dołączonymi do niej wzorami ich podpisów.”;

43) dodaje się art. 44a i 44b w brzmieniu:

„Art. 44a. 1. Pracownicy Inspekcji Weterynaryjnej oraz osoby wyznaczone do wykonywania czynności, o których mowa w art. 44 ust. 1, są obowiązane przy wykonywaniu tych czynności posiadać upoważnienie i nosić na widocznym miejscu odznakę identyfikacyjną.

2. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia, wzory upoważnienia i odznaki identyfikacyjnej, mając na względzie potrzebę zapewnienia identyfikacji osób uprawnionych do przeprowadzania kontroli w imieniu Inspekcji Weterynaryjnej.

Art. 44b. Organ Inspekcji Weterynaryjnej w razie stwierdzenia zagrożenia epizootycznego lub epidemicznego nakazuje, w drodze decyzji, lekarzom weterynarii wykonywanie czynności koniecznych do likwidacji zagrożenia.”;

44) w art. 45 ust. 1 i 3 otrzymują brzmienie:

„1. Powiatowe inspektoraty weterynarii w celu realizacji zobowiązań wynikających z umów, o których mowa w art. 44 ust. 3, mogą tworzyć środki specjalne o nazwie inspekcja zwierząt wprowadzonych na rynek oraz higieny produktów zwierzęcych.”,

„3. Z opłat gromadzonych na środkach specjalnych pokrywane są wydatki na realizację wynagrodzeń osób niebędących pracownikami Inspekcji Weterynaryjnej oraz koszty wykonywania zadań określonych w art. 44 ust. 1, a w szczególności koszty obsługi wyodrębnionego rachunku bankowego, druków do prowadzenia dokumentacji, pieczęci do znakowania mięsa, odczynników do badania metodą wytrawiania, badań laboratoryjnych niezbędnych do oceny mięsa, dojazdów, badań odwoławczych i szkoleń wyznaczonych lekarzy weterynarii.”;

45) art. 48 otrzymuje brzmienie:

„Art. 48. 1. Stwierdzenie choroby zakaźnej zwierzęcia, wydanie oceny mięsa, oceny zdrowotnej jakości środków spożywczych pochodzenia zwierzęcego, niejadalnych produktów zwierzęcych, materiału biologicznego, środków żywienia zwierząt może być poprzedzone przeprowadzeniem laboratoryjnych badań rozpoznawczych. Badania te obejmują również kontrolowanie szkodliwych dla ludzi i zwierząt czynników biologicznych, chemicznych i fizycznych, o których mowa w art. 43a.

2. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia, warunki bezpieczeństwa epizootycznego i epidemiologicznego dla poszczególnych rodzajów laboratoriów, mając na względzie w szczególności zabezpieczenie przed możliwością rozprzestrzeniania się chorób zakaźnych zwierząt i ludzi.

3. Nadzór nad jakością badań wykonywanych przez uprawnione laboratoria oraz wykonywanie badań niezbędnych do rozpatrzenia odwołania od decyzji organu Inspekcji Weterynaryjnej należy do laboratoriów, o których mowa w art. 48a ust. 1, w zakresie ich kompetencji.

4. Uprawnionymi laboratoriami są laboratoria zatwierdzone przez ministra właściwego do spraw rolnictwa na podstawie przepisów o systemie zgodności i akredytacji.

5. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia, warunki i tryb zatwierdzania laboratoriów, mając na względzie właściwą jakość wykonywanych badań.”;

46) dodaje się art. 48a w brzmieniu:

„Art. 48a. 1. Tworzy się laboratoria wzorcowe koordynujące badania innych laboratoriów, zwane dalej „laboratoriami referencyjnymi”.

2. Zadaniem laboratoriów referencyjnych jest:

1) ujednolicanie standardów i metod diagnostycznych,

2) sprawdzanie jakości preparatów diagnostycznych używanych do badań, o których mowa w art. 48 ust. 1,

3) organizacja okresowych testów porównawczych poszczególnych metod diagnostycznych, stosowanych przez laboratoria uprawnione przez ministra właściwego do spraw rolnictwa,

4) prowadzenie szkoleń pracowników uprawnionych laboratoriów,

5) prowadzenie badań laboratoryjnych mających na celu potwierdzanie wyników badań przeprowadzonych przez uprawnione laboratoria, w szczególności dotyczących chorób podlegających obowiązkowi zwalczania, jeżeli zachodzi wątpliwość co do prawidłowości tych wyników.

3. Zadania wymienione w ust. 2 pkt 1-3 są finansowane z budżetu państwa z części, którymi dysponuje minister właściwy do spraw rolnictwa.

4. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia, wykaz laboratoriów referencyjnych właściwych dla poszczególnych rodzajów i kierunków badań.”;

47) art. 49 otrzymuje brzmienie:

„Art. 49. 1. Za badania i inne czynności wykonywane przez Inspekcję Weterynaryjną pobiera się opłaty weterynaryjne, z zastrzeżeniem ust. 5.

2. Opłaty weterynaryjne pobiera się za:

1) badanie:

a) zwierząt przeznaczonych do obrotu,

b) środków spożywczych pochodzenia zwierzęcego, niejadalnych produktów zwierzęcych, środków żywienia zwierząt oraz materiału biologicznego, w trakcie produkcji i przechowywania, przeznaczonych do obrotu,

c) zwierząt rzeźnych i ich mięsa, mięsa zwierząt łownych oraz ryb,

2) szczepienia ochronne zwierząt,

3) kontrolę:

a) mięsa przeznaczonego do rozbioru, przetwórstwa i składowania, jeżeli mięso to pochodzi z innego zakładu,

b) ryb, skorupiaków i mięczaków, wprowadzanych do zakładów przetwórstwa i składowania,

c) mleka w punktach skupu mleka surowego i mleka surowego wprowadzanego do przetwórstwa,

4) czynności związane z:

a) pobieraniem prób do badań kontrolnych,

- b) weterynaryjną kontrolą graniczną,
 - c) kontrolą statków połowowych i statków przetwórci,
 - d) kontrolą towarów, spędów i wystaw zwierząt,
 - 5) ustalanie miejsc kwarantanny albo uboju zwierząt lub miejsc składowania innych towarów sprowadzanych z zagranicy,
 - 6) wpisy do rejestrów, wykazów i list, o których mowa w art. 5, 17 i 31,
 - 7) wystawianie zezwoleń weterynaryjnych, o których mowa w art. 11
- wraz z wystawieniem wymaganych świadectw zdrowia i innych dokumentów weterynaryjnych.
3. Przy kontroli statków do opłaty, o której mowa w ust. 2 pkt 4 lit. c), dolicza się koszty przejazdu i pobytu inspektora przeprowadzającego kontrolę.
4. Opłaty za czynności, o których mowa w ust. 2 pkt 3, obejmują koszty sprawowania nadzoru nad rozbiorem, przetwórstwem i składowaniem mięsa oraz przetwórstwem ryb i mleka.
5. Nie pobiera się opłat:
- 1) za badanie, szczepienie, zabiegi dezynfekcyjne oraz inne czynności związane ze zwalczaniem chorób zakaźnych zwierząt wymienionych w załączniku nr 1 do ustawy, z wyjątkiem ochronnego szczepienia przeciwko rzekomemu pomorowi drobiu i ochronnego szczepienia psów i kotów przeciwko wściekliźnie,
 - 2) za badania kontrolne oraz inne czynności z tym związane w zakresie występowania zakażeń zwierząt, wykonywane według programu określonego przez Głównego Lekarza Weterynarii,
 - 3) za badania laboratoryjne w zakresie występowania pozostałości chemicznych, biologicznych, leków oraz skażeń promieniotwórczych w tkankach zwierząt, mięsie, środkach spożywczych pochodzenia zwierzęcego i niejadalnych produktach zwierzęcych, wykonywane według programu określonego przez Głównego Lekarza Weterynarii, z wyjątkiem przypadków, gdy w wyniku badań stwierdzono obecność niedozwolonych substancji lub przekroczenie maksymalnego dopuszczalnego poziomu pozostałości,
 - 4) za badania i inne czynności związane ze sprawowaniem nadzoru nad:
 - a) przestrzeganiem warunków weterynaryjnych przez podmioty, o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 1 i 3-12 oraz ust. 1a,
 - b) obrotem środkami farmaceutycznymi i materiałami medycznymi przeznaczonymi wyłącznie dla zwierząt
- jeżeli w wyniku badań nie stwierdzono naruszeń warunków weterynaryjnych, sanitarnych i jakościowych, z zastrzeżeniem ust. 6.
6. W przypadku konieczności, w trakcie sprawowania nadzoru, pobrania próbek do badań laboratoryjnych za wykonanie tych badań pobiera się opłaty.
7. Minister właściwy do spraw rolnictwa, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych, w drodze rozporządzenia:
- 1) ustala wysokość opłat za wykonane czynności, o których mowa w ust. 2, oraz za urzędowe badania laboratoryjne,
 - 2) może odstąpić od pobierania opłat za niektóre czynności określone w ust. 2
- mając na względzie zapewnienie utworzenia zharmonizowanego z prawem Unii Europejskiej systemu pobierania opłat za czynności wykonywane przez Inspekcję Weterynaryjną.
8. Opłaty, o których mowa w ust. 2, nie obejmują kosztów badań laboratoryjnych.
9. Do należności pieniężnych z tytułu opłat, o których mowa w ust. 2, stosuje się przepisy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji oraz przepisy o umarzaniu należności państwowych.”;
- 48) dodaje się art. 49a w brzmieniu:
- „Art. 49a. 1. Wojewódzkie Inspektoraty Weterynarii mogą gromadzić środki finansowe uzyskiwane z opłat za czynności usługowe niewynikające z ustawowych zadań i obowiązków

Inspekcji, w tym za usługowe badania laboratoryjne, na wyodrębnionych rachunkach bankowych jako środki specjalne.

2. Środki specjalne uzyskane z opłat za czynności usługowe, o których mowa w ust. 1, mogą być przeznaczone na pokrycie kosztów wykonywanych usług oraz na usprawnienie funkcjonowania Inspekcji Weterynaryjnej.

3. Wysokość opłat za czynności usługowe, o których mowa w ust. 1, ustala Wojewódzki Lekarz Weterynarii.”;

49) art. 50 otrzymuje brzmienie:

„Art. 50. 1. Na terenach jednostek organizacyjnych podległych ministrowi właściwemu do spraw obrony narodowej oraz w stosunku do wojsk obcych przebywających na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej zadania określone w art. 35 dla organów Inspekcji Weterynaryjnej wykonują, wyznaczone w tym celu przez ministra właściwego do spraw obrony narodowej, wojskowe organy weterynaryjne.

2. Minister właściwy do spraw rolnictwa, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw obrony narodowej, określi, w drodze rozporządzenia, formy współdziałania organów Inspekcji Weterynaryjnej z wojskowymi organami weterynaryjnymi, uwzględniając:

- 1) sposób przekazywania informacji o stanie bezpieczeństwa sanitarno-weterynaryjnego,
- 2) zasady współpracy w zapobieganiu chorobom zakaźnym zwierząt i ich zwalczaniu,
- 3) zasady współpracy w sprawowaniu nadzoru nad jakością zdrowotną produktów pochodzenia zwierzęcego.”;

50) dodaje się art. 50a w brzmieniu:

„Art. 50a. 1. Główny Lekarz Weterynarii, przy użyciu elektronicznych nośników informacji, utworzy sieci wymiany informacji służących:

- 1) do kontroli przemieszczania towarów z i do krajów członkowskich Unii Europejskiej oraz
- 2) prowadzeniu granicznej kontroli weterynaryjnej towarów w obrocie z innymi krajami.

2. Do sieci, o których mowa w ust. 1, podłączone będą jednostki organizacyjne Inspekcji Weterynaryjnej.”;

51) w art. 51 w ust. 2 dodaje się pkt 4a-4d w brzmieniu:

„4a) wprowadza do obrotu zwierzęta nieoznakowane lub bez świadectwa zdrowia lub dokumentu identyfikacyjnego stosownie do przepisów art. 7 ust. 14,

4b) nie dopełnia obowiązku określonego w art. 7 ust. 4, 5, 11, 17, 18, 20 i 21,

4c) nie dopełnia obowiązku określonego w art. 29 ust. 3,

4d) nie dopełnia obowiązku określonego w art. 29 ust. 4,”;

52) art. 63 skreśla się;

53) dotychczasowy załącznik do ustawy oznacza się jako załącznik nr 1 i otrzymuje on brzmienie:

„Wykaz chorób zakaźnych zwierząt podlegających obowiązkowi zgłaszania i zwalczania

- 1) pryszczycza (Foot and mouth disease),
- 2) pęcherzykowe zapalenie jamy ustnej (Vesicular stomatitis),
- 3) choroba pęcherzykowa świń (Swine vesicular disease),
- 4) księgосusz (Rinderpest),
- 5) pomór małych przeżuwaczy (Peste des petits ruminants),
- 6) zaraza płucna bydła (Contagious bovine pleuropneumonia),
- 7) guzowata choroba skóry bydła (Lumpy skin disease),
- 8) gorączka doliny Rift (Rift valley fever),
- 9) choroba niebieskiego języka (Bluetongue),
- 10) ospa owiec i kóz (Sheep and goat pox),

- 11) afrykański pomór koni (African horse sickness),
 - 12) afrykański pomór świń (African swine fever),
 - 13) klasyczny pomór świń (Classical swine fever, Hog cholera),
 - 14) influenza ptaków o wysokiej zjadliwości d. pomór drobiu (Highly pathogenic avian influenza d. Fowl plague),
 - 15) rzekomy pomór drobiu (Newcastle disease),
 - 16) enterowirusowe zapalenie mózgu i rdzenia u świń d. choroba cieszyńska i taflańska (Enterovirus encephalomyelitis),
 - 17) zakaźna martwica układu krwiotwórczego ryb łososiowatych (Infectious haematopoietic necrosis, IHN),
 - 18) wścieklizna (Rabies),
 - 19) wąglik (Anthrax),
 - 20) gruźlica bydła (Bovine tuberculosis),
 - 21) bruceloza bydła (B. Abortus), kóz i owiec (B. Melitensis), świń (B. suis, B. Abortus), owiec (B. ovis),
 - 22) enzoootyczna białaczka bydła (Enzootic bovine leucosis),
 - 23) gąbczasta encefalopatia bydła (Bovine spongiform encephalopathy),
 - 24) zgnilec amerykański pszczół (American foulbrood).”;
- 54) dodaje się załącznik nr 2 w brzmieniu:
- „Wykaz chorób zakaźnych zwierząt podlegających obowiązkowi rejestracji
- 1) paratuberkuloza (Paratuberculosis),
 - 2) listerioza (Listeriosis),
 - 3) toksoplazmoza (Toxoplasmosis),
 - 4) tularemia (Tularaemia),
 - 5) wirusowe zapalenie mózgu i rdzenia koni (Equine encephalomyelitis),
 - 6) nosaczna (Glanders),
 - 7) niedokrwistość zakaźna koni (Equine infectious anaemia),
 - 8) zakaźne zapalenie macicy u kłacz (Contagious equine metritis),
 - 9) wirusowe zapalenie tętnic koni (Equine viral arteritis),
 - 10) zaraza stadnicza (Dourine),
 - 11) zakaźne zapalenie nosa i tchawicy/otręt bydła (Infectious bovine rhinotracheitis/infectious pustular vulvovaginitis),
 - 12) choroba mętwikowa bydła (Bovine genital campylobacteriosis),
 - 13) zaraza rzęsistkowa bydła (Trichomonosis),
 - 14) gorączka Q (Q fever),
 - 15) salmonelozy bydła i świń (Salmonellosis of cattle and pigs),
 - 16) wirusowe zapalenie żołądka i jelit u świń (Transmissible gastroenteritis),
 - 17) choroba Aujeszky u świń (Aujeszky's disease),
 - 18) włośnica (Trichinellosis),
 - 19) zakaźna bezmleczność owiec (Contagious agalactia),
 - 20) choroba Maedi Visna (Maedi-visna disease),
 - 21) trzęsawka owiec (Scrapie),
 - 22) gruczolakowatość płuc u owiec (Ovine pulmonary adenomatosis),
 - 23) zakaźne zapalenia stawów i mózgu kóz (Caprine arthritis/encephalitis),
 - 24) zapalenie gruczołów chłonnych (Lymphadenitis),
 - 25) salmoneloza drobiu (S. Gallinarum, S. Pullorum, S. Enteritidis, S. Typhimurium, S. Arizona) / Avian salmonellosis (S. Gallinarum, S. Pullorum, S. Enteritidis, S. Typhimurium, S. Arizona)/,
 - 26) chlamydioza ptaków (Avian chlamydiosis),

- 27) zakaźne zapalenie torby Fabrycjusza (choroba Gumboro) /Infectious bursal disease (Gumboro disease)/,
- 28) choroba Mareka (Marek` s disease),
- 29) choroba Derzsy` ego (Derzsy` s disease),
- 30) mykoplazmozy drobiu (Mycoplasma gallisepticum, M. synoviae, M. meleagridis) / Avian mycoplasmosis (M. gallisepticum, M. synoviae, M. meleagridis)/,
- 31) wirusowe zapalenie jelit u norek (Mink virus enteritis),
- 32) choroba Aleucka (Aleution disease),
- 33) myksomatoza (Myxomatosis),
- 34) wirusowa krwotoczna choroba królików (Viral hemorrhagic disease of rabbits),
- 35) wiosenna wiremia karpi (Spring viraemia of carp),
- 36) wirusowa posocznica krwotoczna ryb łososiowatych (Viral haemorrhagic septicaemia),
- 37) bakteryjna choroba nerek ryb łososiowatych (Renibacteriosis),
- 38) zgnilec europejski (European foulbrood),
- 39) waroza (Varroosis),
- 40) choroba roztoczowa (Acariosis of bees),
- 41) nosówka psów (Dog distemper).”.

Art. 3.

W ustawie z dnia 20 sierpnia 1997 r. o organizacji hodowli i rozrodzie zwierząt gospodarskich (Dz.U. Nr 123, poz. 774, z 1998 r. Nr 106, poz. 668 oraz z 2000 r. Nr 12, poz. 136) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2:

a) w ust. 1:

- pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) drób – ptaki gatunków: kura (*Gallus domesticus*), kaczka (*Anas platyrhynchos*, *Cairina moschata*), gęś (*Anser anser*), indyk (*Meleagris gallopavo*), przepiórka (*Coturnix coturnix japonica*), perlica (*Numida meleagris*), struś (*Struthio camelus*)”,

- pkt 15 otrzymuje brzmienie:

„15) zwierzęta gospodarskie:

a) koniowate – zwierzęta gatunków: koń lub osioł,

b) bydło – zwierzęta gatunków: bydło domowe oraz bawoły (*Bubalus bubalis*),

c) jeleniowate - zwierzęta gatunków: jeleni lub danieli utrzymywane w warunkach fermowych, w celu pozyskania mięsa i skór,

d) drób,

e) świnie,

f) owce,

g) kozy,

h) pszczoły”,

- pkt 17 otrzymuje brzmienie:

„17) zwierzę hodowlane – zwierzę, które spełnia jeden z następujących warunków:

a) zostało wpisane, zarejestrowane lub kwalifikuje się do wpisu, rejestracji w księdze lub rejestrze,

b) jego rodzice i dziadkowie zostali wpisani lub zarejestrowani w księdze hodowlanej lub rejestrze tej samej rasy lub ras,

c) ich wykorzystanie jest przewidziane w programie hodowlanym prowadzonym dla danej księgi lub rejestru”,

- dodaje się pkt 18-25 w brzmieniu:

„18) zwierzę hodowlane czystorasowe – zwierzę pochodzące co najmniej od dwóch pokoleń przodków wpisanych do księgi danej rasy, które spełnia wymagania wpisu do księgi; w przypadku koniowatych - z wyjątkiem koni rasy pełnej krwi angielskiej i czystej krwi arabskiej, zwierzę pochodzące co najmniej od dwóch pokoleń przodków wpisanych do księgi danej rasy lub ras biorących udział w doskonaleniu tej rasy, które spełnia wymagania wpisu do księgi,

19) księga zwierząt hodowlanych - książkę, kartotekę lub inny nośnik danych, prowadzone przez upoważniony związek hodowców lub inny podmiot, w którym są wpisywane, a w przypadku koniowatych również są rejestrowane zwierzęta wraz z informacją o ich hodowcach, właścicielach, pochodzeniu oraz wynikach oceny wartości użytkowej lub hodowlanej,

20) rejestr zwierząt hodowlanych - książkę, kartotekę lub inny nośnik danych, prowadzone przez upoważniony związek hodowców lub inny podmiot, w którym są wpisywane zwierzęta wraz z informacją o ich hodowcach, właścicielach, pochodzeniu oraz wynikach oceny wartości użytkowej lub hodowlanej,

21) mieszaniec – wpisane do rejestru zwierzę będące produktem planowego krzyżowania zwierząt:

a) różnych ras lub linii,

b) będących produktem krzyżowania,

c) czystorasowych i zwierząt będących produktem krzyżowania,

22) zawody konne – każde konne współzawodnictwo łącznie z różnymi formami wyścigów konnych, dyscyplinami sportu konnego, wystawami i pokazami,

23) ocena mieszańców – ocenę wartości użytkowej w ramach krzyżowania, w której na podstawie oceny wyników próby reprezentatywnej ocenia się wartość użytkową produktów końcowych i rodziców ocenianych zwierząt,

24) produkt końcowy - zwierzę pochodzące z krzyżowania, przeznaczone do tuczu albo produkcji jaj, a w przypadku świń także zwierzę przeznaczone do dalszej reprodukcji w celu produkcji zwierząt przeznaczonych do tuczu,

25) punkt kopulacyjny – miejsce, w którym prowadzona jest działalność usługowa polegająca na utrzymywaniu reproduktorów i wykorzystywaniu ich w rozrodzie naturalnym.”;

2) w art. 5 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Przepis ust. 1 nie dotyczy koni, stad rodzicielskich i towarowych drobiu oraz zwierząt futerkowych.”;

3) w art. 7:

a) w pkt 1 skreśla się wyrazy „i publikowanie wyników tej oceny”,

b) dodaje się pkt 1a w brzmieniu:

„1a) publikowanie wyników oceny wartości użytkowej lub hodowlanej zwierząt,”;

c) dodaje się pkt 6 w brzmieniu:

„6) kontrola w zakresie hodowli i rozrodu zwierząt.”;

4) art. 8 otrzymuje brzmienie:

„Art. 8. 1. Minister właściwy do spraw rolnictwa, na wniosek związków hodowców lub innych podmiotów, które uzyskały zgodę na prowadzenie ksiąg, może powierzyć im, w drodze rozporządzenia, prowadzenie zadań, o których mowa w art. 7, biorąc pod uwagę zapewnienie wiarygodności prowadzonej dokumentacji i wyników oceny.

2. Minister właściwy do spraw rolnictwa może, w drodze rozporządzenia, upoważnić inne podmioty do prowadzenia oceny wartości użytkowej lub hodowlanej, o ile mogą one zapewnić wiarygodność wyników, oraz do publikowania wyników tej oceny.”;

5) dodaje się art. 8a w brzmieniu:

„Art. 8a. Minister właściwy do spraw rolnictwa, w drodze decyzji, upoważnia podmioty do prowadzenia specjalistycznych szkoleń zawodowych dla osób prowadzących ocenę wartości użytkowej, sztucznego unasienniania oraz do wydawania zaświadczeń w tym zakresie.”;

6) w art. 11 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) ras lub odmian w obrębie rasy oraz płci koni, bydła, świń, owiec i kóz,”;

7) art. 12 otrzymuje brzmienie:

„Art. 12. 1. Księga dzieli się na część główną i część wstępną.

2. Do części głównej księgi mogą być wpisywane świnię, bydło, owce, kozy, stada zwierząt futerkowych, linie drobiu lub linie hodowlane pszczoł, które:

1) pochodzą co najmniej od dwóch pokoleń przodków tej samej rasy, odmiany w obrębie rasy, stada lub linii hodowlanej, wpisanych do księgi krajowej lub zagranicznej,

2) mają rodowód odpowiadający warunkom określonym dla danej księgi,

3) zostały zidentyfikowane po urodzeniu według warunków określonych dla księgi,

4) są poddawane ocenie wartości użytkowej.

3. Do części głównej księgi mogą być wpisywane koniowate, które spełniają warunki określone w ust. 2 pkt 2-4, oraz pochodzą co najmniej od dwóch pokoleń przodków tej samej rasy lub ras biorących udział w doskonaleniu tej rasy, z wyjątkiem koni rasy pełnej krwi angielskiej i czystej krwi arabskiej.

4. Dla koni pełnej krwi angielskiej, czystej krwi arabskiej, koni huculskich i koników polskich prowadzi się wyłącznie główną część księgi.

5. Do księgi koni pełnej krwi angielskiej wpisuje się ogiery, klacze i źrebięta pochodzące co najmniej od ośmiu pokoleń przodków wpisanych do polskiej księgi koni pełnej krwi angielskiej lub odpowiedniej księgi zagranicznej, uznanej przez Międzynarodową Komisję Ksiąg Stadnych (ISBC).

6. Do księgi koni arabskich czystej krwi wpisuje się ogiery, klacze i źrebięta pochodzące od rodziców wpisanych do polskiej księgi koni arabskich czystej krwi lub odpowiedniej księgi zagranicznej, uznanej przez Światową Organizację Konia Arabskiego (WAHO).

7. Część główna księgi może być podzielona na rozdziały, do których zwierzęta są wpisywane w zależności od cech użytkowych.

8. Jeżeli część główna księgi jest podzielona na rozdziały, to wpisy o zwierzętach czystorasowych przenoszonych z księgi zagranicznej do krajowej księgi danej rasy są wpisywane do odpowiedniego rozdziału w zależności od swoich cech użytkowych.

9. Samica, z wyjątkiem klaczy czystej krwi arabskiej i pełnej krwi angielskiej, której matka i babka ze strony matki są wpisane do części wstępnej księgi i której ojciec i dziadkowie są wpisani do części głównej księgi, jest zwierzęciem czystorasowym i powinna być wpisana do części głównej księgi.

10. Dla buhajów, knurów, ogierów, tryków ras plennych i mięsnych oraz kozłów ras mięsnych prowadzona jest tylko część główna księgi.

11. Do części wstępnej księgi mogą być wpisywane zwierzęta, stada zwierząt futerkowych lub linie hodowlane, które, z zastrzeżeniem ust. 13,:

1) są poddawane ocenie wartości użytkowej,

2) zostały zidentyfikowane według zasad określonych dla księgi,

3) zostały uznane za odpowiadające standardowi hodowlanemu,

4) spełniają minimalne wymagania określone dla danej księgi.

12. Wymagania określone w ust. 11 pkt 3 i 4 mogą być zróżnicowane w zależności od tego, czy zwierzę jest wpisywane do księgi danej rasy pomimo tego, że jego pochodzenie nie jest znane lub jest wynikiem krzyżowania uwzględnionego w programie hodowlanym dla księgi.

13. Do części wstępnej księgi mogą być wpisywane konie, które spełniają wymagania określone w ust. 11 i pochodzą po ojcu co najmniej wpisanym do księgi lub rejestru.

14. Tryki oraz kozły ras nie wymienionych w ust. 10 mogą być wpisywane do części wstępnej księgi, jeżeli spełniają wymagania określone w ust. 11 oraz jeżeli wynika to z programu hodowlanego prowadzonego dla danej księgi.

15. Listę owiec ras plennych i mięsnych oraz kóz ras mięsnych ustali, w drodze decyzji administracyjnej, minister właściwy do spraw rolnictwa na wniosek związku hodowców lub innego podmiotu prowadzącego księgę.”;

8) dodaje się art. 12a i 12b w brzmieniu:

„Art. 12a. Koniowate wprowadzane na polski obszar celny powinny być zarejestrowane lub wpisane do odpowiedniej księgi krajowej pod tym samym imieniem ze znakiem inicjałów kraju urodzenia. Do pierwotnego imienia zwierzęcia może być dodane, przed lub po nim, inne imię, pod warunkiem że imię oryginalne przez całe życie zwierzęcia będzie podawane w nawiasie, a kraj jego pochodzenia wskazywany za pomocą inicjałów uznanych przez umowy międzynarodowe.

Art. 12b. 1. Koniowate, które zostały wpisane do ksiąg hodowlanych lub zostały w nich zarejestrowane i kandydują do wpisu, zwane dalej „koniowatymi zarejestrowanymi”, powinny posiadać dokument

identyfikacyjny wydany przez podmiot prowadzący księgę lub rejestr i przy transporcie powinny być zaopatrzone w ten dokument.

2. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia, wzór dokumentu identyfikacyjnego dla koniowatych, informacje, które powinien zawierać, uwzględniając dane dotyczące pochodzenia i opis zwierzęcia.”;

9) art. 13 skreśla się;

10) art. 14-16 otrzymują brzmienie:

„Art. 14. 1. Księgi są prowadzone przez związki hodowców lub inne podmioty po uzyskaniu zgody ministra właściwego do spraw rolnictwa na ich otwarcie lub prowadzenie, wydanej w drodze decyzji administracyjnej.

2. Minister właściwy do spraw rolnictwa udziela zgody na otwarcie lub prowadzenie określonej księgi, jeżeli związek hodowców lub inny podmiot przedstawi:

1) krajowy program hodowlany,

2) wzorzec rasy, odmiany, stada zwierząt futerkowych lub linii hodowlanej oraz standard hodowlany dla części wstępnej księgi,

3) sposób identyfikacji zwierząt,

4) zakres informacji o zwierzętach wpisywanych do księgi,

5) regulamin wpisu do księgi,

6) minimalne wymagania dotyczące zwierząt wpisywanych do części wstępnej księgi,

7) oświadczenie, że w posiadaniu członków związku hodowców lub innego podmiotu znajduje się dostatecznie duże pogłowie zwierząt danej rasy, odmiany, stada zwierząt futerkowych lub linii hodowlanej, aby można było realizować krajowy program hodowlany.

3. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia, dodatkowe wymagania wobec związków hodowców lub innych podmiotów, w szczególności dotyczące warunków i sposobu prowadzenia ksiąg, wiedzy fachowej i sprawności działania tych podmiotów w zakresie prowadzenia ksiąg, procedur rejestracyjnych, zwłaszcza w aspekcie zasady równości członków organizacji, mając na względzie zapewnienie prawidłowości prowadzonej hodowli, w tym wysokiej jakości użytkowej i hodowlanej.

Art. 15. Minister właściwy do spraw rolnictwa może odmówić udzielenia zgody na otwarcie lub prowadzenie księgi dla zwierząt określonych gatunków, ras, odmian, linii, płci lub stad, jeżeli

księga dla tych zwierząt jest już prowadzona przez związek hodowców lub inny podmiot na podstawie wcześniej wydanej zgody.

Art. 16. Minister właściwy do spraw rolnictwa może cofnąć zgodę, jeżeli związek hodowców lub inny podmiot prowadzący księgę narusza przepisy dotyczące jej prowadzenia; w tym przypadku prowadzenie księgi przejmie jednostka organizacyjna, o której mowa w art. 6.”;

11) art. 20 otrzymuje brzmienie:

„Art. 20. 1. Minister właściwy do spraw rolnictwa udziela zgody, w drodze decyzji administracyjnej, na otwarcie lub prowadzenie określonego rejestru podmiotom, które:

1) zapewnią, że w realizacji krzyżowniczych programów hodowlanych weźmie udział dostatecznie duże pogłowie zwierząt,

2) przedstawią:

a) cel hodowlany,

b) programy hodowlane krzyżownicze,

c) system identyfikacji zwierząt,

d) system rejestracji danych o pochodzeniu zwierząt,

e) regulamin prowadzenia rejestru,

f) informacje o podmiotach biorących udział w krzyżowniczym programie hodowlanym, w tym nazwę i adres posiadacza zwierząt, dane o liczbie zwierząt uczestniczących w programie,

3) poddadzą zwierzęta ocenie wartości użytkowej, a w przypadku świń i drobiu:

a) poddadzą się na własny koszt ocenie mieszańców, co najmniej raz na trzy lata,

b) zobowiążą się do publikowania lub udostępniania do publikacji wyników oceny mieszańców.

2. Minister właściwy do spraw rolnictwa może cofnąć zgodę na prowadzenie rejestru, jeżeli podmiot prowadzący rejestr narusza przepisy dotyczące jego prowadzenia.

3. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia, dodatkowe wymagania wobec podmiotów ubiegających się o otwarcie lub prowadzenie określonego rejestru, a w szczególności dotyczące warunków i sposobu prowadzenia rejestrów, wiedzy fachowej i sprawności ich działania w zakresie prowadzenia rejestrów, procedur rejestracyjnych oraz liczebności pogłowia zwierząt, mając na względzie zapewnienie prawidłowości prowadzonej hodowli.”;

12) dodaje się art. 20a i 20b w brzmieniu:

„Art. 20a. 1. Prowadzący księgi nie może odmówić wpisu do księgi lub rejestru zwierząt pochodzących z importu, jeżeli spełniają one warunki wpisu.

2. Zwierzęta hodowlane, ich nasienie, komórki jajowe, zarodki i jaja wylęgowe wprowadzane do obrotu, powinny być zaopatrzone w zaświadczenia hodowlane.

3. Zaświadczenie hodowlane dla zwierząt hodowlanych powinno zawierać:

1) dane umożliwiające identyfikację zwierzęcia,

2) informacje dotyczące przodków zwierzęcia,

3) wyniki oceny wartości użytkowej lub hodowlanej zwierzęcia oraz jego przodków,

4) wskazanie właściciela lub hodowcy zwierzęcia.

4. Zaświadczenie hodowlane dla nasienia, komórek jajowych i zarodków powinno zawierać informacje o:

1) dawcy lub dawcach materiału biologicznego w zakresie określonym w ust. 3,

2) terminie pobrania lub produkcji,

3) producencie i odbiorcy materiału biologicznego,

4) wyniku badania grup i białek krwi dawcy lub dawców materiału biologicznego, a w przypadku koniowatych wyniku badania grup i białek krwi lub wyniku badania DNA, jeżeli wynika to z regulaminu prowadzenia księgi danej rasy albo rejestru.

5. Zaświadczenie hodowlane dla jaj wylęgowych powinno zawierać informacje o:

- 1) gatunku drobiu, poziomie reprodukcji stada i liniach, od których pochodzą jaja,
- 2) terminie ich zniesienia,
- 3) producencie i odbiorcy.

Art. 20b. Za wpis zwierząt do ksiąg i rejestrów pobiera się opłatę, którą ustala prowadzący księgę lub rejestr, uwzględniając koszty wynikające bezpośrednio z prowadzenia ksiąg lub rejestrów.”;

13) art. 21 otrzymuje brzmienie:

„Art. 21. 1. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia, zakres niezbędnych informacji zawartych w księgach i rejestrach dla poszczególnych gatunków zwierząt oraz wymagania, jakie powinien spełniać program hodowlany, mając na względzie ujednolicenie warunków prowadzenia ksiąg i rejestrów.

2. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia, warunki wystawiania zaświadczeń hodowlanych oraz zakres niezbędnych informacji, jakie powinny zawierać zaświadczenia hodowlane dla zwierząt hodowlanych, nasienia, komórek jajowych, zarodków i jaj wylęgowych, mając na względzie konieczność zapewnienia wiarygodności przekazywanych informacji oraz uznawanie dokumentów polskich w międzynarodowym obrocie zwierzętami hodowlanymi.”;

14) w art. 22:

a) dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i nadaje mu się nowe brzmienie:

„1. Reproduktor lub jego nasienie jest dopuszczane do wykorzystania w rozrodzie naturalnym lub w sztucznym unasiennianiu na podstawie wyniku oceny własnych cech użytkowych i jego rozwoju osobniczego lub wartości hodowlanej, a w przypadku bydła po uprzednim przeprowadzeniu identyfikacji za pomocą analiz grup krwi.”,

b) dodaje się ust. 2 -4 w brzmieniu:

„2. Nie ogranicza się użycia reproduktorów, z wyjątkiem koniowatych, również ich nasienia:

1) w ilości niezbędnej do przeprowadzenia oceny wartości hodowlanej lub oceny mieszańców w zakresie określonym dla poszczególnych gatunków w programach hodowlanych,

2) jeżeli zostały poddane ocenie wartości hodowlanej lub ocenie mieszańców i na tej podstawie oszacowano ich wartość hodowlaną.

3. Nasienie koniowatych może być używane zgodnie z warunkami określonymi w ust. 2, o ile wynika to z krajowego programu hodowlanego danej rasy lub odmiany w obrębie rasy.

4. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia, laboratoria uprawnione do przeprowadzania analiz grup krwi, mając na względzie prawidłowość wykonywania analiz.”;

15) art. 23 otrzymuje brzmienie:

„Art. 23. 1. W punkcie kopulacyjnym mogą być wykorzystywane reproduktory:

1) wpisane do księgi albo rejestru, a w przypadku świń również pochodzące od rodziców wpisanych do ksiąg albo rejestrów,

2) spełniające warunki weterynaryjne określone odrębnymi przepisami,

3) dopuszczone do użytkowania w punkcie kopulacyjnym.

2. Starosta, po zasięgnięciu opinii właściwego związku hodowców lub innego podmiotu prowadzącego księgę lub rejestr, wydaje, na wniosek posiadacza reproduktora, na czas określony, decyzję o dopuszczeniu reproduktora do użytkowania w punkcie kopulacyjnym.

3. Do wniosku powinny być załączone:

1) zaświadczenie potwierdzające wpis reproduktora do księgi albo rejestru lub świadectwo pochodzenia reproduktora,

2) świadectwo zdrowia.

4. Od decyzji, o której mowa w ust. 2, przysługuje odwołanie do wojewody.”;

16) w art. 24 ust. 1 i 3 otrzymują brzmienie:

„1. Sztuczne unasiennianie, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3, może być dokonywane wyłącznie nasieniem reproduktora wpisanego do księgi albo rejestru, a w przypadku świń również pochodzącego od rodziców wpisanych do ksiąg albo rejestrów.

3. Reprodukter lub jego nasienie dopuszczone do wykorzystania w kraju członkowskim Unii Europejskiej może być używane na podstawie zaświadczeń hodowlanych wydanych przez prowadzącego księgę w kraju pochodzenia oraz stację unasienniania uprawnioną do pozyskiwania nasienia.”;

17) art. 26 otrzymuje brzmienie:

„Art. 26. 1. Wprowadzane do obrotu komórki jajowe i zarodki mogą być pobierane, konserwowane oraz przechowywane przez podmioty posiadające zezwolenie.

2. Zezwolenie na prowadzenie działalności, określonej w ust. 1, wydaje minister właściwy do spraw rolnictwa, na wniosek podmiotu, jeżeli spełnia on warunki weterynaryjne określone w przepisach o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt, badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa oraz o Inspekcji Weterynaryjnej.

3. Wniosek, o którym mowa w ust. 2, powinien zawierać:

1) określenie nazwy i siedziby podmiotu,

2) szczegółowy opis przedmiotu wykonywanej działalności.

4. Do wniosku należy dołączyć zaświadczenie o wpisie do rejestru prowadzonego przez powiatowego lekarza weterynarii.

5. Minister właściwy do spraw rolnictwa cofa zezwolenie, o którym mowa w ust. 1, jeżeli działalność objęta zezwoleniem będzie prowadzona z naruszeniem przepisów, a w szczególności gdy nie zostaną spełnione warunki weterynaryjne określone w przepisach, o których mowa w ust. 2.

6. Minister właściwy do spraw rolnictwa ogłasza, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi listę podmiotów uprawnionych do pobierania, konserwowania i przechowywania komórek jajowych i zarodków.”;

18) dodaje się art. 29a w brzmieniu:

„Art. 29a. 1. Podmiot posiadający zezwolenie, o którym mowa w art. 29, powinien na żądanie zainteresowanych posiadaczy zwierząt lub podmiotów prowadzących sztuczne unasiennianie dostarczyć nasienie każdego rozplodnika dopuszczonego do użycia w inseminacji.

2. Ceny za nasienie ustala podmiot, który nasienie wyprodukował lub importował, a opłata za dostawę nasienia nie może być wyższa od kosztów związanych bezpośrednio z jego przechowywaniem i dostarczeniem.”;

19) art. 31 otrzymuje brzmienie:

„Art. 31. Przepisy art. 22, 24, 26, 27 i art. 29 ust. 1 nie dotyczą badań naukowych i prac badawczo-rozwojowych z dziedziny hodowli i rozrodu zwierząt prowadzonych przez jednostki naukowo-badawcze i wyższe szkoły rolnicze.”;

20) skreśla się art. 34;

21) skreśla się art. 35;

22) w art. 36 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Minister właściwy do spraw rolnictwa ogłasza, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi listę podmiotów, związków hodowców i instytucji państw niebędących członkami Unii Europejskiej, które są uznawane za właściwe do wystawiania dokumentów pochodzenia dla zwierząt i materiału biologicznego oraz jaj wylęgowych.”;

23) dodaje się rozdziały 4a i 4b w brzmieniu:

„Rozdział 4a

Kontrola hodowli i rozrodu zwierząt

Art. 40a. Jednostka, o której mowa w art. 6, jest uprawniona do kontroli jednostek upoważnionych przez:

1) ministra właściwego do spraw rolnictwa do:

- a) prowadzenia oceny wartości użytkowej lub hodowlanej,
- b) publikowania wyników oceny wartości użytkowej lub hodowlanej,
- c) prowadzenia specjalistycznych szkoleń zawodowych dla osób prowadzących ocenę wartości użytkowej, sztuczne unasiennianie oraz wydawania zaświadczeń w tym zakresie,
- d) prowadzenia ksiąg,
- e) prowadzenia rejestrów,
- f) przeprowadzania analiz grup krwi,
- g) wykorzystania reproduktorów lub ich nasienia w sztucznym unasiennianiu bydła,
- h) pobierania, konserwowania, przechowywania oraz wprowadzania do obrotu komórek jajowych i zarodków,
- i) wydawania świadectw potwierdzających spełnienie warunków dla materiału biologicznego, zwierząt hodowlanych i jaj wylęgowych przywożonych z zagranicy,

2) wojewodę do:

- a) pozyskiwania, konfekcjonowania, przechowywania i dostarczania nasienia,
- b) prowadzenia sztucznego wylęgu drobiu,

3) starostę do wykorzystywania reproduktorów w punkcie kopulacyjnym.

Art. 40b. Kontrola w zakresie hodowli i rozrodu zwierząt dotyczy w szczególności:

1) przeprowadzania oceny wartości użytkowej i hodowlanej,

2) prowadzenia:

- a) dokumentacji hodowlanej,
- b) ksiąg zwierząt hodowlanych i rejestrów,
- c) sztucznego unasiennienia,
- d) sztucznego wylęgu drobiu,

3) realizacji:

- a) krajowych programów hodowlanych,
- b) programów hodowlanych krzyżowania zwierząt,
- c) programów oceny i selekcji reproduktorów,
- 4) wykorzystywania reproduktorów w punktach kopulacyjnych,
- 5) wydawania świadectw potwierdzających spełnienie warunków dla materiału biologicznego, zwierząt hodowlanych i jaj wylęgowych sprowadzanych z zagranicy,
- 6) potwierdzania pochodzenia zwierząt w oparciu o badanie grup krwi lub innych markerów genetycznych.

Art. 40c. 1. Pracownicy jednostki, o której mowa w art. 6, upoważnieni przez dyrektora tej jednostki do wykonywania czynności kontrolnych, są uprawnieni do:

- 1) wstępu na grunty, w tym leśne, i do obiektów, w których utrzymywane są zwierzęta, oraz do obiektów, w których jest produkowany i przechowywany materiał biologiczny,
- 2) oględzin zwierząt, przeprowadzania badań i pobierania próbek krwi oraz próbek materiału biologicznego,
- 3) kontroli dokumentów hodowlanych i innych niezbędnych dokumentów,
- 4) żądania pisemnych i ustnych wyjaśnień.

2. Czynności kontrolnych dokonuje się z zachowaniem przepisów sanitarno-weterynaryjnych w obecności kontrolowanego lub osoby przez niego upoważnionej.

3. Osoba, o której mowa w ust. 2, powinna umożliwić przeprowadzenie kontroli, przedłożyć dokumenty hodowlane oraz inne niezbędne dokumenty, a także doprowadzić zwierzęta.

4. Pracownicy jednostki, o której mowa w art. 6, są obowiązani, podczas wykonywania czynności kontrolnych posiadać upoważnienie dyrektora tej jednostki.

Art. 40d. 1. Z przebiegu kontroli osoba kontrolująca sporządza protokół.

2. W przypadku stwierdzenia uchybień dyrektor jednostki, o której mowa w art. 6, lub osoba przez niego upoważniona wyznacza termin ich usunięcia, nie krótszy niż 7 dni.

3. W przypadku nieusunięcia uchybień w określonym terminie dyrektor jednostki, o której mowa w art. 6, lub osoba przez niego upoważniona występuje z wnioskiem do:

1) ministra właściwego do spraw rolnictwa o cofnięcie zezwoleń, o których mowa w art. 8, art. 8a, art. 14 ust. 1, art. 20 ust. 1, art. 22, art. 24 ust. 2, art. 26 ust. 2, art. 36 ust. 2,

2) wojewody o cofnięcie zezwoleń, o których mowa w art. 29 ust. 1 i art. 33 ust. 2,

3) starosty o cofnięcie zezwolenia, o którym mowa w art. 23 ust. 2.

Art. 40e. W terminie do dnia 31 stycznia dyrektor jednostki, o której mowa w art. 6, składa ministrowi właściwemu do spraw rolnictwa coroczne sprawozdanie z kontroli przeprowadzonych w roku poprzednim.

Rozdział 4b

Warunki udziału koniowatych w zawodach

Art. 40f.1. Zawody konne służą ocenie wartości użytkowej koniowatych.

2. Warunki dotyczące zawodów konnych, z zastrzeżeniem ust. 3, nie mogą wprowadzać różnic pomiędzy koniowatymi zarejestrowanymi w Rzeczypospolitej Polskiej, a koniowatymi zarejestrowanymi w krajach członkowskich Unii Europejskiej, a w szczególności w odniesieniu do:

1) warunków udziału w zawodach, a zwłaszcza wymagań minimalnych lub maksymalnych,

2) kryteriów sędziowania,

3) nagród pieniężnych lub zysków, które pochodzą z zawodów.

3. Przepisy ust. 2 nie dotyczą:

1) zawodów przeznaczonych dla koniowatych, wpisanych do ksiąg, których organizacja ma na celu ich selekcję,

2) zawodów regionalnych, których celem jest selekcja koniowatych,

3) imprez historycznych lub tradycyjnych.

4. O organizacji zawodów, o których mowa w ust. 3, organizator informuje ministra właściwego do spraw rolnictwa.

5. Organizator zawodów konnych jest obowiązany do niezwłocznego pisemnego powiadomienia posiadacza o przyczynach niedopuszczenia zwierzęcia do udziału w zawodach.

6. Organizator zawodów konnych może przeznaczyć nie więcej niż 20% nagród lub zysków pieniężnych, o których mowa w ust. 2 pkt 3, na ochronę, rozwój lub doskonalenie hodowli koniowatych, informując ministra właściwego do spraw rolnictwa o kryteriach rozdziału tych środków.”;

24) w art. 41 w ust. 1:

a) pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) wykorzystuje reproduktora w punkcie kopulacyjnym bez decyzji starosty o dopuszczeniu reproduktora do użytkowania,”,

b) w pkt 4:

- w lit. a) wyrazy „Ministra Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej” zastępuje się wyrazami „ministra właściwego do spraw rolnictwa”,

- w lit. c) wyrazy „Ministra Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej” zastępuje się wyrazem „wojewody”.

Art. 4.

Zwierzęta urodzone przed dniem wejścia w życie przepisów art. 2 pkt 6 podlegają oznakowaniu i zgłoszeniu do Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa w okresie 12 miesięcy od dnia wejścia w życie przepisów dotyczących poszczególnych gatunków zwierząt, a do tego czasu mogą zostać wprowadzone do obrotu na dotychczasowych zasadach.

Art. 5.

Do czasu wydania przepisów wykonawczych przewidzianych w ustawie, nie dłużej niż do 31 grudnia 2002 r., zachowują moc dotychczasowe przepisy wykonawcze, jeżeli nie są z nią sprzeczne.

Art. 6.

W ustawie z dnia 20 maja 1971 r. - Kodeks wykroczeń (Dz.U. Nr 12, poz. 114; z 1981 r. Nr 24, poz. 124, z 1982 r. Nr 16, poz. 125, z 1983 r. Nr 6, poz. 35, Nr 44, poz. 203, z 1984 r. Nr 54, poz. 275, z 1985 r. Nr 14, poz. 60, Nr 23, poz. 100, z 1986 r. Nr 39, poz. 193, z 1988 r. Nr 20, poz. 135, Nr 41, poz. 324, z 1989 r. Nr 34, poz. 180, z 1990 r. Nr 51, poz. 297, Nr 72, poz. 422, Nr 86, poz. 504, z 1991 r. Nr 75, poz. 332, Nr 91, poz. 408, z 1992 r. Nr 24, poz. 101, z 1994 r. Nr 123, poz. 600, z 1995 r. Nr 6, poz. 29, Nr 60, poz. 310, z 1997 r. Nr 54, poz. 349, Nr 60, poz. 369, Nr 85, poz. 539, Nr 98, poz. 602, Nr 104, poz. 661, Nr 106, poz. 677, Nr 111, poz. 724, Nr 123, poz. 779, Nr 133, poz. 884, Nr 141, poz. 942, z 1998 r. Nr 113, poz. 717, z 1999 r. Nr 83, poz. 931, Nr 101, poz. 1178, oraz z 2000 r. Nr 22, poz. 271, Nr 73, poz. 852, Nr 74, poz. 855, Nr 117, poz. 1228) w art. 118 § 2 pkt 2 wyrazy „o ograniczonej przydatności do spożycia” zastępuje się wyrazami „warunkowo zdatne dla spożycia”.

Art. 7.

W ustawie z dnia 29 grudnia 1993 r. o utworzeniu Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa (Dz.U. z 1994 r. Nr 1, poz. 2, Nr 80, poz. 369, Nr 98, poz. 473, z 1997 r. Nr 41, poz. 255, Nr 79, poz. 484, Nr 141, poz. 943, z 1998 r. Nr 106, poz. 668, z 2000 r. Nr 48, poz. 547 i 550, Nr 88, poz. 983, oraz z 2001 r. Nr 3, poz. 19 i Nr 29, poz. 320) wprowadza się następującą zmianę:

1) dodaje się art. 3c w brzmieniu:

„Art. 3c. Do zadań Agencji należy prowadzenie rejestru i oznakowanie bydła, owiec, kóz, świń i koni, z wyjątkiem koni wolno żyjących.”.

Art. 8.

1. Ustawa wchodzi w życie po upływie 3 miesięcy od dnia ogłoszenia, z zastrzeżeniem ust. 2-6.

2. Przepisy art. 2 pkt 48 wchodzi w życie z dniem ogłoszenia ustawy.

3. Przepisy:

1) art. 2:

a) pkt 3,

b) pkt 6 w odniesieniu do bydła,

c) pkt 13 w zakresie dotyczącym art. 14 ust. 14 pkt 3,

d) pkt 18, 20, 21, 24 lit. a), 25,

e) pkt 26 w zakresie dotyczącym art. 29 ust. 1, 2, 3 pkt 1,

f) pkt 32 w zakresie dotyczącym art. 35 ust. 1 pkt 10 i 11,

g) pkt 35 w zakresie dotyczącym art. 39a ust. 1 pkt 7, 9 i 11 oraz ust. 2,

h) pkt 46, 47, 50,

i) pkt 51 w zakresie dotyczącym art. 51 ust. 2 pkt 4a i 4b w odniesieniu do bydła oraz pkt 4c,

j) pkt 53, 54,

2) art. 3:

a) pkt 10 w zakresie dotyczącym art. 14 ust. 3,

b) pkt 11 w zakresie dotyczącym art. 20 ust. 3,

c) pkt 23 w zakresie dotyczącym art. 40a,

d) pkt 28 w zakresie dotyczącym art. 31 ust. 3 pkt 3,

3) art. 6

- wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2002 r.

4. Przepisy art. 2:

1) pkt 4 w zakresie dotyczącym art. 5 ust. 1a, ust. 3 i 3c w odniesieniu do gospodarstw, w których utrzymywane są zwierzęta gospodarskie,

2) pkt 5 w zakresie dotyczącym art. 6 ust. 1 i 3 w odniesieniu do gospodarstw, w których utrzymywane są zwierzęta gospodarskie,

3) pkt 6 w odniesieniu do owiec, kóz, świń, koni, jeleni i danieli,

4) pkt 19,

5) pkt 24 w zakresie dotyczącym art. 25 ust. 3a i 9,

6) pkt 26 w zakresie dotyczącym art. 27 i art. 29 ust. 4 i 5,

7) pkt 30 w zakresie dotyczącym art. 32 pkt 5,

8) pkt 51 w zakresie dotyczącym art. 51 ust. 2 pkt 4a i 4b w odniesieniu do owiec, kóz, świń i koni oraz pkt 4d

- wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2003 r.

5. Przepisy:

1) art. 1 pkt 3,

2) art. 2:

a) pkt 4 w zakresie dotyczącym art. 5 ust. 1 pkt 12, ust. 3e i 3f,

b) pkt 10 w zakresie dotyczącym art. 11 ust. 7, 8 i 9 pkt 3,

c) pkt 11 w zakresie dotyczącym art. 12 ust. 1, 3, 5,

d) pkt 13 w zakresie dotyczącym art. 14 ust. 4 pkt 2 lit. f), ust. 10, 14 pkt 6 oraz ust. 18 i 19,

e) pkt 14 w zakresie dotyczącym art. 15 ust. 1, 3, 6, 7, 8,

f) pkt 17,

g) pkt 26 w zakresie dotyczącym art. 29 ust. 3 pkt 2,

h) pkt 33 lit. b) i c),

3) art. 3:

a) pkt 16 w zakresie dotyczącym art. 24 ust. 3,

b) pkt 22,

c) pkt 23 w zakresie dotyczącym art. 40b

- wchodzi w życie z dniem przystąpienia Rzeczypospolitej Polskiej do Unii Europejskiej.

6. Przepis art. 2 pkt 45 wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2004 r.

Art. 9.

Przepisy art. 2:

1) pkt 8 w zakresie dotyczącym art. 10 pkt 2,

2) pkt 10 w zakresie dotyczącym art. 11 ust. 1 pkt 5, ust. 2 pkt 4, ust. 3 pkt 4 oraz ust. 4 i 5,

3) pkt 13 w zakresie dotyczącym art. 14 ust. 7

- obowiązują do dnia przystąpienia Rzeczypospolitej Polskiej do Unii Europejskiej.

UZASADNIENIE

Celem projektowanej ustawy jest dostosowanie polskiego ustawodawstwa z dziedziny weterynarii do prawa Unii Europejskiej. Analiza zgodności prawa polskiego z prawem wspólnotowym wykazała konieczność nowelizacji 8 ustaw oraz wydania ponad 120 aktów prawnych mających charakter rozporządzeń.

Przygotowanie projektu weterynaryjnej ustawy akcesyjnej wymagało szczegółowej analizy i oceny ponad 550 dokumentów prawa unijnego (uchwały i dyrektywy Rady oraz decyzje Komisji) w aspekcie konieczności ich uwzględnienia w prawodawstwie polskim. Przeglądu tego dokonano przy udziale ekspertów unijnych w ramach przed-akcesyjnych programów pomocowych PHARE i TAIEX. Uznano za konieczne wprowadzenie do weterynaryjnego prawodawstwa polskiego zapisów z ponad 150 unijnych aktów prawnych.

W Unii Europejskiej zawód lekarza weterynarii jest obarczony wieloma zadaniami. Ponad 75 % unijnych aktów prawnych obejmujących obszar rolnictwa to przepisy dotyczące weterynarii.

Poza powszechnie znaną funkcją jaką wykonuje lekarz weterynarii, to jest leczenie zwierząt, w prawodawstwie unijnym zawód ten pełni ważną funkcję w takich obszarach, jak:

- zwalczanie chorób zakaźnych zwierząt, w tym chorób przenoszonych się na człowieka;
- plany gotowości na wypadek wystąpienia chorób zakaźnych i innych zagrożeń dla zdrowia zwierząt oraz zagrożeń dla zdrowia ludzi ze strony zwierząt i produktów zwierzęcego pochodzenia;
- kontrola nad obrotem krajowym i międzynarodowym zwierząt oraz surowców i produktów pochodzenia zwierzęcego, łącznie z kontrolą nad importem w kontekście ochrony kraju przed zagrożeniami dla zdrowia zwierząt i ludzi oraz środowiska;
- nadzór nad rejestracją i identyfikacją zwierząt;
- weterynaryjna ochrona zdrowia publicznego poprzez badanie zwierząt rzeźnych i ich mięsa, mięsa zwierząt łownych oraz pełnienie nadzoru nad produkcją, przechowywaniem i obrotem hurtowym wszelkich surowców i produktów pochodzenia zwierzęcego, w tym również badanie laboratoryjne oceniające stopień zawartości niedozwolonych substancji szkodliwych dla zdrowia ludzi takich, jak pestycydy, metale ciężkie, antybiotyki czy hormony;
- nadzór nad obrotem środkami farmaceutycznymi i materiałami medycznymi stosowanymi wyłącznie u zwierząt;
- weterynaryjna kontrola i nadzór nad hodowlą i rozrodem zwierząt;
- nadzór nad przestrzeganiem przepisów o ochronie zwierząt, w szczególności zwierząt poddawanych ubojowi, wykorzystywanych do doświadczeń, transportowanych, czy też przeznaczonych do celów rozrywkowych.

Określając zadania dla zawodu lekarza weterynarii, Unia Europejska w swoim prawodawstwie ustaliła formy organizacyjne dla zawodu lekarza weterynarii. Ustalono wymagania dla osób uprawnionych do wykonywania zawodu lekarza weterynarii oraz formy i zasady funkcjonowania organizacji zawodowych. Główną funkcję w realizacji określonych w prawie unijnym dla zawodu lekarza weterynarii zadań pełni administracja weterynaryjna. Stąd w prawodawstwie unijnym bardzo duże znaczenie przywiązuje się do struktury organizacyjnej i systemów funkcjonowania administracji weterynaryjnej, która nadzorując i kontrolując określone prawem obszary, musi posiadać klarowne, niezależne i centralnie podporządkowane struktury organizacyjne oraz odpowiednie uprawnienia do ich egzekwowania.

Uwzględniając zadania, jakie w całym systemie ochrony konsumenta pełni zawód lekarza weterynarii, Unia Europejska wymaga aby już w okresie przed-akcesyjnym, w prawodawstwie krajowym ściśle określono udział i miejsce lekarzy weterynarii w obszarach przewidzianych dla weterynarii w prawie unijnym. Co więcej, Unia Europejska wymaga, aby w obszarze rolnictwa w pierwszej kolejności wprowadzić takie zmiany w ustawodawstwie, które szybko umożliwią funkcjonowanie weterynarii polskiej zgodnie z normami unijnymi. Dla Unii jest to szczególnie ważne, gdyż z chwilą akcesji granice wschodnie Polski staną się granicami Unii Europejskiej.

Przedłożony projekt ustawy o zmianie ustawy o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych, ustawy o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt, badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa oraz o Inspekcji Weterynaryjnej oraz ustawy o organizacji hodowli i rozrodzie zwierząt gospodarskich wprowadza zmiany dostosowawcze w 3 ustawach:

- 1) z dnia 21 grudnia 1990 r. o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych (Dz. U. z 1991 r. Nr 8, poz. 27, z 1995 r. Nr 120, poz. 576, z 1997 r. Nr 60, poz. 369 oraz z 1998 r. Nr 106, poz. 668),
- 2) z dnia 24 kwietnia 1997 r. o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt, badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa oraz o Inspekcji Weterynaryjnej (Dz. U. z 1999 r. Nr 66, poz. 752),
- 3) z dnia 20 sierpnia 1997 r. o organizacji hodowli i rozrodzie zwierząt gospodarskich (Dz. U. Nr 123, poz. 774, z 1998 r. Nr 106, poz. 668 oraz z 2000 r. Nr 12, poz. 136),

Pozostałe zmiany dostosowujące polskie prawodawstwo weterynaryjne do dyrektyw unijnych znajdzie się w równolegle procedowanych nowych ustawach, zmieniających ustawy:

- 1) z dnia 13 lipca 1939r. o nadzorze nad niektórymi środkami żywienia zwierząt (Dz.U.....) oraz
- 2) z dnia 25 listopada 1970 r. o warunkach zdrowotnych żywności i żywienia (Dz. U. Nr 29, poz. 245, z 1971 r. Nr 12, poz. 115, z 1985 r. Nr 12, poz. 49, z 1989 r. Nr 35, poz. 192, z 1992 r. Nr 33, poz. 144, Nr 91, poz. 456, z 1997 r. Nr 43, poz. 272, Nr 60, poz. 369, Nr 88, poz. 554 oraz z 1998 r. Nr 106, poz. 668),
- 3) z dnia 10 października 1991 r. o środkach farmaceutycznych, materiałach medycznych, aptekach, hurtowniach i Inspekcji Farmaceutycznej (Dz. U. Nr 105, poz. 452, z 1993 r. Nr 16, poz. 68, Nr 47, poz. 211, z 1996 r. Nr 106, poz. 496, z 1997 r. Nr 28, poz. 152, Nr 43, poz. 272, Nr 60, poz. 369, Nr 88, poz. 554, Nr 121, poz. 770, z 1998 r. Nr 106, poz. 668, z 1999 r. Nr 70, poz. 778 oraz z 2000 r. Nr 12, poz. 136),
- 4) z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt (Dz. U. Nr 111, poz. 724, z 1998 r. Nr 106, poz. 668, oraz z 2000 r. Nr 12, poz. 136).

Projekt ustawy składa się z 3 artykułów merytorycznych, zawierających zmiany w kolejnych ustawach oraz przepisów końcowych i przejściowych.

Artykuł 1 dostosowuje do prawodawstwa unijnego ustawę z 1990r. o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych. Zmiany dotyczą jedynie dwóch spraw, a mianowicie:

- stworzono ustawowe podstawy realizacji – obowiązującej po akcesji - zasady „wolnego przepływu osób” dla lekarzy weterynarii wewnątrz Unii Europejskiej oraz
- przyjęto określone w dyrektywach unijnych kryteria dla kształcenia osób oraz wymagania co do posiadanych kwalifikacji uprawniających do ubiegania się o prawo wykonywania zawodu lekarza weterynarii.

Artykuł 2 wprowadza dostosowujące do prawodawstwa unijnego zmiany do ustawy z 1997 r. o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt, badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa oraz o Inspekcji Weterynaryjnej.

Art.1.Uzupełnia zakres funkcjonowania ustawy o wymagania weterynaryjne dotyczące handlu towarami.

Art.2. Rozszerzono „słowniczek” o wprowadzone do ustawy unijne nazewnictwo.

Art.3. Obok wykazu chorób zakaźnych podlegających obowiązkowi zgłaszania i zwalczania /załącznik nr 1 do ustawy/, wprowadzono drugi wykaz chorób zakaźnych, które będą podlegały obowiązkowi rejestracji /załącznik nr 2 do ustawy/.

Art.5.Rozszerzono wykaz podmiotów gospodarczych, których działalność wymaga spełnienia warunków weterynaryjnych, a mianowicie uwzględniono podmioty, które zajmują się:

- zarobkowym przewozem zwierząt lub ich skupem i sprzedażą,
- produkcją, przechowywaniem niejadalnych produktów zwierzęcych oraz obrotem nimi i ich przewozem,
- wytwarzaniem lub obrotem środkami żywienia zwierząt oraz dodatkami paszowymi, z wyjątkiem premiksów leczniczych,
- wytwarzaniem pasz leczniczych,
- prowadzeniem miejsc odpoczynku i gromadzenia zwierząt,
- produkcją, pozyskiwaniem, konserwacją, obróbką, przechowywaniem, wprowadzaniem do obrotu lub wykorzystywaniem materiału biologicznego,
- wylęganiem ryb oraz hodowlą ryb, skorupiaków i mięczaków,
- zbieraniem, przetwarzaniem, grzebaniem lub spalaniem materiału niskiego, wysokiego i szczególnego ryzyka,
- prowadzeniem składów celnych lub działalnością w wolnych obszarach celnych i składach wolnocłowych w zakresie obrotu towarami podlegającymi weterynaryjnej kontroli granicznej,
- utrzymywaniem zwierząt dzikich,
- zaopatrywaniem środków transportu morskiego w produkty podlegające kontroli weterynaryjnej, które nie są zgodne z przepisami dotyczącymi przywozu, a są przeznaczone do konsumpcji przez załogę i pasażerów.

Powiatowy lekarz weterynarii właściwy ze względu na miejsce prowadzenia działalności wydaje decyzję orzekającą, że zostały spełnione warunki weterynaryjne do prowadzenia tej działalności. Powiatowy lekarz weterynarii prowadzi rejestr podmiotów, o których mowa w art.5. Rejestr ten, w zakresie gospodarstw, jest składnikiem rejestru gospodarstw prowadzonego przez Agencję Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa na podstawie odrębnych przepisów.

Art.7.Wprowadza obowiązek identyfikacji i rejestracji bydła, owiec, kóz, świń oraz jeleni i danieli utrzymywanych w warunkach fermowych , a także obowiązek zaopatrzenia bydła i koni, z wyjątkiem koni wolnożyjących w świadectwa zdrowia, jeśli są wprowadzane na rynek.

Identyfikacja i rejestracja bydła i innych gatunków zwierząt następuje w ramach Centralnej Bazy Identyfikacji i Rejestracji Zwierząt, której prowadzenie należy do zadań Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa. Koszty identyfikacji i rejestracji zwierząt wraz z wystawianiem dokumentów identyfikacyjnych ponoszą właściciele zwierząt.

Posiadacz zwierzęcia ma obowiązek prowadzenia w gospodarstwie księgi rejestracji zwierząt oraz zgłaszania faktu urodzenia się zwierzęcia w terminie 7 dni od dnia jego urodzenia, organowi właściwemu do prowadzenia identyfikacji i rejestracji zwierząt. Na żądanie organu właściwego do prowadzenia identyfikacji i rejestracji zwierząt oraz upoważnionego przedstawiciela Centralnej Bazy Identyfikacji i Rejestracji Zwierząt, posiadacz zwierzęcia jest obowiązany umożliwić dostęp do księgi rejestracji zwierząt.

W przypadku śmierci zwierzęcia lub uboju dokonanego poza rzeźnią, a także w razie sprzedaży zwierzęcia poza granicę kraju, jego posiadacz jest obowiązany zwrócić dokument identyfikacyjny i znak identyfikacyjny organowi, który go wydał w ciągu 7 dni od dnia śmierci, uboju lub sprzedaży zwierzęcia poza granicę kraju, chyba że przepisy kraju importera stanowią inaczej. Obowiązek ten dotyczy odpowiednio podmiotu prowadzącego rzeźnię, w której dokonano uboju zwierzęcia oraz podmiotu prowadzącego zakład utylizacyjny, w którym miała miejsce utylizacja zwłok zwierzęcia. Nadzór nad rejestracją oraz identyfikacją zwierząt prowadzą organy Inspekcji Weterynaryjnej, które mają prawo do bezpłatnego dostępu do danych zawartych w rejestrze oraz do zgłaszania korekt i uzupełnień w tym rejestrze.

Art.9.Określa zasady postępowania z materiałem szczególnego, wysokiego i niskiego ryzyka, m.in. stanowiąc, iż o ile nie zachodzi podejrzenie o chorobę zakaźną, materiał taki należy niezwłocznie przekazać podmiotom zajmującym się jego zbieraniem lub przetwarzaniem.

Odpady kuchenne pochodzące z zakładów zajmujących się żywieniem zbiorowym mogą być przeznaczane na karmę dla trzody chlewnej jedynie po obróbce cieplnej.

Art.10. Szczegółowo omawia zasady weterynaryjnej kontroli granicznej. Kontrolę przeprowadza graniczny lekarz weterynarii w punkcie kontroli granicznej, w celu ochrony zdrowia ludzi i zwierząt. Kontroli podlega: wwóz, wywóz oraz tranzyt towarów przez terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 10a. Precyzuje w 10-ciu punktach sytuacje, kiedy import jest zakazany (dotyczy to np. zwierząt chorych, podejrzanych o zakażenie, produktów, surowców i odpadów pochodzących od takich zwierząt oraz materiału wysokiego i specyficznego ryzyka, przywozu mięsa niezdatnego do spożycia lub mięsa warunkowo zdatnego do spożycia oraz towarów zawierających pozostałości chemiczne i biologiczne itp.).

Art. 11. Określa warunki, które są wymagane w przypadku importu lub tranzytu przez Polskę: zwierząt, mięsa, środków spożywczych pochodzenia zwierzęcego, materiału biologicznego, niejadalnych surowców zwierzęcych, środków żywienia zwierząt, trofeów łowieckich, nawozów naturalnych od zwierząt jednokopytnych i drobiu.

Art. 12. Precyzuje warunki, jakie muszą być spełnione w przypadku przewożenia towarów do państw członkowskich Unii Europejskiej (np. wymagana jest wcześniejsza zgoda urzędowego lekarza weterynarii kraju przeznaczenia, zwierzęta muszą być oznakowane w sposób umożliwiający ich identyfikację itp.).

Art. 14. Nakłada obowiązek na osoby przewożące towary podlegające weterynaryjnej kontroli granicznej, do ich zgłaszania i poddawania takiej kontroli. Ponadto w 19-u punktach tego artykułu określone są szczegółowo tryb i zasady takiej kontroli, zgodnie z odpowiednimi przepisami Unii Europejskiej.

Art. 15, 15a i 16. Określają szczegółowy tryb i zasady badania oraz kwarantanny zwierząt i innych towarów przywożonych do Polski, zgodnie z dyrektywami unijnymi.

Art. 17. Daje uprawnienia Głównemu Lekarzowi Weterynarii, który mając na względzie obowiązujące w tym zakresie przepisy Unii Europejskiej, prowadzi rejestr krajowych zakładów produkujących materiał biologiczny, pozyskujących, przetwarzających i składujących mięso i inne środki spożywcze pochodzenia zwierzęcego, niejadalne produkty zwierzęce, środki żywienia zwierząt, które spełniają warunki weterynaryjne i inne warunki obowiązujące w państwach członkowskich Unii Europejskiej lub określone przez właściwe władze weterynaryjne poszczególnych krajów trzecich, do których przeznaczony jest towar. Wpis zakładu do rejestru następuje na wniosek właściciela zakładu, po przeprowadzeniu kontroli przez powiatowego lekarza weterynarii i wydaniu pozytywnej opinii przez wojewódzkiego lekarza weterynarii oraz po zatwierdzeniu zakładu przez właściwe władze weterynaryjne państwa, do którego mają być eksportowane towary, jeżeli takie zatwierdzenie jest wymagane.

Produkcja środków spożywczych pochodzenia zwierzęcego w zakładach posiadających uprawnienia może być prowadzona wyłącznie z użyciem surowców pochodzących z zakładów uprawnionych do produkcji na rynek danego kraju lub obszaru, z wyłączeniem produktów nie podlegających takim wymaganiom.

Nadzór nad przestrzeganiem przez producenta warunków weterynaryjnych sprawuje powiatowy lekarz weterynarii, który wydaje świadectwa zdrowia potwierdzające, że przeznaczone do wywozu za granicę towary odpowiadają tym warunkom.

Art.18. Określa tryb i zasady kontroli weterynaryjnej towarów przeznaczonych do wywozu.

Art.19. Wprowadza obowiązek „natychmiastowego” zgłaszania Inspekcji Weterynaryjnej o wystąpieniu choroby zakaźnej zwierząt, wymienionej w załączniku nr 1 do ustawy.

Art.20a. Określa tryb i zasady tworzenia i prowadzenia systemu informatycznego dotyczącego występowania chorób zakaźnych zwierząt.

Art.21a. Określa tryb i zasady przygotowania i aktualizacji planów gotowości zwalczania chorób zakaźnych zwierząt wyszczególnionych w załączniku nr 1 do ustawy.

Art.25a. Wprowadza obowiązek zwalczania chorób lub infekcji, które mogą być w naturalny sposób przenoszone ze zwierzęcia na człowieka lub przez środki spożywcze pochodzenia zwierzęcego.

Art.26-29. Wprowadza obowiązek badania przez Inspekcję Weterynaryjną oraz określa tryb i zasady badań zwierząt rzeźnych, zwierząt łownych i ich mięsa oraz innych zwierząt przeznaczonych do spożycia przez ludzi, środków spożywczych pochodzenia zwierzęcego oraz środków żywienia zwierząt.

Art.31. Wprowadza obowiązek zapewnienia warunków weterynaryjnych przez podmioty prowadzące działalność lub zajmujące się ubojem zwierząt rzeźnych lub skupem zwierząt łownych, rozbiorem i przetwórstwem mięsa oraz produkcją mięsa mielonego i wyrobów mięsnych niepoddanych obróbce termicznej, pozyskiwaniem, przetwórstwem mleka, ryb, skorupiaków, mięczaków, jaj konsumpcyjnych i innych środków spożywczych pochodzenia zwierzęcego, a także ich składowaniem i transportem. Pełny nadzór nad tą działalnością sprawuje Inspekcja Weterynaryjna.

Art.31a-31c. Wprowadza system ewidencjonowania zatwierdzenia weterynaryjnego działalności, o której mowa w art.31, oraz określa tryb i zasady sprawowania nadzoru przez Inspekcję Weterynaryjną nad tą działalnością.

Art.34,35,36,37,39a,39b,39c. Zapisy wymienionych artykułów regulują tryb i zasady organizacji i funkcjonowania Inspekcji Weterynaryjnej, sposób powoływania i zakres kompetencji oraz uprawnienia poszczególnych jej organów. Utrzymano aktualny stan prawny jeśli chodzi o powoływanie i wykonywanie zadań przez organy Inspekcji Weterynaryjnej. Główny Lekarz Weterynarii jest centralnym organem administracji rządowej powoływanym na to stanowisko przez Prezesa Rady Ministrów. Wojewódzki lekarz weterynarii oraz powiatowy lekarz weterynarii są kierownikami odpowiednio wojewódzkiej lub powiatowej inspekcji weterynaryjnej – wchodzących w skład zespolonej administracji terenowej. Pracownicy Inspekcji Weterynaryjnej są pracownikami korpusu służby cywilnej.

Art.41a.Określa zasady certyfikacji dokonywanej przez Inspekcję Weterynaryjną i odpowiedzialności osób poświadczających świadectwa zdrowia lub inne dokumenty weterynaryjne.

Art.43 i 43a. Określają zasady prowadzenia przez Inspekcję Weterynaryjną badań kontrolnych (monitoring) odpowiednio dla oceny stanu epizootycznego zakażeń zwierząt (art.43) i jakości zdrowotnej żywności poprzez odpowiednie badania kontrolne pozostałości chemicznych, biologicznych, leków i skażeń promieniotwórczych u zwierząt żywych, w tkankach lub narządach zwierząt po uboju i w produktach spożywczych pochodzenia zwierzęcego.

Art.44.Określa rodzaj czynności, do wykonania których mogą być wyznaczani lekarze weterynarii nie będący pracownikami Inspekcji Weterynaryjnej oraz zasady tego wyznaczenia i warunki wynagradzania.

Art.45.Nadano nową nazwę dla środka specjalnego – „inspekcja zwierząt wprowadzanych na rynek oraz higieny produktów zwierzęcych ”, a także uszczegółowiono wydatki, które mogą być pokrywane z opłat gromadzonych na środku specjalnym (ust.3).

Art.48,48a. Określają organizację i zasady działania urzędowych laboratoriów weterynaryjnych. Uprawnionymi laboratoriami w tym względzie są laboratoria zatwierdzone przez ministra właściwego do spraw rolnictwa na podstawie przepisów o systemie zgodności i akredytacji (art.48). Tworzy się laboratoria wzorcowe koordynujące badania innych laboratoriów, zwane „laboratoriami referencyjnymi”. (art.48a).

Art.49. Ustawa określa czynności wykonywane przez Inspekcję Weterynaryjną, za które pobierane są opłaty oraz tryb i zasady ustalania wysokości tych opłat.

Art.50a. Tworzy sieć wymiany informacji weterynaryjnej służącą do kontroli przemieszczania towarów z i do krajów członkowskich Unii Europejskiej oraz prowadzeniu granicznej kontroli weterynaryjnej towarów w obrocie z innymi krajami.

Art.51.Przepisy karne rozszerzono o osoby wprowadzające do obrotu zwierzęta nieoznakowane lub bez świadectwa zdrowia i bez dokumentu identyfikacyjnego, nie zgłaszające do Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa zwierząt do oznakowania lub nie prowadzące księgi rejestracji posiadanych zwierząt, czy też postępujące niezgodnie z regulowanymi tą ustawą zasadami wprowadzanego systemu identyfikacji i rejestracji zwierząt . Przepisy karne dotyczą również osób, które wprowadzają na rynek mięso i jego przetwory bez towarzyszących im wymaganych dokumentów lub etykiet, świadczących o ich przydatności do spożycia.

Załącznik nr 1. Stanowi wykaz 24-ech chorób zakaźnych zwierząt podlegających obowiązkowi zgłaszania i zwalczania.

Załącznik nr 2. Wymienia 41-en chorób zakaźnych zwierząt podlegających obowiązkowi rejestracji. Rejestrację i przekazywanie informacji Inspekcji Weterynaryjnej o zarejestrowanych chorobach należy do obowiązku lekarzy weterynarii prowadzących usługi w zakresie leczenia zwierząt (art.20a, ust.3).

Artykuł 3 Wprowadza szereg zmian do ustawy z 1997 r. o organizacji hodowli i rozrodzie zwierząt gospodarskich. Obejmują one odpowiednie zapisy dostosowujące problematykę hodowli i rozrodu zwierząt do prawa Unii Europejskiej.

Art.2.Precyzuje wykaz zwierząt gospodarskich, wprowadza określenia w słowniczku takie jak np. zwierzę hodowlane, zwierzę hodowlane czystorasowe, księga i rejestr zwierząt hodowlanych, mieszańiec, zawody konne, punkt kopulacyjny.

Art.12,12a,12b,14-16,20,20a,20b i 21.Określają zasady prowadzenia ksiąg i rejestrów oraz określa podmioty uprawnione do ich prowadzenia (związek hodowców).

Art.22,23,24. Określają warunki dla reproduktorów, w tym wykorzystywanych w punktach kopulacyjnych.

Art.26,29,29a,34,35 i 36. Określają warunki dla stosowanego w rozrodzie materiału biologicznego (nasienie, komórki jajowe, zarodki), w tym również warunki ich sprowadzania z zagranicy. Podają także warunki dla pozyskiwania oraz obrotu nasienia, komórek jajowych i zarodków, a także dla utrzymywania reproduktorów w celu świadczenia usług w rozrodzie naturalnym.

Rozdział 4a.Kontrola i nadzór nad hodowlą i rozrodem zwierząt.Art.40a i 40b.Określono zadania dla Inspekcji Weterynaryjnej, do której, zgodnie z prawem Unii Europejskiej, będzie należała kontrola i nadzór nad zdrowiem zwierząt hodowanych.

W przedłożonym projekcie ustawy o zmianie ustawy o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych, ustawy o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt, badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa oraz o Inspekcji Weterynaryjnej oraz ustawy o organizacji hodowli i rozrodzie zwierząt gospodarskich proponuje się, aby większość zmian weszła w życie po upływie 3 miesięcy od dnia ogłoszenia ustawy.

Przewiduje się także utrzymanie w mocy określonych przepisów do czasu przystąpienia Polski do Unii Europejskiej, ze względu na fakt, że do tego czasu Polska jako kraj trzeci powinna kierować się zasadą wzajemności przy przepływie towarów, a także utrzymać kontrolę graniczną i badanie towarów importowanych dla potrzeb bezpieczeństwa sanitarno-weterynaryjnego, na dotychczasowych zasadach.

Przepisy niniejszego projektu ustawy, które wejdą w życie z dniem przystąpienia Polski do Unii Europejskiej, są przepisami regulującymi wymianę towarową na obszarze wspólnego rynku, znoszącymi weterynaryjne kontrole na granicach wewnętrznych Państw Członkowskich UE, a także chroniącymi rynek Wspólnoty przed zagrożeniami związanymi z możliwością zawleczenia zakaźnych chorób zwierząt oraz importem żywności o niewłaściwej jakości zdrowotnej. Wdrożenie tych przepisów wymaga niejednokrotnie znacznych nakładów środków finansowych oraz niezbędnego czasu na dostosowanie się podmiotów oraz Inspekcji Weterynaryjnej do nowych zadań.

Przewidziano również, że określone przepisy projektu wejdą w życie z dniem 1 stycznia 2002 r., 1 stycznia 2003 r. lub 1 stycznia 2004 r. kierując się możliwościami finansowymi, technicznymi, kadrowymi, szkoleniowymi oraz restrukturyzacją zakładów przemysłu mięsnego, mleczarskiego, utylizacyjnego itp.

Szczegółowe uzasadnienie terminu wejścia w życie poszczególnych przepisów jest następujące:

- 1) w ustawie o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko - weterynaryjnych, o której mowa w art. 1 projektu ustawy - zmiana zawarta w art. 2 ust. 5a wejdzie w życie na zasadach i w terminach określonych w ustawie o przystąpieniu Rzeczypospolitej Polskiej do Unii Europejskiej z uwagi na potrzebę dostosowania przepisów dotyczących swobodnego przepływu usług weterynaryjnych na obszarze Unii Europejskiej;
- 2) w ustawie o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt, badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa oraz o Inspekcji Weterynaryjnej, o której mowa w art. 2 projektu ustawy:
 - a) zmiany zawarte w niżej wymienionych przepisach przestaną obowiązywać z dniem przystąpienia Polski do Unii Europejskiej z uwagi na:
 - art. 10 pkt 2 – przeniesienie kontroli weterynaryjnych i dokumentacji zootechnicznej w miejsce wysyłki z chwilą przystąpienia Polski do Unii Europejskiej zgodnie z Dyrektywą 90/425/EEC,
 - art. 11 ust. 1 pkt 5, art. 11 ust. 2 pkt 4, art. 11 ust. 3 pkt 4 oraz ust. 4 i 5, art. 14 ust. 7 - potrzebę przeniesienia dotychczasowych kompetencji powiatowego lekarza weterynarii do określenia miejsca składowania produktów pochodzenia zwierzęcego oraz miejsca kwarantanny lub uboju zwierząt na granicznego lekarza weterynarii. Z chwilą akcesji kontrole towarów wwożonych będą przeprowadzane na granicy zewnętrznej Wspólnoty. Miejsce kwarantanny zwierząt, badań lub uboju będzie określał graniczny lekarz weterynarii,

b) zmiany zawarte w niżej wymienionych przepisach wejdą w życie z dniem 1 stycznia 2002 r. z uwagi na:

- art. 3 – wprowadzenie obowiązku zgłaszania i zwalczania chorób zakaźnych zwierząt wyszczególnionych w załączniku nr 1 do ustawy oraz obowiązku rejestracji obejmującego choroby zakaźne zwierząt wymienione w załączniku nr 2 do ustawy,
- art. 7 - potrzebę utworzenia systemu identyfikacji i rejestracji bydła. Dotychczas w Polsce nie było takiego systemu,
- art. 14 ust. 14 pkt 3 - wprowadzenie wymogów, jakie powinny być spełnione dla zatwierdzenia stacji kwarantanny zwierząt, mając na względzie wyeliminowanie możliwości rozprzestrzeniania chorób zakaźnych zwierząt przez zwierzęta przywożone,
- art. 19 ust. 1, art. 21 i 21a, - określenie sposobów postępowania przy zwalczaniu poszczególnych chorób zakaźnych zwierząt,
- art. 25 ust. 1, art. 25a - drób, jelenie i daniela utrzymywane w warunkach fermowych objęto odszkodowaniem ze środków budżetu państwa w przypadku ich zabicia z nakazu organów Inspekcji Weterynaryjnej lub ich skierowania do uboju sanitarnego,
- art. 29 ust. 1, 2, 3 pkt 1 – sposoby rozróżniania i znakowania mięsa przeznaczonego do spożycia, warunkowo zdatnego i niezdatnego do spożycia,
- art. 31 ust. 3 pkt 3 – fakt, że forma sprzedaży bezpośredniej zostanie regulowana zgodnie z przepisami UE. Dotychczas nie było takich regulacji,
- art. 35 ust. 1 pkt 10 i 11, art. 39a ust. 1 pkt 7, 9 i 11 oraz ust. 2 – fakt, że zadania te wejdą do kompetencji Inspekcji Weterynaryjnej po odpowiednim wzmocnieniu kadrowym inspektoratów weterynarii i zabezpieczeniu środków finansowych,
- art. 48a – przyjętą przez Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi strategię dotyczącą urzędowych laboratoriów weterynaryjnych w Polsce, zmiany te mogą funkcjonować w oparciu o budżet zaplanowany na rok 2002 (skutki budżetowe),
- art. 49 – konieczność uwzględnienia w planie budżetu państwa poszerzonego zakresu środka specjalnego oraz potrzebę wprowadzenia nowego systemu pobierania opłat za wykonywane czynności tak, aby pokrywały one faktyczne koszty sprawowania kontroli,
- art. 50a – potrzebę zapewnienia środków finansowych, technicznych i kadrowych na utworzenie systemu informatycznego,
- art. 51 ust. 2 pkt 4a i 4b w odniesieniu do bydła oraz 4c – potrzebę uwzględnienia nowych zmian w zakresie stosowania sankcji karnych,
- utworzenie dwóch załączników do ustawy zawierających wykaz chorób zakaźnych zwierząt podlegających obowiązkowi zgłaszania i zwalczania oraz wykaz chorób zakaźnych zwierząt podlegających obowiązkowi rejestracji;

c) zmiany zawarte w niżej wymienionych przepisach wejdą w życie z dniem 1 stycznia 2003 r. z uwagi na:

- art. 5 ust. 1a, ust. 3 i 3c, art. 6 ust. 1 i 3 w odniesieniu do gospodarstw, w których utrzymywane są zwierzęta gospodarskie – objęcie ich nadzorem sprawowanym przez Inspekcję Weterynaryjną i obowiązkiem rejestracji,
- art. 7 w odniesieniu do owiec, kóz, świń, koni, jeleni i danieli – potrzebę zabezpieczenia środków finansowych, technicznych i kadrowych na wprowadzenie systemu identyfikacji i rejestracji zwierząt,
- art. 20a - potrzebę zabezpieczenia środków finansowych, technicznych i kadrowych na wprowadzenie systemu informatycznego dotyczącego występowania chorób zwierzęcych,
- art. 25 ust. 3a i 9 - potrzebę zabezpieczenia środków finansowych na odszkodowanie przysługujące za zniszczone z nakazów organów Inspekcji Weterynaryjnej środki spożywcze pochodzenia zwierzęcego, środki żywienia zwierząt oraz sprzęt, który nie może być poddany dezynfekcji,
- art. 27, art. 29 ust. 4 i 5, art. 51 ust. 2 pkt 4a i 4b w odniesieniu do owiec, kóz, świń i koni oraz pkt 4d – konieczność powiązania tych przepisów z systemem identyfikacji i rejestracji bydła,
- art. 32 pkt 5 – konieczność objęcia regulacjami warunków sprzedaży bezpośredniej,

d) zmiany zawarte w niżej wymienionych przepisach wejdą w życie z dniem przystąpienia Rzeczypospolitej Polskiej do Unii Europejskiej z uwagi na:

- art. 5 ust. 1 pkt 12, ust. 3e i 3f – konieczność prowadzenia wykazu podmiotów objętych nadzorem Inspekcji Weterynaryjnej,
- art. 11 ust. 7, 8 i 9 pkt 3 - dotychczasowe przepisy polskie nie regulowały kompleksowo tego obszaru,
- art. 12 ust. 1, 3 i 5 i art. 15 ust. 1, 3, 6, 7 i 8 – wynika z faktu, że konieczny jest czas i nakłady inwestycyjne na dostosowanie infrastruktury punktów weterynaryjnej kontroli granicznej, tak aby ostateczna kontrola weterynaryjna, dopuszczająca do wolnego obrotu, mogła odbywać się na granicy,
- art. 14 ust. 4 pkt 2 lit. f), ust. 10, 14 pkt 6 oraz ust. 18 i 19 - dotychczasowe przepisy polskie nie regulowały tego obszaru, a dostosowanie prawodawstwa w tym zakresie wymaga czasu,
- art. 18 – fakt, że do dnia przystąpienia Polski do UE Polska zachowuje kontrolę wywozu. Po dniu akcesji musi być możliwość skontrolowania wywozu w wyjątkowych przypadkach,
- art. 29 ust. 3 pkt 2 - konieczność stosowania handlowego dokumentu identyfikacyjnego towarzyszącego mięsu i przetworom przeznaczonym do wprowadzenia na rynek, zastępującego stosowane do dnia akcesji świadectwo zdrowia wystawiane przez urzędowego lekarza weterynarii,
- art. 36 ust. 4 i 4a - potrzeba wprowadzenia nowych wymagań odnośnie lekarzy powoływanych na stanowisko powiatowego, granicznego i wojewódzkiego lekarza weterynarii;

- 3) w ustawie o organizacji hodowli i rozrodzie zwierząt gospodarskich, o której mowa w art. 3 projektu ustawy:
- a) zmiany zawarte w niżej wymienionych przepisach wejdą w życie z dniem 1 stycznia 2002 r. z uwagi na:
 - art. 14 ust. 3 oraz art. 20 ust. 3 – określenie dodatkowych wymagań wobec związków hodowców lub innych podmiotów, którym będą wydawane zezwolenia na otwarcie lub prowadzenie ksiąg lub rejestrów oraz konieczność ich dostosowania się do spełnienia wymagań określonych w nowych przepisach,
 - art. 40a – prowadzenie kontroli jednostek upoważnionych do np. prowadzenia oceny wartości, prowadzenia ksiąg i rejestrów,
 - b) zmiany określone w niżej wymienionych przepisach wejdą w życie na zasadach i w terminach określonych w ustawie o przystąpieniu Rzeczypospolitej Polskiej do Unii Europejskiej z uwagi na:
 - art. 24 ust. 3 - fakt, że przepisy te w Polsce będą mogły być stosowane na zasadach wzajemności, gdy Polska stanie się krajem członkowskim UE,
 - art. 36 ust. 2 – konieczność dostosowania i ujednolicenia procedur i wzorów dokumentów do zasad obowiązujących w UE,
 - art. 40b – zakres prowadzenia kontroli hodowli i rozrodu zwierząt;

Skutki finansowe dla budżetu państwa związane z uchwaleniem niniejszej ustawy rozłożone zostaną w czasie, z uwagi na różne daty wejścia w życie poszczególnych przepisów zawartych w projekcie ustawy. Wydatki budżetowe dla Inspekcji Weterynaryjnej, przewidziane w ustawie budżetowej na rok 2001 wynoszą ogółem 214 935 tys zł.

Dodatkowe wydatki budżetowe dla Inspekcji Weterynaryjnej na 2001 r. zgodnie z decyzją podjętą przez Radę Ministrów w dniu 1 sierpnia 2000 r. nie mogą przekroczyć 120 mln złotych. Szacuje się, że w 2002 r. wydatki budżetowe Inspekcji Weterynaryjnej powinny zostać zwiększone o dalsze 94 mln złotych.

Podane wyżej dodatkowe wydatki budżetowe w latach 2001-2002 związane będą:

- 1) ze zwiększeniem zatrudnienia w Inspekcji Weterynaryjnej w związku z nowymi zadaniami nałożonymi na Inspekcję ustawą, w tym w szczególności:
 - z wprowadzeniem nadzoru nad przestrzeganiem zasad rejestracji gospodarstw i identyfikacji zwierząt oraz kontroli ich przemieszczania,
 - z wprowadzeniem nadzoru nad sprzedażą bezpośrednią,
 - z tworzeniem weterynaryjnych systemów informatycznych,
- 2) z realizacją programu uwalniania kraju od enzootycznej białaczki bydła, likwidacji ognisk chorób zakaźnych zwierząt, poszerzeniem terenów objętych szczepieniami lisów wolno żyjących przeciwko wściekliznie oraz znacznym poszerzeniem monitoringu chorób zwalczanych z mocy ustawy,
- 3) rozszerzeniem zakresu monitoringu pozostałości chemicznych, biologicznych, leków i skażeń promieniotwórczych w produktach żywnościowych,
- 4) z tworzeniem laboratoriów referencyjnych.

Przepisy prawa Unii Europejskiej mają na celu ochronę zdrowia ludzi i zwierząt, ochronę zwierząt, w tym zapewnienie właściwych standardów sanitarnych. Nad przestrzeganiem tego prawa sprawuje nadzór Inspekcja Weterynaryjna.

Nadzór ten obejmuje cały łańcuch żywnościowy, w tym obiekty, gdzie zwierzęta przebywają, poprzez warunki żywienia, przewożenia, uboju, przetwarzania, a kończy się na finalnym produkcie spożywczym pochodzenia zwierzęcego. W związku z tym, wprowadzenie określonych w projekcie ustawy zmian dostosowujących prawo polskie do prawa Unii Europejskiej, wiąże się z koniecznością poniesienia przez wszystkie podmioty (od producenta do konsumenta) uczestniczące w procesie wytwarzania żywności, odpowiednich kosztów finansowych.

Koszty oszacowane na 2001-2002 rok, jako kwoty dodatkowych wydatków budżetowych dla Inspekcji Weterynaryjnej, nie obejmują :

- kosztów dostosowania się producentów do określonych prawem standardów, w tym sektora utylizacyjnego,
- udziału Polski w programach PHARE,
- nakładów inwestycyjnych związanych z dostosowaniem przejść granicznych,
- kosztów rejestracji i znakowania zwierząt w dwóch województwach pilotażowych oraz utworzenia elektronicznej bazy danych, które to zadania ma wykonywać Agencja Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa.

Celowość podjętych działań wynika z prowadzonych przez Rząd Rzeczypospolitej Polskiej prac w zakresie dostosowania prawa polskiego do prawodawstwa Unii Europejskiej oraz harmonogramu działań i priorytetów przyjętych w Narodowym Programie Przygotowania Polski do Członkostwa w Unii Europejskiej .

URZĄD
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ

Cezary Banasiński

Podsekretarz Stanu

Sekr. Min. CB. *B56* 2001/ JK

Warszawa, 8 czerwca 2001 r.

Pani

Jolanta Rusiniak

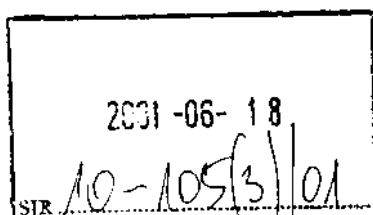
p.o. Sekretarza Rady Ministrów

Szanowna Pani Minister

Z upoważnienia Sekretarza Komitetu Integracji Europejskiej, przekazuję uzasadnienie dostosowawczego charakteru projektu ustawy o zmianie ustawy o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych, ustawy o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt, badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa oraz o Inspekcji Weterynaryjnej oraz ustawy o organizacji hodowli i rozrodzie zwierząt gospodarskich.

Z poważaniem

Cezary Banasiński
PODSEKRETARZ STANU
Cezary Banasiński

URZĄD KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ

Al. Ujazdowskie 9, 00-918 Warszawa tel. (022) 694-75-84, (022) 694-72-35, fax (022) 694-76-86

**UZASADNIENIE DOSTOSOWAWCZEGO CHARAKTERU PROJEKTU
USTAWY O ZMIANIE USTAWY O ZAWODZIE LEKARZA WETERYNARII I
IZBACH LEKARSKO-WETERYNARYJNYCH, USTAWY O ZWALCZANIU
CHOROÓB ZAKAŻNYCH ZWIERZĄT, BADANIU ZWIERZĄT RZEŹNYCH I
MIĘSA ORAZ O INSPEKCJI WETERYNARYJNEJ ORAZ USTAWY O
ORGANIZACJI HODOWLI I ROZRODZIE ZWIERZĄT**

Celem projektowanej ustawy o zmianie ustawy o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych, ustawy o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt, badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa oraz o Inspekcji Weterynaryjnej, ustawy o organizacji hodowli i rozrodzie zwierząt jest dostosowanie polskiego prawa weterynaryjnego do prawa Unii Europejskiej.

Projekt ustawy dostosowuje polskie prawo weterynaryjne przede wszystkim do:

- legislacji poziomej,
- dyrektyw handlowych,
- dyrektyw regulujących zapobieganie i zwalczanie chorób zakaźnych zwierząt,
- dyrektyw regulujących aspekty zootechniczne,
- dyrektyw dotyczących produktów dla potrzeb weterynarii i biotechniki,
- dyrektyw dotyczących kwalifikacji koniecznych do wykonywania zawodu lekarza weterynarii.

Projekt ustawy obejmuje swoim zakresem całość problematyki związanej z ustawodawstwem weterynaryjnym.

Polskie Stanowisko Negocjacyjne w obszarze „Rolnictwo” wskazuje na konieczność nowelizacji ustawy z 24 kwietnia 1997 o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt, badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa oraz o Inspekcji Weterynaryjnej. W Stanowisku Negocjacyjnym przyjęto koniec 2000 r. jako prawdopodobny termin zakończenia prac nad nowelizacją.

Narodowy Program Przygotowania do Członkostwa, między innymi w priorytecie 7.2 „Harmonizacja prawa i struktur administracji weterynaryjnej z wymogami wspólnotowymi oraz ich wdrożenie”, dotyczy ustawodawstwa weterynaryjnego, którego nowelizacja powinna wejść w życie do końca 2000r.

Powyższy priorytet określa jednocześnie stan docelowy w omawianym zakresie, który ma zostać zagwarantowany poprzez:

- osiągnięcie przez administrację weterynaryjną standardów organizacyjnych i operacyjnych, wymaganych przez UE,
- pełną harmonizację polskiego prawa weterynaryjnego z prawem wspólnotowym,

- realizację programu modernizacji granicznych punktów kontroli weterynaryjnej,
- wdrożenie systemu identyfikacji zwierząt do dnia akcesji do UE,
- wdrożenie systemu kontroli jakości HACCP,
- modernizację systemu utylizacji odpadów zwierzęcych, poubojowych i pochodzących z mleczarni,
- opracowanie programów zwalczania chorób odzwierzęcych,
- wdrożenie krajowego planu rozbudowy laboratoriów badawczych oraz diagnostycznych.

Projektowana ustawa nie dotyczy kwestii związanych z produktami spożywczymi ze względu na przygotowany projekt ustawy o warunkach zdrowotnych żywności i żywienia, który reguluje tę problematykę.

Kompleksowość działań dostosowawczych w zakresie materii objętej projektem ustawy zapewniona jest poprzez uwzględnienie unormowań legislacji poziomej, która stanowi ramy prawne umożliwiające harmonizację prawa ze szczegółowymi regulacjami prawa Unii Europejskiej w tej dziedzinie. Legislacja pozioma dotyczy między innymi identyfikacji i rejestracji zwierząt, systemu identyfikacji bydła, weterynaryjnej kontroli żywych zwierząt, spraw związanych z finansowaniem i wydatkami w dziedzinie weterynarii, współpracy i wzajemnej pomocy władz administracyjnych państw członkowskich oraz certyfikacji weterynaryjnej.

Art. 1 projektu ustawy stanowi nowelizację ustawy z dnia 21 grudnia 1990r. o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych. Dostosowanie tej ustawy polega na uchynieniu uznaniowości dokonywania przez okręgową radę lekarsko-weterynaryjną wpisu na listę lekarzy weterynarii obywatela państwa członkowskiego UE. Jest to konieczne ze względu na wymóg realizacji jednej z podstawowych wolności obowiązujących w Unii Europejskiej - swobody przepływu osób. Wprowadzono również wspólnotowe kryteria dotyczące kwalifikacji uprawniających do ubiegania się o prawo wykonywania zawodu lekarza weterynarii.

Art. 2 projektu nowelizacji wprowadza zmiany do ustawy o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt, badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa oraz o Inspekcji Weterynaryjnej. W związku z dostosowaniem do wymogów unijnych rozbudowany został znacznie słowniczek pojęć użytych w ustawie. Wprowadzone zostały także nowe przepisy dotyczące znakowania zwierząt oraz zaostrzono przepisy zezwalające na przywóz zwierząt z zagranicy a także regulacje w zakresie badania zwierząt rzeźnych i mięsa.

Art. 3 projektu ustawy nowelizuje ustawę z dnia 20 sierpnia 1997r. o organizacji hodowli i rozrodzie zwierząt gospodarskich, wprowadzając między innymi zmiany do słowniczka ustawowego, określa zasady prowadzenia ksiąg i rejestrów zwierząt, reguluje kwestie związane z rozrodem i obrotem materiałem rozrodczym.

Proponowane zmiany odzwierciedlają prawo wspólnotowe w tym zakresie.

Ostatni Raport Okresowy Komisji Europejskiej zwraca uwagę, że pełna harmonizacja przepisów weterynaryjnych, a także przestrzeganie już zharmonizowanych przepisów połączone ze skutecznym systemem kontroli są podstawowymi warunkami włączenia Polski do wspólnego rynku.

Konkludując, należy stwierdzić, że całość projektu ustawy stanowi dostosowanie prawa polskiego do prawa wspólnotowego. Trzeba również podkreślić, że projekt ustawy reguluje kwestie nowe, nie objęte żadnym innym aktem prawnym i ze względu na wagę materii i zobowiązania Polski wynikające ze Stanowiska Negocyjacyjnego w tym obszarze powinien być on potraktowany jako projekt ustawy dostosowawczej.

**SEKRETARZ
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ
Jacek Saryusz-Wolski**

Warszawa, 18 czerwca 2001 r.

Sekr. Min. JSW/1446/2001/DHP-dlb

**Pani
Jolanta Rusiniak
p.o. Sekretarza
Kancelarii
Prezesa Rady Ministrów**

Opinia o zgodności projektu ustawy o zmianie ustawy o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych, ustawy o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt, badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa oraz o Inspekcji Weterynaryjnej, ustawy o organizacji hodowli i rozrodzie zwierząt gospodarskich w związku z dostosowaniem do prawa Unii Europejskiej z prawem europejskim, wyrażona na podstawie art.2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Komitecie Integracji Europejskiej (Dz. u. Nr 106, poz. 494) Sekretarza Komitetu Integracji Europejskiej, Jacka Saryusz-Wolskiego, działającego z upoważnienia Przewodniczącego Komitetu Integracji Europejskiej.

W związku z przedłożonym projektem ustawy (pismo nr RM- 10-81-01) pozwalam sobie wyrazić następującą opinię:

I. Projekt ustawy dotyczy obszaru uregulowanego w ponad 500 aktach prawa europejskiego, które były przedmiotem bardzo szczegółowej i wnikliwej analizy porównawczej ze strony zarówno przedstawicieli polskiego rządu jak i Komisji Europejskiej podczas kilkakrotnie powtarzanych sesji przeglądu prawa (screeningu).

Zakres przedmiotowy proponowanych zmian w przedstawionym projekcie jest niezwykle szeroki i obejmuje zagadnienia specjalistyczne i bardzo techniczne. Celem proponowanych zmian jest uzyskanie zgodności całego obszaru szeroko pojętego prawa weterynaryjnego z *acquis communautaire*. W projekcie proponuje się dokonanie zmian w następujących aktach prawnych.:

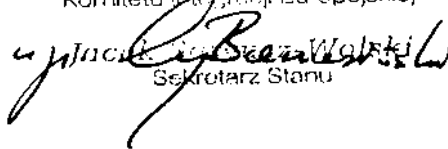
1. Ustawie z dnia 24 kwietnia 1997 r. o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt, badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa oraz o Inspekcji Weterynaryjnej
- 2 Ustawie z dnia 21 grudnia 1990 r. o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych
3. Ustawie z dnia 20 sierpnia 1997 r. o organizacji hodowli i rozrodzie zwierząt gospodarskich

II. Projekt jest zgodny zarówno z NPPC, jak również z polskim stanowiskiem negocjacyjnym.

III. W konkluzji stwierdzam, iż przepisy opiniowanej ustawy w sposób zdecydowany zbliżają polskie prawo w dziedzinie regulacji weterynaryjnych do rozwiązań obowiązujących w Unii Europejskiej. Są one zgodne z tymi przepisami i dążą do uzyskania z nimi pełnej spójności, która będzie zależała między innymi od treści przepisów wykonawczych, dla których ustawa przewidziała stosowne delegacje.

Z poważaniem,

SEKRETARZ
Komitetu Integracji Europejskiej

z ujęciem

Jacek Kuron
Sekretarz Stanu

Do uprzejmej wiadomości:

Pan Robert Gmyrek

Sekretarz Stanu

Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi

LISTA PRZEKAZANYCH DOKUMENTÓW
DO
PROJEKTU USTAWY
O
O ZMIANIE USTAWY O ZAWODZIE LEKARZA WETERYNARII I IZBACH
LEKARSKO-WETERYNARYJNYCH, USTAWY O ZWALCZANIU CHORÓB
ZAKAŹNYCH ZWIERZĄT, BADANIU ZWIERZĄT RZEŹNYCH I MIĘSA ORAZ O
INSPEKCJI WETERYNARYJNEJ ORAZ USTAWY O ORGANIZACJI HODOWLI I
ROZRODZIE ZWIERZĄT GOSPODARSKICH

przyjętego przez Radę Ministrów
w dniu 8 czerwca 2001 r.

Obszar Negocjacyjny: „Rolnictwo”
Narodowy Program Przygotowania do Członkostwa Polski w Unii Europejskiej
Rozdział 7, priorytet 7.2

1.	Deklaracja dotycząca dostosowawczego charakteru projektu ustawy wraz z uzasadnieniem jego dostosowawczego charakteru
2.	Projekt ustawy wraz z uzasadnieniem
3.	Zestawienie przepisów dostosowujących projektowanej ustawy z odpowiednimi przepisami Unii Europejskiej (tabela zgodności)
4.	Opinia Urzędu Komitetu Integracji Europejskiej o zgodności projektu z prawem Unii Europejskiej wydana dnia 18 czerwca 2001r.
5.	Tłumaczenia zweryfikowane następujących aktów prawa Unii Europejskiej, w wersji papierowej i elektronicznej